

தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்

செ.பேரகநாதன்

அகா. அகா.பன்
ரவகூ

அன்புடன்,

~~அகா.பன்~~ 21

07-07-94.

462653

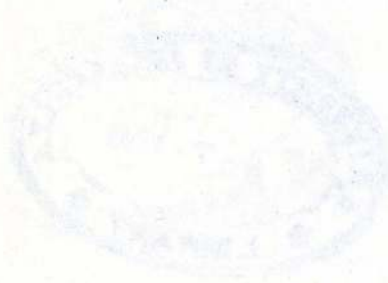
10/10/19
20/10/19

10/10/19

10/10/19

தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்

செ. யோகநாதன்

SOUTH ASIAN BOOKS

S. 44, 3rd FLOOR,
C. C. S. M. COMPLEX
COLOMBO - II,
SRI LANKA.

விற்பனை உரிமை :

பாநி நிலையம்

184, பிராட்வே, சென்னை-600108.

மூதற் பதிப்பு-டிசம்பர் 1993.

இன்னுமொரு தாயாய் எனக்கு வாய்த்த
திருமதி. பட்டம்மாள் செனந்தராஜனின்
அன்புக்கு சமர்ப்பணம்.

- ☐ 'தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்' — ஒரு நாவல்.
- ☐ எழுதியவர் செ. யோகநாதன்.
- ☐ உரிமை ஜெயபாரதி யோகநாதன்.
- ☐ வெளியீடு : குமரன் பப்ளிஷர்ஸ், 27, இரண்டாவது
தெரு. குமரன் காலனி, வடபழநி. சென்னை 600026.
- ☐ 10 புள்ளி அச்சு
- ☐ அளவு 18×12.5 செ. மீ.
- ☐ பக்கங்கள் 176.
- ☐ அச்சப் பதிவு : சித்ரா பிரிண்டோ கிராபி,
24, பொன்னுசாமி தெரு, சென்னை-14.
- ☐ விலை : இருபத்து நான்கு ரூபாய்

உடைகின்ற கனவுகள்...

மானிடம் எத்தனையோ அற்புதமான கனவுகளுக்கூடாக தனது வரலாற்றைத் தாண்டி வந்திருக்கிறது. அது சந்தித்த யுத்தங்கள், கலவரங்கள் என்பவை காலத்துக்கு காலம் அதன் பூங்கனவுகளையும், ஆசைகளையும் மூர்க்கத்தனமாக நிர்மூலம்செய்து வேரோடும் வேரடி மண்ணோடும் அழித்துச் சென்றிருக்கின்றன. வரலாற்றின் இத்தகைய இரத்தமும் சாம்பலுங் கலந்த பக்கங்களைத் தட்டிப்பார்க்கின்றபோது எல்லையற்றகழிவிரக்கம் ஏற்படுகிறது. இந்த அற்ப முடிவுக்காகத்தானா இந்த நிணமும், இரத்தமும் இவர்களால் ஆறாய்ப் பெருகியோடிட வைக்கப்பட்டன என்ற வேதனை கலந்த அச்சம் உண்டாகின்றது. ஆயினும் இந்த வரலாறுதான் மீண்டும் மீண்டும் வந்து கொண்டிருக்கின்றது. மீண்டும்

மீண்டும் மனிதகுலத்தை இதுபோலவே ஏங்க வைத்துச் செல்லுகின்றது. இது எத்தனை வினோதமான நிலைமை.

தேசங்களும் தேசங்களும், சண்டையிட்ட தின் பயனாக உருவாகிய அகதிகள், இன்றைக்கு ஒவ்வொரு தேசங்களின் உள்ளேயும் - அந்தத் தேசமக்களுக்கிடையே ஏற்படும் பிணக்குகளால் உருவாகி இன்னும் பல தேசங்களுக்குள் தலைவலி தரும் பிரச்சினையாய் பயமுறுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். கதியற்றவர்களான இந்த மக்கள் பூமிப்பந்தில் நுழையக் கூடிய இடத்திலெல்லாம் இன்று தமது வாழ்விடத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறார்கள். எப்படியிருந்த போதிலும் இது தாங்கவொண்ணாக் கொடுமை செறிந்த வாழ்க்கை. மானிடத்தை, தன் அடையாளத்தை இழந்து தவிப்படையச் செய்ய வைக்கிற ஈவிரக்கமற்ற கொடூரம். அகதிகளாய் இன்னொரு தேசத்தில் துன்பக் கேணியில் வாழ்கிற மக்கள் தமது சமூக கலாச்சார வேர்களுையெல்லாம் மெல்ல மெல்ல இழந்து போய்விடுகிறார்களென்பது வரலாறு துல்லியமாகவே பதிவு செய்து வைத்திருக்கின்ற கசப்பான செய்தி.

ஒரு தலைமுறை காலமாக ஈழமக்கள் இவ்விதம் அகதிகளாய்ப் பூமிப்பந்தெங்கும் சிதறிப் பரவுகின்ற கொடுமை மனதை சுட்டெரிக்கிற தொடர்கதையாகிவிட்டது...

ஈழத்திலிருந்து இந்தியாவுக்கு வந்த அகதிகளை மூன்று பிரிவாகப் பிரிக்கலாம். முதற் பிரிவினர் மிகவும் வசதிபடைத்தவர்கள். அரசியல் சிக்கல்களுக்குள் சிக்காது 'அமைதியாக'

தமது வாழ்வையும் தொழில்களையும் செல்வனே நடத்துவதற்காக சகல குடிவரவு குடியகல்வு விதிகளுக்கமைய இங்கே வந்து சேர்ந்த மேல் தட்டு மக்கள். இவர்களுக்கு தாம் வாழுகின்ற அரசுகளெல்லாம் உற்ற நண்பர்களே. இரண்டாவது பிரிவினர், வீடுவாசல் சேதப்பட்டு தொழில் வாய்ப்புகள் ஈடாட்டம் கொள்ள இங்கு வந்து சேர்ந்த மக்கள். திக்கித்திணறி இங்கே வந்து வாடகைவீடுகளில், நாளாந்தக் கெடுபிடிகளோடு வாழக் கற்றுக் கொண்டிருப்பவர்கள். இறந்துபோன தமது வாழ்வின் நல்ல நிலைமையெல்லாம் இப்போதுள்ள பற்றாக்குறை வாழ்வோடு அவதிப்பட்டு எண்ணி எண்ணிக் குமைகிற மத்திய தர வர்க்கத்துமக்கள். இயல்பிலேயே அங்கும் இங்குமாய் அல்லாடுகின்ற இந்த மத்தியதர வர்க்கம், அகதியென்ற வாழ்நிலைக்குள் அழுங்கிப் போனதின் பிறகு கொள்ளுகிற குமைச்சல் அப்படி இப்படியானதல்ல.

ஆயினும் இவர்களின் வினோதமான மத்தியதர வர்க்க குணாம்சம் அவ்வளவு சீக்கிரத்தில் அடிபட்டுப் போய்விடக் கூடியதா என்ன?

அவையெல்லாம் நீறுபூத்த நெருப்பாகவே இன்றைக்கும் உள்ளன.

இவர்களில் பெரும்பாலோர் சட்ட முறைகளுக்கு அமைய 'கடவுச் சீட்டு'கள் சகிதம் இங்கே வந்து சேர்ந்தவர்கள்.

மேனாடுகளிலே அகதிகளாகத் தஞ்சம் புகுந்து அவர்களினுடைய அகதிமானியமும்,

பொருந்தா வேலையும் பெற்று எல்லா அசௌகரியங்களுடனும் வாழ்கின்ற பலர், இவர்களுக்கு நெருங்கிய உறவினர்; அல்லது குடும்பத்தினர். அவர்கள் வாயைக்கட்டி வயிற்றைக் கட்டி அனுப்புகின்ற பணத்திலேதான் இவர்களின் வயிறு நிரம்புகின்றது. வாழ்க்கை நகருகின்றது, மனதினுள் அழுந்திய பெருமூச்சுகளோடு.

மூன்றாவது பிரிவினர், தமது வாழிடம், தொழில், உறவினர் பலர், நிம்மதி என்று எல்லாவற்றையுமிழந்து, எகிறிவிழும் கடல் வழியே படகுகளில் வந்து, அரசால் ஏற்கப்பட்டு அகதிமுகாம்களில் வாழுகின்ற பாவப்பட்ட மக்கள். தன்வயிற்றைத்தானே நிரப்பிக் கொள்ளத் திணறும் ஏழை தேசமொன்றுக்கு இந்த மக்கள் பெருஞ்சமையையாயினும் இவர்களை அது கருணையோடு ஏற்றுக் கொண்டது. இந்த மக்கள் சொந்த வீட்டில், உழைப்புத் திறனும் சந்தோஷமும் நிறைய வாழ்ந்தவர்கள். இப்போதைய சந்தர்ப்ப நிர்ப்பந்தங்களால், எல்லைகளுக்குள் மனம் நசுங்கி எதிர்கால நிம்மதி என்ற ஒரே பிடிமானத்தோடு வாழ்வின் நாட்களை புரட்டிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள். மெல்ல மெல்லப் பிறந்த பூமிக்கே திரும்பிக் கொண்டிருக்கிறவர்கள், அங்கே யுத்த முழக்கங்களும் அவலங்களும் இன்னும் ஓயாத போதும் கூட.

இதில் நான் சொல்லிய இரண்டாவது பிரிவினர்தான் இந்தக் கதையிலே வருகிறார்கள். இந்தக் கதை எண்பதுகளின் பிற்பகுதியிலேயே நடக்கின்றது. இதை என் வாசகர்கள் மனதிலே பதித்துக் கொண்டுதான் இந்த நாவலைப் படிக்க வேண்டும்.

இந்த நாவலைப் பதிப்பிக்கும் குமரன் பதிப்பக உரிமையாளர் திருமதி மான்விழி சிதம்பரநாதனுக்கு எனது நன்றிகள். இந்த நாவலை நான் எழுதுவதற்கு அவரது கணவர், தந்தையார் செ. கணேசலிங்கன் அளித்த உற்சாகம் என்னால் மறக்கமுடியாதது.

இந்நாவலை அழகுற அச்சிட்டுதலிய சித்ரா பிரிண்டோகிரபி உரிமையாளர், பணியாளருக்கும், என் உதவியாளர் மாரியப்பனுக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்.

நூலின் அட்டையை அலங்கரிக்கிற ஒவியத்தை வரைந்த திரு. மணியம் செல்வனுக்கு எனது நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றேன்.

- செ. யோகநாதன்

சென்னை-26.

27-12-93.

எமது புதிய வெளியீடுகள்

செ. கணேசலிங்கன்.

இரண்டாவது சாதி.

ஒரு குடும்பத்தின் கதை.

இ. சிவகுருநாதன்.

இலங்கையில் தமிழ்ப்புதினப்

பத்திரிகையின் வளர்ச்சி

பத்மா சோமகாந்தன்.

கடவுளின் பூக்கள்.

நா. சோமகாந்தன்.

தத்துவச் சித்திரம்.

தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்

சிதம்பரநாதனுக்கு முதுகுவலி தாங்கமுடியவில்லை. இடதுபுறத்து தோள்மூட்டிலிருந்து கிளைத்து மூர்க்கமாகப் பரவிய வலி முழங்கைப் பொருத்தினை அழுத்தி மிதித்துக் கசக்கிற்று. அவரையறியாமலே கண்களில் நீர் துளிர்த்தது. வலது கையால் தோளை அழுக்கிப் பிசைந்தார். வலி கொஞ்சமும் குறையவில்லை. கட்டிலில் இருந்து எழுந்து ஜன்னலோரமாகச் சென்றார். வெளியே கணத்த இருள். இந்த ஐம்பது ஆண்டுகால வாழ்க்கையில் இப்படி முதுகுவலி வந்து தீராத துன்பத்தை ஒருபோதும் அனுபவித்ததில்லை.

தண்ணீர் கொஞ்சம் குடித்தால் நன்றாயிருக்குமென்று அவர் நினைத்துக் கொண்டார். தாகமாயிருந்தது மட்டுமல்ல உடலே எரிகிறாற்போலத் தோன்றிற்று. இலங்கை

விலிருந்து தமிழ்நாட்டிற்கு வந்து இரண்டு மாதங்களிற்கு மேலாகிவிட்டபோதும், உணவு இன்னமும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. அதிக எண்ணெயை உணவில் கலந்து கொண்டது என்னவோ போலிருந்தது. நெஞ்சு அடிக்கடி எரித்துக்கொண்டிருந்தது. யாழ்ப்பாணச் சமையலை கமலாவால் ஒவ்வொரு நாளும் செய்யமுடியவில்லை. தேங்காய், யானை விலைக்கு விற்றது. அதோடு வீட்டுக்கு சமையல் செய்ய வந்த பெண்ணுக்கு கமலா சொன்ன சமையல்பாகம் வினோதமாகவும் வடிகட்டின் அசட்டுத் தனமாகவும் பட்டது. கமலா ஏழரை மணிக்கே வீட்டைவிட்டுப் புறப்பட வேண்டி இருந்தது. சாயந்தரத்திலும் விடுமுறை நாட்களிலும் மட்டுந்தான் ஊர்ச்சமையலைச் செய்ய முடிந்தது.

வெகுதொலைவில் அபூர்வமாக காக்காக்குரல் கேட்டது. அந்தச் சிற்றொலியும் மௌனத்தைத் தடாலென்று குறிவைத்து உடைத்தாற்போலக் கேட்டது. பின்னர் மீண்டும் கனத்தமௌனம் இருளை மூடிக்கவ்விற்று.

அவரையறியாமலே ஊர் நினைவு வந்தது. அங்கும் இப்படித்தான் மௌனம் ஆச்சரியமாக இரவெல்லாம் படர்ந்திருக்கும். ஆனால் அதன் அடியிலே அச்சமும் பயமும் படை படையாகச் செறிந்திருக்கும். சிற்றொலிகூட மன தினுள்ளே திகுதிருவென்று கனலாய் பயத்தை எரிந்து பரவ வைக்கும். நெஞ்சு திக்குத்திக்கென்று அடித்துக்கொள்ள உடல் வியர்வையில் நனைந்து நடுக்கங்கொண்டு பதறும். பிறகு பரபரப்போடு அங்குமிங்குமாக கண்களும் உடலும் அலையும். அந்த வேளையின் அவசரகதியில் உடலில் வலிமை சட்டென்று கரைந்து தஞ்சக்கேடு உண்டாகும். ஆனாலும் அதைக் காண்பிக்காமலே மற்றவர்களோடு கால்கள் பதுங்குகுழி இருக்குமிடத்திற்கு விரைந்து செல்லும். வேகம். கண இமைப்பதற்குள் பாதுகாப்புத் தேடி ஓட வேண்டிய வேகம் அவரவர் உயிருக்கு அவரவர்தான் பொறுப்பு. ஒருவரை ஒருவர் கவனித்து பரிவு கொண்டு

காப்பாற்றி அழைத்துச் செல்ல இடமேயளிக்காத ஆபத்து நிறைந்த வேகம்.

ஆகாயத்திலிருந்து 'பொம்பர்' விமானங்கள் சகட்டு மேனிக்கு குண்டுகளை வீசின. 'கொல்.' யாரென்று கவலைப்படாமல் குண்டுகளை வீசிக்கொல். மனிதாபிமானம் பார்ப்பது உனது வேலையல்ல. யுத்தத்திற்கு தர்மம் என்ற ஒன்றில்லை. இவர்களில் எல்லோரும் உனக்கு விரோதிகள். இறந்துபோன தமிழனும், இனிப்பிறக்கப் போகிற தமிழனும் சில வேளை உனக்கு விரோதி இல்லாமல் இருக்கலாம். மற்ற எல்லாரும் உனது பரம விரோதிகளே. எனவே யாரென்று அலசிப் பாராமல், கவலைப்படாமல் கொல், குண்டுகளை சரமாரியாக வீசியெறிந்து கொல்..'

வீட்டின் அமைப்பில் பதுங்கு குழியும் ஒன்றாகிவிட்டதை எண்ணி அவர் எத்தனையோதரம் கவலைப்பட்டு, கடவுளை நொந்து புலம்பியிருக்கின்றார். அவரின் அச்சம் சொல்லிவைத்தாற்போல ஒரு வெள்ளிக்கிழமை அன்று பலித்துவிட்டது.

அயர்ந்து தூங்கிக் கொண்டிருந்தவரை சரவணபவன் உலுப்பி எழுப்பினான்.

"ஐயா, பொம்பர்ச்சத்தம் கேட்குது. எழும்புங்கோ... எழும்புங்கோ...."

சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்து கொண்டார் சிதம்பரநாதன். இருளைத்துளாலினார். கமலா, தாய் சிலபாக்கியத்தை கைத்தாங்கலாக இழுத்துக்கொண்டு பதுங்கு குழியை நோக்கி விரைந்து செல்வது தெரிந்தது.

சிதம்பரநாதன் சட்டென்று காலை எட்டி வைத்தார். சர்ரென்று இடது முழங்காலின் தசைநார் முறுகிக் கொண்டது. உயிர்போகிற வலி முளையைக் கசக்கிற்று. 'என்னைப் பிடிமோனை' என்று ஈனஸ்வரமாக சரவணனை நோக்கிக் கையை நீட்டினார். அவனது மனதை அவரின்

வலியிலே முழுகிய குரல் தொட்டு வருத்தியது. முழுப்பலத் தையும் பிரயோகித்து அவரை இரண்டு கைகளாலும் வாரித்தூக்கிக் கொண்டான்.

குண்டுச் சத்தம் பக்கத்திலேயே கேட்டது.

மூச்சுத்திணற அந்தப் பதுங்கு குழிக்குள் அவர்கள் நால்வரும் பதுங்கிக் கொண்டனர்.

நிலத்தின் கீழே அமைந்திருந்த அந்த பதுங்கி குழியினுள் குளிர் கசிந்தது. இருளின் திரை அடர்ந்து மூடி. வாசலில் மட்டும் கருவானம் தன்னை அடையாளம் காட்டிப் பரந்துகிடந்தது.

விமானச்சத்தம் ஓயவில்லை. அந்தப் பகுதியைச் சுற்றிச் சுற்றி வெறிபிடித்தாற்போல அலைந்தது விமானம். எங்கோ குறிலைத்துப் பறக்கிறது. கீழே இறங்கிப் பறக்க அசும். எனவே உயர உயரேப் பறந்து, குறி வைக்கிற திராணியற்ற சாகசம்.

சிவபாக்கியத்திற்கு ஆஸ்த்மாத் தொல்லை இருந்தது. கொஞ்சம் தூசுபட்டாலோ அல்லது காற்று இறுக்கமாகி அடைந்து போனாலோ மூச்சு இழுக்கத் தொடங்கிவிடும். திணறி அவதிப்படுவாள். நெஞ்சிற்குள் திணிவாகச் சீறியெழும் மூச்சினை வெளியே விடமுடியாமல் வாயைத் திறந்து கொண்டு 'ஆ ஆ' வென்று முனகுவாள். உடலைச் சுருட்டி வெளிவராது உள்ளே தவிக்கும் மூச்சை வெளியே உதறுவதற்கு அவள் படுகிற வேதனையைப் பார்க்கிறபோது எவருக்கும் இருதயம் வலித்து, கண்ணீர் கசிந்து பெருகும். கமலா, கண்ணீர் பெருகத் தாயின் நெஞ்சைத் தடவிக் கொடுப்பாள். "எவ்வளவு ஆரோக்கியமாயிருந்த அம்மா, இப்போது சரிந்த வாழைபோல சோர்ந்து கிடக்கிறாள். புன்னகையும் கலகலப்புமாக இருந்த அம்மா, வெறுமையும் அச்சமும் சோர்வுமாய் நாற்பத்தைந்து வயதிலேயே முழுக் கிழவியாகப் போய்விட்ட அம்மா...."

விமான இரைச்சல் இப்போது சற்றுக் கீழே இறங்கி மூர்க்கமாய்க் கேட்டது.

அம்மா மூச்சு விடுவதற்கு முடியாமல் இழுத்துக் கொண்டு கிடப்பதை, அவளை மடியிலே வளர்த்தி வைத்திருந்த கமலாவால் தெளிவாக உணர முடிந்தது. பரிவும் கண்ணீரும் பொங்கிட தாயின் நெஞ்சைத் தடவிக் கொண்டிருந்தாள் கமலா.

சரவணபவனும் தாயின் அருகே உட்கார்ந்திருந்தான். அவனது முதுகுப்புறமாக முழங்காலுக்கு கீழே கைகளால் அழுத்தி உருவிக் கொண்டிருக்கிற சிதம்பரநாதன். இன்னமும் இறுக்கி முறுக்கிய தசைநார் வலி, குறையாமல் நின்ற இடத்திலேயே அழுத்திப் பிடித்திருந்தது.

பக்கத்தில் எங்கோ குண்டு சிதறிற்று.

“ஐயோ பிள்ளையாரே....”

மௌனத்தை உடைத்தன அந்தக் குரல்கள்.

“அம்மன் கோவில் பக்கமாக குண்டு போட்டிட்டாங்கள். சோமர் வீட்டிலையிருந்துதான் சத்தம் கேட்குது...”

சரவணபவனின் குரல் நொந்து கலங்கிற்று.

“இண்டைக்கு ஏன் இவங்கள் இப்பிடிச் சுனநேரமாகச் சுத்திக்கொண்டு திரியிறாங்கள்?”

களைத்த குரலில் கேட்டார் சிதம்பரநாதன்.

மீண்டும் குண்டுவிழும் சத்தம்.

“ஊரெல்லாத்தையும் குண்டுவிசி அழிக்கிறதுக்கு நினைச்சிட்டாங்களோ....”

பெருமூச்சு சீறிற்று.

விமானத்தின் இரைச்சல் மிக அருகாகக் கேட்டது. இன்னமும் தாழ்வாகப் பறந்தது அது.

“இந்தப் பக்கந்தான் குண்டு போடப் போறான்கள்.”

நிமிர்ந்து பார்த்தவாறே சொன்னான் சரவணபவன். வழமைக்கு மாறாக அச்சத்தில் நடுங்கின வார்த்தைகள். அவனையறியாமலே உடல் நடுங்கிற்று. தாயின் கை மெல்ல எழுந்து தனது தோளை அழுத்துவதை உணர்ந்தான். குளிர்ந்து வெடவெடக்கிற தொய்ந்து போன கை.

“ராசா....”

தவிப்போடு அழைத்தாள் சிவபாக்கியம்.

“என்னம்மா...”

அவளின் கையில் தொட்டவாறே கேட்டான் அவன். இருளில் அவன் கண்களில் கண்ணீர் பெருகிற்று.

“என்ன சொல்லுங்க...”

“அப்பர், நீர்தான் ஐயாவையும் கமலத்தையும் பார்த்துக் கொள்ள வேணும்...”

கமலத்தின் கையில் இளஞ்சூட்டுடன் தெறித்த கண்ணீரை மெதுவாகத் துடைத்துக் கொண்டே, தாயின் கண்களைத் துடைத்தாள்.

“அழாதேங்க அம்மா. தலையிடிக்கும். இப்பத்தான் கொஞ்சம் கஷ்டமில்லாமல் முச்சு விடுகிறியள்...”

“என்ரை ராசாத்தி....”

அவளின் கையைத் தொட்டாள் சிவபாக்கியம்.

“முத்துக்குமரன் இருந்தால் நான் எதைப்பற்றியும் பயப்பிடமாட்டன். இப்ப அவர் எங்கினை இருக்கிறாரோ? அவரைப்பார்க்காததுதான் எனக்குப் பெரியமனக்குறை....”

திடீரென்று அந்தப் பதுங்கு குழி அதிர்ந்தது. நிலம் திழு திழுவென்று உதிர்கிறாற்போல அவர்களின் தலைக்கு மேலே இருந்து மண்ணும் சருகுகளும் உள்ளே சிதறிக்

கொட்டின. திக்கங்குள் பதுங்கு குழிக்குள் வெளிச்சத்தைச் சிதறின.

“கடவுளே....”

விம்மல் சுழிக்க நிமிர்ந்தாள் கமலா.

“மோனை, எங்களின்ரை வீட்டுக்கு மேலையோ குண்டு போட்டிட்டான்கள்...”

கமலா தன்னை ஆறுதல்படுத்திக் கொண்டாள். நடுங்கும் தாயின் கையைப் பற்றியவாறே, “அம்மா, அது கனக ரெத்தினம் மாமா வீட்டுக்கு மேலைதான் விழுந்திருக்க வேணும்...” என்று கூறினாள்.

வெளியே தெரியும் தீ வெளிச்சத்தைப் பார்த்தவாறே, “நாச்சியார் எனக்கு நல்லாகத் தெரியும். எங்கடை வீடு தான் நெருப்புப் பிடிச்ச எரியுது....” என்றாள் துளர்ந்த குரலிலே சிவபாக்கியம். பிறகு அவளது கை உயர்ந்து, விம்மலை அடக்கிக் கொண்டிருக்கும் சரவணனின் கையைப் பற்றி மெல்ல இறுகியது.

சில கணங்கள் திகைத்துப்போயிருந்த சரவணன் தன்னை இறுகப் பற்றியிருந்த தாயின் விரல்களைத் தொட்டவாறே அலறினான்: “அம்மா, எங்களை விட்டிட்டுப் போயிட உங்களோ... என்றை அம்மா....”

இரண்டு

கமலாவுக்கு கனிமொழியைப் பார்த்த உடனேயே அவள்மீது பிரியம் ஏற்பட்டதற்கு என்ன காரணமென்று அவள் யோசித்துப் பார்த்திருக்கின்றாள்.

சில நிமிஷங்களிலேயே அவளுக்கு அந்தக் கேள்விக்கான விடை கிடைத்துவிட்டது.

கனிமொழி தோற்றத்தில் மட்டுமல்ல குணத்திலும் பாரதியைப் போலவே இருந்தாள்.

அவர்கள் இருவரும் சின்னஞ்சிறு வயதிலிருந்தே பன்னிரண்டாம் வகுப்புவரை ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். இரட்டையர்கள் என்று புகழ்பெற்றவர்கள். கர்நாடக சங்கீதம், வீணை, வயலின் என்று எல்லா வகுப்புகளிலும் முன்னணியில் நின்றவர்கள். கமலாவுக்கு, பாரதி என்றுமே ஒரு அற்புதமாகத் தெரிந்தாள். அவளின் குரல் வளம் யாருக்கு வரும்? யாமும் குழலும் இவள் குரலோடு இழைந்தால் பெருமை பெறும் என்று நினைப்பாள். பாரதியிடமே இதைச் சொல்வாள். பாரதி தனது தெத்துப்பல்லுத் தெரிய அழகாகப் புன்னகை செய்வாள்.

“நீ மட்டும் என்ன... நீ கீதம் இனிய குயில்....” என்பாள் அவளது தோளில் தட்டியபடியே பாரதி.

கமலாவின் வீட்டின் மேலே குண்டு விழுந்து அவள் வீடு முற்றாகச் சேதப்பட்டு, அவளின் தாயார் இறந்த செய்தியை அறிந்து கண்ணீர் பெருக அங்கே ஓடோடி வந்தாள் பாரதி.

அந்த வீதியிலுள்ள எல்லா வீடுகளும் அரையும் குறையுமாக எரிந்து கொண்டிருந்தன.

துயரம் அலை அலையாய் பரவிற்று அங்கே.

கமலாவைக் கட்டிக்கொண்டு விம்மினாள் பாரதி.

“எல்லாமே போயிட்டுது பாரதி...” என்றாள் கலங்கி விம்மிய குரலிலே கமலா. “இனி என்னத்தைச் செய்யிறது? அம்மா போயிட்டா. வீடு வாசல் போயிட்டுது. ஐயா வாயைத் திறந்து ஒரு சொல்லுச் சொல்லமாட்டேன் டிதார். அம்மன் கோயில் கூட தரைமட்டமாகிப் போச்சுது...”

பாரதிக்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. மௌனமாக கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“வீணை, வயலின், ஆர்மோனியப் பெட்டி, சங்கீதப் புத்தகங்கள் எல்லாமே பொசுங்கிப் போய்க் கிடைக்குது” என்றாள் அங்கே வந்த சகுந்தலா.

“அம்மாவே போயிட்டா... இனி என்ன இருந்தென்ன போயென்ன” என்றாள் மெல்லிய குரலில் கமலா.

பாரதி சுற்றி நின்றவர்களைப் பார்த்தாள். முகத்தில் கவலை படர்ந்திருக்க வார்த்தைகளற்று நின்றனர் அவர்கள். அந்தத் தெருவிலே இறந்துபோன நால்வரையும் ஒரே நேரத்தில் சுடுகாட்டுக்கு கொண்டு போகத் தீர்மானமாயிற்று.

மரணம் என்பது எவ்வளவு கொடுமையான நிகழ்வாக இருந்தது. அழுகையும் பிரலாபமும் சமயசம்பிரதாயமுமாய்

மனதைக் கொத்திக் கொதறிய மரணம். அது வாழ்வின் தவிர்க்க முடியாத நியதியாக இருந்த போதிலும் அதன் பொருட்டு கண்ணீர் விட்டுக் கதறியழாதவர்கள் யார்? பாரதி சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். மரணமென்பது அந்த நேர மனத் துயரத்துடன், ஒரு மரக்கட்டையைத் தாண்டிச் செல்கின்ற நிகழ்ச்சியாக மாறிப் போயிருந்தது. வாழ்க்கை எவ்வளவு குருமரமாக மாற்றமடைந்து போயிற்று?

“கமலா, இனி எங்கை தங்கியிருக்கப் போறியள்? என்னோடை வந்திடுமன்...”

பாரதி கமலாவின் கையைப் பற்றிக் கொண்டாள். அவள் முகத்தையே பார்த்தாள்.

“ஐயாவும் சரவணனும் என்ன முடிவு செய்திருப்பி னையோ தெரியேல்லை...”

“அதுவும் மெய்தான்....”

கமலாவை யாரோ கூப்பிட அவள் உள்ளே போனாள். பாரதி அந்த வீட்டின் இடிபாடுகளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

எவ்வளவு கனவுகளிலிருந்து உருவான அற்புதமான வீடு. கண்களை நிறைவித்த கம்பீரம். நாதமும் இன்னிசையும் இழைந்து பரவசமாயிருந்த வீடு. அவர்களின் ஒப்பற்ற கற்பனை. வாழ்வின் ஒவ்வொரு கணங்களையும் சேமித்துச் சேமித்து நினைவுப் பொக்கிஷமாய் வைத்திருந்த அற்புதம். பிடிமானம். நம்பிக்கை, இப்போது எல்லாமே சிதைந்து போய்...

இன்னும் புகைந்து கொண்டிருந்தது அந்த வீடு...

சிதம்பரநாதன் இரண்டு வாரங்களாக யாரோடும் எதையுமே பேசவில்லை. மனதிலே துன்பமும் குழப்பங்களும் வந்தால் போயிருந்து மனம் ஆறுதல் காணுகின்ற அம்மன் கோயில் மண்டபம் இடிந்து தரைமட்டமாகிப் போயிருந்தது. பழக்கம் அவரை அங்கே இழுத்துச் சென்றது. பாதி கருகிப்போய் நின்ற வேப்ப மரத்தின் கீழே போய் உட்கார்ந்து கொண்டார்.

செண்பகம் ஒன்று கத்திக் கொண்டிருந்தது.

கோயிற் பிரகாரத்தையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமையும் தவறாமல் சிவபாக்கியம் வந்து வந்து கும்பிட்டுச் செல்கின்ற அம்மன்.

“கடவுளே, அம்மாளாச்சி, இனி எங்களைக் காப்பாத்து கிறது ஆர்?”

அவர் தன்னையறியாமலே முணுமுணுத்தார்.

அவர் எங்கு போனாலும் நினைவுகள் கழுருகளைப் போல அவரை விரட்டி விரட்டி பிறாண்டின. துரத்தின. நிம்மதியின்றி உழலவைத்தன.

சரவணபவன் எவரோடும் எதையும் பேசாமல் இடிந்து போன வீட்டையே பார்த்துக்கொண்டு திரிந்தான்.

திடீரென்று ஒருநாள் அவன் மௌனமாய் உட்கார்ந்திருந்த கமலாவின் அருகே சென்றான். கொஞ்சநேரம் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“அக்கா....”

திடுக்கிட்டு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் கமலா.

“என்ன சரவணா?”

“நான் ஒரு விஷயம் யோசிச்சிருக்கிறன்....”

“என்ன... சொல்லு?”

ஆச்சரியத்தோடு அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தான்.

“நாங்க மூன்று பேரும் ஒரே யோசனையிலை இருந்தால் கடைசியிலை பைத்தியந்தான் பிடிக்கப் போகுது...”

“அது மெய்தான். ஆனால் என்ன செய்யிறது?”

“அதைத்தான் நான் சொல்ல வாறன்...”

“சொல்லு...”

“இந்த இடத்தை விட்டிட்டு நாங்க இந்தியாவுக்குப் போயிடுவம். தமிழ்நாட்டுக்கு...”

நெற்றியைச் சுருக்கிக் கொண்டு அவனைப் பார்த்தான் கமலா.

“எங்களுக்கு அங்கை ஆரைத்தெரியும்?”

சட்டென்று அவன், “எவ்வளவு ஆயிரம் இலங்கைத் தமிழர் அங்கை போய் இருக்கினை. நிம்மதியாக இருந்திடலாம். தமிழர்தானே...” என்றான்.

“இன்னும் ஒரு மாசத்துக்கு நான் இஞ்சை இருந்த னெண்டால் எனக்கு ஒருநாளும் தீராத விசர் வந்திடும்... நான் சொல்லிறதை நல்லாக யோசிச்சுப் பாருங்க...” சொல்லியவாறே சட்டென்று அங்கிருந்து புறப்பட்டான் சரவணபவன்.

கமலா யோசிக்கத் தொடங்கினாள்.

சரவணபவன் சொல்வதில் உண்மை இருந்தது. அப்பா இன்னும் சுயநிலைக்கு வரவில்லை. எப்போதும் யோசனையில் இருந்தார். தனக்குத்தானே சிரித்துக்கொண்டார். சோறு போட்டுக் கொடுத்தால் இரண்டு கவனத்துடன் சாப்பாட்டை முடித்தவாறு எழுந்தார்.

சித்தப்பாவுக்கு இரண்டும் ஆண் பிள்ளைகள். இருவரும் கனடாவில் இருந்தனர்.

சித்தப்பாவிடம் சரவணன் சொன்னதைக் கூறினாள் கமலா.

“சித்தப்பா இதைப்பற்றி நீங்க என்ன நினைக்கிறீர்கள்?”

சித்தப்பா எதையோ யோசித்தார். பிறகு நெற்றியைத் தடவிப்படியே கூறினார்.

“நானும் இதைப்பற்றித்தான் யோசிச்சுக் கொண்டிருக்கிறேன்...”

“என்னத்தைப்பற்றி?”

“அண்ணனை நான் பார்த்துக்கொண்டுதான் வாறன். அவருக்கு ஆர் ஆறுதல் சொல்லமுடியும்? மச்சாளும் அவரும் ராமரும் சீதையும் போலை வாழ்ந்தவை. வீடு போகட்டுக்கும். மனிஷன் சம்பாதிச்சுக் கட்டுகிற விஷயம். ஆனால் உசிர்?”

அவரது கண்கள் கலங்கின. குரல் தளம்பித் தத்தளிக்க அவனைப் பார்த்தார்.

“சரவணன் நினைச்ச மாதிரித்தான் மோளே, நானும் யோசிக்கிறேன். இந்த மனப்புண் ஆறவேணுமெண்டால் அதுதான் வழி...”

கமலா மௌனமாயிருந்தாள்.

“காசைப்பற்றி ஒண்டுக்கும் யோசினை பண்ணாதேங்க. நான் அதெல்லாத்தையும் பார்த்துக் கொள்ளுறேன். என்னை ஆளாக்கின அண்ணருக்கு இதைச் செய்ய வேண்டியது என்னுடைய கடமை....”

“சித்தப்பா....”

“ஓம் மோனை. நீங்க எதைப்பற்றியும் யோசியாதையுங்க. மாதாமாதம் கனடாவிலை இருந்து தமிழ்ச்செல்வன்

உங்களுக்கு காசு அனுப்பிவைப்பான். அவனைக் கனடாவுக்கு அனுப்பினது அண்ணந்தானே மோனை..."

கமலாவின் கண்கள் கலங்கி, உதடுகள் துடித்தன. நெஞ்சினுள் அழுகை சுழித்தது.

"கண்ணைத் துடை மோளே. நாங்க அழவேண்டியதுக்கு மேலாலை அழுதுமுடிச்சிட்டம்..."

அவர் பெருமூச்சு விட்டார்.

"நான் 'பாஸ்போர்ட்' எடுக்கிற அலுவல்களைப் பார்க்கிறேன். அண்ணரோடும் கதைக்கிறேன். நீ, சாப்பிட்டிட்டியோ மோளே..."

அவள் தலையைக் குனிந்து கொண்டாள்.

"இப்ப உள்ள நிலைமையிலை நீதான் மோனை எல்லாருக்கும் தைரியம் குடுக்கவேணும்... சின்னம்மாவுக்கு உங்களாலை அவ்வளவு மனக்கவலை. ஆரோடைதான் இதை யெல்லாம் பேசிறது?"

பாரதி அழுகையை அடக்கிக்கொண்டு கமலாவை அணைத்துக்கொண்டாள்.

"நான் இனி என்ன செய்யப் போறனோ தெரியேல்லை...." சொல்லிக்கொண்டு போனவள் தன்னை அறியாமலே விக்கி விக்கி அழத்தொடங்கினாள்: "நீர் இந்தியாவுக்குப் போனதுக்குப் பிறகு..."

"பாரதி... பாரதி..."

விம்மலைத்தவிர கமலாவுக்கு வேறு வார்த்தையே வரவில்லை கண்களில் பெருகும் கண்ணீரைத் துடைக்காமலே நின் நாள்.

“உம்மைப் பிரிஞ்சிருக்கிற ஒரு நிமிஷத்தைக்கூட என்னாலை யோசிச்சுப் பார்க்க ஏலாமல் இருக்குது கமலா. நான் என்ன செய்யப் போறேனோ?”

கமலா கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள்.

“பாரதி, நாங்க ரெண்டுபேரும் இனி எந்த ஜென்மத்திலை சந்திக்கப் போறமோ?”

பாரதி சட்டென்று கமலாவின் வாயை மூடினாள்.
“வேணாம். அப்பிடி ஒரு நாளும் சொல்ல வேணாம்...”

மூன்று

“மகாராஜபுரம் சந்தானம் சாரை உனக்கு ரொம்பவும் பிடிக்குமோ?” என்று கமலாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள் கனிமொழி.

“ரொம்ப அல்ல. ரொம்ப ரொம்ப...”

கனிமொழியைப் போலவே கண்கள் மலரப் பாவனை செயதாள் கமலா. அபூர்வமாக இன்று அவளின் முகத்திலே மலர்ந்தது அந்தப் புன்னகை.

“இந்தக் கிண்டல்தானே வேணாங்கிறது...”

“நான் கிண்டல் செய்யேல்லை...”

“அதென்ன... ‘கிண்டலைச் செய்வீங்களோ’ உங்க ஊரிலே...”

“வந்திட்டுது. பாஷைப் பிரச்சினை வந்திட்டுது. பாரம்மா, நான் உன்னோட இப்போ என்னுடைய தமிழை மொழி பெயர்த்துத்தான் பேசிறேன். என்னுடைய பாஷையைப் பேசினபோது முந்தியொருநாள் நீ என்னைக்கேரளப் பெண்ணோ என்று கேட்டது நினைவிலை இல்லையோ?”

“இப்போகூட அப்பிடித்தான்...”

விஷமமாகச் சிரித்தாள் கனிமொழி. பிறகு கண்ணைச் சிமிட்டிக் கொண்டே கூறினாள் :

“நான் சும்மா வேடிக்கைக்காகச் சொன்னேன். இலங்கைத் தமிழர் பேசிற தமிழை அலுக்காமலே கேட்டுக் கொண்டிருக்கலாம். சுத்தமான அழகான தமிழ். இனிமையான பாட்டினைப் போல, கமலா...”

சொல்லிவிட்டு ஆர்வமாக அவளைப் பார்த்தாள் கனி மொழி.

‘கமலா, இங்கேயுள்ள இசைக் கல்லூரியில் நீ சேர்ந்து படித்தால் என்ன.... பகுதிநேரமாக...”

கமலா புன்னகை செய்தாள் : “ஒரு நேரத்தில் ஒரு குதிரையில்தானே சவாரி செய்ய முடியும், கனி...”

“விசாரித்துப் பார்த்தால் என்ன?”

“பார்க்கலாம்...”

கொஞ்ச நேரத்திற்கு மௌனமாயிருந்து விட்டு கனி மொழியை அர்த்தம் செறியப் பார்த்தாள் கமலா.

“கனி, வாழ்க்கையைப் பற்றி எந்தவிதமான தீர்மானத்துக்கும் வரமுடியேல்லை. எதிர்காலம் வெறும் இருட்டாகவே தெரியுது. கிட்டிய தூரத்துக்கு வெளிச்சமே தென்பட மாட்டேண்டுது...”

பெருமூச்செறிந்தாள் அவள்.

“வேரோடை ஒரு செடியைப் பிடுங்கிக் கொண்டு வந்து இன்னொரு மண்ணிலை போட்டுவிட்ட மாதிரி எங்களின்ரை நிலைமை ஆகிப்போச்சுது....”

“ஏன் யாராவது எதனாச்சும் சொன்னாங்களா?”

சட்டென்று குறுக்கிட்டாள் கமலா.

“இல்லை... இல்லை... அப்பிடி ஆரும் சொல்லேல்லை. ஈழத்தமிழரிலை இந்த ஊர்த்தமிழர் நல்லா அன்பாயிருக்கிறாங்க. ஆதரவாக இருக்கிறாங்க. அதிலே எந்தக்

குறையுமே இல்லை. ஈழத்தமிழர் பிரச்சினை கெதியாகத் தீரவேண்டுமெண்டு மனதார வரும்புற எத்தினையே பேரை எனக்குத் தெரியும். ஆனால் விஷயம் அதில்லை. சொந்தக் காறர், சொந்தவீடு வாசல், வேலை எல்லாத்தையும் இழந்து போய் இன்னொரு இடத்திலை அந்நியப்பட்டிருக்கிறது போலை பெரிய கொடுமை உலகத்திலை வேறை என்ன இருக்கமுடியும், கனி....”

கமலா சொல்லுவதிலுள்ள அர்த்தத்தையும் உண்மையையும் பற்றி கனிமொழியால் எதுவும் மறுத்துக் கூறமுடியவில்லை. மௌனமாகத் தலைகுனிந்திருந்தாள்.

வெளியே குயில் ஒன்று ஒற்றையாகக் கூவுவது வெகு தெளிவாகக் கேட்டது.

“என்ன கனி, கதை பேச்சையே காணோம்....”

“கமலா, நான் எதைச் சொல்ல?” என்றாள் வேதனை கலந்த குரலிலே கனிமொழி: “எங்களாலை என்ன செய்ய முடியும்; ஆறுதல் வார்த்தை கூறுகிறதைத்தவிர....”

கமலா தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள்.

“என்னவோ மனம் அடிக்கடி இப்பிச் சோர்ந்து போய் டுது. மறக்க வேண்டுமெண்டு நினைக்க நினைக்கத்தான் ஊர் நினைவு அதிகமாயிடுது...”

கமலா நெற்றிப்பொட்டை அழுத்திக் கொண்டே கனி மொழியைப் பார்த்தாள்.

“பாரதிக்கும், சித்தப்பாவுக்கும் இன்றைக்கு கடிதங்கள் எழுதினேன். அந்த நேரத்திலையிருந்து மனம் அந்தரப்பட்டுக் கொண்டிருக்குது...”

“பின்னேரம் ‘மியூசிக் அகடமி’யிலை இளங்கலைஞர் கடைய சங்கீதக் கச்சேரி ஒன்று இருக்கிறது. போயிடலாமா?”

கமலா சிறிது நேர யோசனையின் பின்னே, “சுரீ போய்டுவோம்...” என்றாள்.

வெற்றிவேலுவின் மனைவி ஆனந்தகுமாரி, கமலா வையே உற்றுப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இசைக் கச்சேரியின் இடைவேளையின் போது அவள் கமலாவின் அருகே வந்தாள். வெண்கலக்குரலிலே அவளைப் பார்த்துக் கேட்டாள்:

“தங்கச்சியை எங்கையோ பார்த்தமாதிரி இருக்குது.... சிறிலங்காதானே...”

கமலா புன்னகையோடு அவளைப் பார்த்தாள்.

“ஓம்... நீங்க?”

“கதை பேச்சிலை தெரியேல்லையோ?”

கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டாள் அவள்.

“எந்த இடப்?”

“சுண்டுக்குழி. நீர்?”

“பக்கத்திலைதான், நல்லூர்...”

“எப்ப இஞ்சை வந்தனீங்கள்?”

“முனுமாசம் ஆச்சு...”

“இங்கை இருக்குறது?”

“சாலிக்கிராமத்திலை. நீங்க?”

“பெசன்ட் நகர்? நல்ல இடம். ‘பிளாட்ஸ்’ எல்லாம் பெரிய உத்தியோகத்திலை உள்ள ஆட்கள். இரண்டாயிரத்து எண்ணூறு ரூபா ‘நென்ற்’, ‘கரண்ட்’, ‘டெனி போன்’ செலவு தனி....”

“எல்லாமாக எத்தினை பேர்?”

“மிஸ்டர். நான். இரண்டு ‘சன்’ இவர் ‘பிஸ்னஸ்’ நடத்துறார். நீங்க?”

“மூன்றுபேர். ஐயா, தம்பி. நான்...”

“அம்மா?”

“காலமாயிட்டா”

“தச்சு சுச்....”

ஆனந்தகுமாரி இரக்கமாக கமலாவைப் பார்த்தாள்.

“அப்போ வரும்படி?”

“தம்பிமார் ஃபாரினிலை....”

“ஓ... எங்கை?”

“கனடாவிலை...”

“நீர் படிக்கிறீரா?”

“ஓம்.... பி. ஏ. பெஸ்ட் இயர்...”

“அப்போ மியூசிக்...”

“அதிலையும் விருப்பமிருக்கு. வீணை, வயலின் தெரியும்...”

“வெரி குட்....”

உற்சாக மிகுதியுடன் அவளது கைகளைப் பற்றிக் கொண்டாள் ஆனந்த குமாரி.

“உம்மைப்போவை ஒரு ஆளைத்தான் நான் தேடிக் கொண்டு திரியிறன். வெரி குட்....”

“என்ன சொல்லுறீங்க? விளங்கேல்லை...”

“நான் எங்களின்ரை பிள்ளைகளுக்காக ஒரு ‘டான்ஸ் மியூஸிக் குறாப்’ வைச்சிருக்கிறன். அதுக்கு நல்லபேரும் இருக்குது. இப்பத்தைய மினிஸ்டர்கள் கூட அந்தப் ‘புறோ கிறாமை’ப் பார்த்திட்டு ஆச்சரியப்பட்டுப் போனாங்க. இந்தப் ‘புறோகிறாம்’, டி. வி. யிலை கூட வந்திருக்கிறது....”

ஆனந்த குமாரி படபடவென்று சொல்லிக்கொண்டே போனாள். பின்னர் அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி தனது 'ஹாண்ட் பாக்'கினுள் இருந்த 'விஸிட்டிங் கார்ட்'டை எடுத்து கமலாவின் கையிலே கொடுத்தவாறு, "புறோ கிறாம் தொடங்கப்போகிறது.... போயிடவேணும்" என்றாள்.

ஆனந்தகுமாரி வேகமாகத் தனது இருக்கையை நோக்கிப் போனபோது, இவ்வளவு நேரமும் அவர்கள் இருவரையுமே பார்த்துக் கொண்டிருந்த கனிமொழி, "ஒரு புயல் காற்று அடித்துவிட்டுப் போனாற்போல இருக்குது. அந்த அம்மா வந்துபோனது" என்றாள்.

கமலாவுக்கு அது சரியாகப் பட்டது.

"சுறு சுறுப்பான ஆள்தான்...."

"ரொம்ப அழகா டிரஸ்பண்ணி இருந்தாங்க. வசதியான ஆள்தான்..."

"அதைத்தான் விபரமாகச் சொன்னாங்களே...."

கனிமொழி புன்னகையோடு, "ஆமாம்...." என்றாள்.

இரவு பத்துமணியாகியும் சரவணபவன் வீட்டுக்கு வராதது சிதம்பரநாதனுக்கு கவலையை அளித்தது. அங்கு மிங்குமாய் நடந்து கொண்டிருந்தார். முதுகுப்புறமாக வலி வேறு மெல்ல மெல்லக் கிளைத்துப் பரவியதை உணர முடிந்தது.

"ஐயா.... நீங்க போய்ப்படுங்க. அவன் வந்திடுவான். நான் கதவைத் திறந்திடுறன்..."

"ஒரு நாளும் அவன் இப்பிடிச் சுணங்கி வந்த தில்லையே.... மனசுக்கு அந்தரமாயிருக்குது...."

அவரது குரலில் கவலை நிரம்பியிருந்தது.

“எதிர்பாராமல், ஆராவது சினேகிதன் வீட்டுக்குப் போயிருக்கலாம். இதென்ன எங்களின்ரை ஊர் மாதிரியோ? வரநேரம் சென்றால் பயப்பிடுறதுக்கு...”

அவளின் வார்த்தைகள் அவரது மனக்குழப்பத்தை லேசாக்கின. அவளைப் பார்த்தபடி சொன்னார்:

“என்னவோ மனங்கேட்கேல்லை...”

“நான் இருந்து பார்க்கிறேன். நீங்க போய்ப்படுங்க. மணி பத்தரை ஆகப்போகுது...”

“அந்த மருந்தைக்கொண்டு வா மோனை...” சொல்லியவாறு தனது அறைக்குள்ளே போனார் அவர்.

அந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்திருந்த கமலா மெல்லக் கண்ணயர்ந்து போனாள்.

வினோதமான கனவுகள் வந்தன. ஒன்றுக்கொன்று தொடர்பில்லாத கனவுகள். எல்லாவற்றிலுமே அம்மாவும் ஐயாவும் வந்தார்கள். சரவணபவன் எதுவுமே பேசாமல் நின்றான். அண்ணன் தனியாகப்போய் ஒரு இடத்தில் உட்கார்ந்திருந்தான். புன்னகையோடு பாரதி வந்தாள். அவர்களது வீடு எவ்வித சேதமும்மில்லாமல் புத்தம் புதிதாகத் தெரிந்தது. அவளது வீணையும், வயலினும், ஆர்மோனியப் பெட்டியும் நடுஹாலில் ‘வெல்வெட்’ விரிப்பில் பளீச்சென்று காணப்பட்டன.

திடீரென்று எல்லாவற்றையும் மீறிக்கொண்டு ‘ஐயோ’ என்ற கதறல்.

சட்டென்று தூக்கத்திலிருந்து விழித்தெழுந்தாள் கமலா. உடல் பம்மென்று லேர்த்து நடுங்கிற்று. பயந்தால்

மனம் அடித்துக்கொண்டது. மணியைப் பார்த்தாள். பன்னிரண்டு. முகத்தைத் துடைத்தவாறே எழுந்து, மேஜையிலிருந்த தண்ணீரை எடுத்துக் குடித்தாள்.

வெளியே கதவு தட்டும் சத்தம்.

எழுந்து கதவைத் திறந்தாள்.

சரவணபவன் சோர்வோடு நின்றான்.

பரிவோடு, “என்னப்பா, இவ்வளவு நேரமாக எங்கை போயிருந்தாய்?” என்றாள் கமலா.

தயக்கமாக அவளைப் பார்த்தான் சரவணபவன்.

“கடற்கரைக்குப் போயிருந்தன். படுத்தாப்போலை அடிச்சுப் போட்ட மாதிரி நித்திரை ஆகிவிட்டன். அங்கை யிருந்து நடந்து வாறன். என்னவோ தெரியேல்லை...”

வாஞ்சையோடு அவனது தோளிலே தொட்டு, “முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு வா. சாப்பாடு வைக்கிறன்...” என்றாள் கமலா.

நான்கு

ஆனந்தகுமாரி திடீரென்று தனது வீட்டுக்கு வருவா ளென்று கமலா எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. வந்த உட னேயே சிதம்பரநாதனை 'ஐயா' என்று சொல்லிவிட்டாள். தனது மகன் சித்தார்த்தனை பெருமை பொங்க அறிமுகம் செய்தாள்.

"கம்ப்யூட்டர் எஞ்சினியரிங் படிக்கிறான். தகப்ப னோட 'ரூர்' போறதுதான் பிடிக்கும். போன கிழமை சிங்கப்பூர் போய் வந்தான். கித்தார் நல்லாக வாசிப்பான். பாலுமகேந்திரா ஒரு விருந்திலை கண்டிட்டு சினிமாவிலை நடிக்க வரச்சொல்லிக் கேட்டார். பதில் சொல்லாமல் சமாளிச்சிட்டு வந்திட்டான். தன்னுடைய மகன் ஷங்கிக் கும் இவனுக்கும் ஒரே வயதெண்டு சொன்னார். எனக் கெண்டால் நல்ல விருப்பம். இவன் ஒத்துக் கொண்டிருந் தால் படத்திலை பாலுச்சந்தருக்குப் பதிலாக இவனையே பாலு நடிக்க வைத்திருப்பார். அவருடைய படத்திலை நடிக்கிறது எண்டால் சும்மாவோ? பெரிய ஜீனியஸ் அவர்...."

"மம்மீ" என்றான் அழுத்தமான குரலிலே சித்தார்த் தன். முகத்தில் அதிருப்தி தெரிந்தது.

"சித்து, நீ ஒண்டும் பேசாதே. அவையள் என்ன

பிறத்தி ஆட்களோ? நான் இப்ப என்ன சொல்லியிட்டன்..."

கமலா புன்னகையோடு கேட்டாள்:

"உங்களுக்கு கோப்பி வேணுமோ, ரீ வேணுமோ?..."

"கமல்... எனக்குப் பால்குட்டா... சித்துவும் பால்தான் குடிப்பான். நான் 'டயற்'றிலை இருக்கிறன். ஆனாலும் பறுவாயில்லை. முதல்த்தரம் வந்திருக்கிறன்..."

"மம்மி, கார் டிரைவருக்கும் ஏதாவது குடிக்கக் கொடுக்கச் சொல்லுங்க..."

"கொடுக்கிறன்" என்றாள் கமலா.

"ஐயா, நீங்களும் கமலோடே வீட்டுக்கு வரவேணும். நான் சும்மா சொல்லேல்லை. காலமை நானே வந்து கூட்டிக் கொண்டு போயிடறன். என்றை காருக்கு சின்ன 'றிப் பியர்'. இது சித்துவின்ரை பிரண்டுடைய கார்... ஆனால் இந்த ஊரிலை கார் ஒடுறதெண்டால் பெரிய கஷ்டம்... சனமெல்லாம் ரோட்டுக்கு நடுவிலைதான் நடந்து திரியும்... வந்த புதிசிலை நான் பட்டபாடு. ஒருதனைத் தட்டிப் போட்டு ஆயிரம் ரூபா வரை 'ஸ்பெண்ட்' பண்ண வேண்டியதாகப் போச்சு..."

அப்போது சரவணபவன் உள்ளே வந்தான். தலையைக் குனிந்தவாறு அறைக்குள்ளே சென்றான்.

"இது ஆர் ஐயா? கமலுடைய..."

"தம்பி. சரவணபவன். அங்கை ஜி. சி. ஈ யிலை ஆறு 'டி' எடுத்தவன். இங்கை பிளஸ் 1 படிக்கிறான்..."

"பார்க்கத் தெரியுது. அடக்கமான பிள்ளை. ஐயா வின்ரை முகச்சாயல்தான். கமல், தாயைப்போலை இருக்க வேணும். நான் சொல்லுறது சரிதானே ஐயா..."

"சரிதான்..."

கமலா இருவர் கையிலும் பாலைக் கொடுத்தாள்.

“ஐயாவுக்கு?”

“நீங்க குடியுங்க பிள்ளை. இப்பத்தான் நான் குடிச்சனான். பிள்ளை, சரவணனும் வந்திருக்கிறான்”

“குடுக்கிறன்...”

பாலை உறிஞ்சிக்கொண்டே, “இது ஆவின் பால் தானே.... வந்த புதிசிலை நாங்க இந்தப் பாலுக்குப் பட்ட பாடு. முதலிலை பால்க்காறனிட்டை வாங்கினம். அது சரியான தண்ணிப்பால். பிறகு ஆவின். அதுவும் ஒத்துக் கொள்ளேல்லை. வீட்டிலை மூன்று வேலைக்காறர். கடைசியிலை ரெண்டு பால் மாட்டையே வாங்கி விட்டம்...” என்றாள்.

சித்தார்த்தன் நேரத்தைப் பார்த்தவாறே, “மம்மி... நான் ‘எயர்போர்ட்’டுக்குப் போகவேணும்...” என்றான் மெதுவான குரலில்.

“இவருடைய சிங்கப்பூர் ‘பிரண்ட்’, பெரிய ‘பிஸ்னஸ் மன்’. இண்டைக்கு வாறார். கமல், வெள்ளிக்கிழமை ‘ஸார்ப்பா’ எட்டுமணிக்கு இங்கை வருவேன். ‘ரெடி’யாக நிற்க வேணும். ‘ஹாலிடே’ தானே...”

“சரி...” என்றாள் கமலா.

செல்வரெத்தினத்தின் மனைவியை ஆனந்தகுமாரி தான் கமலாவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தாள். சாரதாவுக்கு பருத்த தேகம். எப்போதும் பளிச்சென்றிருக்கின்ற கண்கள்.

“நாங்க ஆரோடையும் அவ்வளவாய்ப் பழகிறதில்லை. எங்களின்ரை ஆட்களோடை கொஞ்சம் ஒதுங்கி இருக்

கிறதுதான் நல்லதெண்டு இவர் சொல்லுவார். ஆருங்கேட்டால் நாங்க திருநெல்வேலிப் பிள்ளைமார் என்று சொல்லிவிடுவார். எனக்கெண்டால் அப்பிடிச் சொல்லக் கூச்சம்....”

கமலா பொருளற்றுப் புன்னகை செய்தாள்.

“ஆனால் வினோதனுடைய போக்கு வேறே. அவனுக்கு எந்த விஷயத்திலும் தகப்பனை ஒத்துக்கொள்ள முடியிறதில்லை. ஆனால் தகப்பனோடை எதிர்த்துப் பேசமாட்டான். பயம். என்னோடைதான் புறுபுறுப்பான்....”

“வினோதன் என்ன செய்யிறான்?”

“சொன்னால் நம்பமாட்டீர். பாலுமகேந்திரா விட்டை அளிஸ்டெண்டாக வேலை செய்யிறான். ‘கிறா ஜுவட்’தான். அவருக்கு இவனிலை நல்ல விருப்பம்... வினோ வினோ எண்டு அப்பிடி அன்பாயிருப்பார். அவர் ஏதவேன் கோவம் வந்து திட்டினாப் போதும். அன்றைக்கு முழுவதும் ‘சென்சிட்டிவ்வா’ அன்னந்தண்ணி இல்லாமல் இருப்பான்...”

கதைத்துக் கொண்டிருந்தவள் இடையிலே நிறுத்தி விட்டு, “நான் என்னைப் பற்றியே சொல்லுறன். அது சரி, ஆனந்தகுமாரி ‘புறோகிறாம்’ எப்படி இருக்கு?” என்றாள்.

“நல்ல குறாப். உற்சாகமான பிள்ளைகள்....”

“அதிலையெல்லாம் ஆனந்தகுமாரி கெட்டிக்காறி....” சொல்லியவாறு லேசான புன்னகையோடு, “ஆனந்தகுமாரியை நான் ஒரு நாள் அக்கா என்று சொல்லியிட்டன். வந்துது அதுக்கு கோபம். பாம்பாகச் சீறியிட்டுது....” என்று பெருத்த குரலில் சொல்லி முடித்தாள் சாரதா. “நல்லவள்தான், ஆனால் தன்னைப்பற்றி பெரிய நினைப்பிருக்குது....”

கமலா எதுவும் பேசாமல் உள்ளே பார்த்தாள்.

“எங்களின்ரை ஆட்கள் வேறே ஆரோடையும் உமக்குப் பழக்கமில்லையோ?”

கமலா நெற்றியைச் சுரண்டிக்கொண்டே, “இல்லை” என்றாள். “நான் வந்து கொஞ்சக் காலந்தானே...”

“மெட்றாசிலை - அண்ணா நகரிலையும், பெண்ணட் நகரிலையும் தான் அதிகமாக இருக்கினை... பார்த்த உடனை பளிச்சென்று தெரியுமே...”

சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள் சாரதா.

“நீங்க அகதிமுகாமிலை ஆரையாவது போய்ப் பார்த்திருக்கிறியளோ?”

அதிர்ந்தவள் போல அவளைப் பார்த்தாள் சாரதா.

“ஐயையோ அந்தப் பக்கமே நான் போனதில்லை...”

“ஏன்?” ஆச்சரியமாகக் கேட்டாள் கமலா.

“ஒருநாள் அருந்ததியின்ரை புருஷன் ஏதோ அகதி முகாமிற்குப் போயிட்டு வந்தாராம். போயிட்டு வந்த நாளிலையிருந்து காய்ச்சலும், சத்தியுமாய் அவதிப்பட்டாராம்...”

“எதுக்கு?”

“சரியான மோசமான நிலைமை. சுகாதாரம் கொஞ்சமும் இல்லையாம். சனங்கள் ஆடுமாடு போலை அவதிப் படுகுது எண்டு அவர் திரும்பத்திரும்பச் சொன்னார். என்னவோ கடவுள் புண்ணியம். எங்களுக்கு வசதி இருந்தது. இங்கை வந்து கஷ்டமில்லாமை இருக்கிறம்...”

சொல்லிவிட்டுப் பெருமூச்செறிந்தாள் சாரதா.

“ஆனாலும் என்ன? வாடகை வீட்டிலை பத்துமாசு முற்பணமும் கொடுத்தும் நிம்மதியில்லாமல்தான் சீவிக்க வேண்டி இருக்குது... என்ன மாதிரி அரண்மனை மாதிரி

யான சொந்த வீட்டிலை இருந்தனாங்கள்... சுத்தமான காற்று, தண்ணீர், சந்தோஷம் நிறைஞ்ச வாழ்க்கை... எல்லாம் கனவாய்ப் போச்சது....”

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள் சாரதா.

“எவ்வளவு கஷ்டப்பட்டுக் கட்டின வீடு. கண்ணுக்கு முன்னாலே ‘ஷெல்’ லடியிலை துண்டு துண்டாகச் சிதறிப் போச்சது. பக்கத்து வீட்டுப் பொன்னம்பலத்தாருக்கும் எங்களின்ரை வீட்டோடைதான் வீடு அழிஞ்சு போச்சது... மனிஷன் நாலு நாளிலை ‘ஹார்ட் அட்டாக்’ வந்து செத்துப் போயிட்டுது... தங்கப்பவுணான மனிஷன்...”

கமலாவுக்கு மனதினுள் முட்கள் அழுத்தின.

“எந்தக் காலத்திலை எங்களுக்கு அப்பிடியான வாழ்க்கை திரும்பி வரப்போகுது? திரும்பி வருமென்று நீர் நினைக்கிறீரோ.... சொல்லும்....?”

கமலா வேதனையோடு அவளைப் பார்த்தாள். எவ்வளவு ஏக்க நெருப்பு இவளது மனதினுள்ளே ஜுவாலை விட்டு எரிந்து கொண்டிருக்கிறது? இதுதான் பூமிப்பந்தெங்கும் இடம் பெயர்ந்து வாழ்கிற ஈழத்துமக்களின் குரல். ஆதங்கம், பெருமூச்செறிகின்ற கனவு.

கண்கள் கலங்கிட சாரதாவைப் பார்த்தாள் கமலா. அவளை மீறிக் கொட்டின வார்த்தைகள்:

“அக்கா, நான் இதை நம்பிறன். சுத்தமான காற்றும் அமைதியான வாழ்க்கையும் நிறைஞ்ச இடமாக நமது பிறந்த பூமி வரும். முன்னையவிட சுதந்திரமும் சந்தோஷமும் எங்களுக்கு உண்டாகும். எவ்வளவு இழப்பு, தியாகம், அர்ப்பணிப்பு.... இதெல்லாம் வீணாப்போகாது.... இந்த நிலைமை எங்களின்ரைகாலத்திலேயே வந்திடவேணும்...”

கமலாவின் குரல் அவளையறியாத உணர்ச்சியிலே கொந்தளித்தது. தன்னுடைய நிலை அவளையே ஆச்சரியப்படுத்திற்று. இந்த வார்த்தைகளெல்லாம் தான் சொன்

னவைதானா என்று நினைத்து ஆச்சரியப்பட்டாள் அவள்.

அன்றிரவு முழுவதும் அவளுக்குத் தூக்கம் வராமல் புரண்டு புரண்டு படுத்தாள்.

கீனிமொழியின் வற்புறுத்தலால் அந்தப் புத்தகக் கண்காட்சிக்குச் சென்றாள் கமலா. பிரமாண்டமான அந்தப் புத்தகக் காட்சி அவளுக்குள் எல்லையில்லாத வியப்பினை உண்டாக்கிற்று. சட்டென்று தனது அண்ணனை நினைத்துக் கொண்டாள். அவனுக்குப் புத்தகங்களென்றால் சோறு தண்ணீரே வேண்டாம். அங்கேயே உட்கார்ந்து விடுவான். யாழ்ப்பாணத்தில் ஒருலட்சம் புத்தகங்களோடு பெரிய அந்த நூலகம் தீயூட்டப்பட்டு சாம்பரான அன்றும் அதற்கடுத்த நாட்களிலும் அவன் சாப்பிடாமல் வீட்டு மூலையில் வெறித்துப் பார்த்தபடியே யாரோடும் பேசாமல் உட்கார்ந்திருந்தது இப்போதும் அவளது மனதில் ஆணி யாய்க் குத்திற்று.

நினைவில் மூழ்கியிருந்த கமலா திடீரென்று பின்னே கேட்ட குரலிலே திடுக்கிட்டுத் திரும்பினாள்.

“வணக்கம்” என்ற குரலோடு பின்னே நின்றான் வினோதன். அவனுக்கு அருகே இன்னொரு இளைஞன்,

“என்னை ஞாபகமிருக்கா? வினோதன்....”

“வணக்கம்” என்றாள் கமலா.

“இப்பனை உங்களுக்குத் தெரியுமா? பிரபலமான கவிஞர் மகிழாவின் தம்பி, குமாரதாசன்”

“வணக்கங்க” என்றவள் வினோதனைப் பார்த்தாள்:

“அம்மா எப்பிடி இருக்கிறாங்க?”

“நல்லசுகமா இருக்கிறா. புத்தகம் ஒன்றும் வாங்கவில்லையோ? அருமையான புத்தகங்கள்....”

கனிமொழி ஆர்வமாக குமாரதாசனைப் பார்த்தாள்.

“மகிழா இங்கேயே இருக்கிறாங்க?”

“ஓம்” என்றான் குமாரதாசன்.

“இவ எனது சினேகிதி. கனிமொழி. நல்ல கெட்டிக் காரி....”

“அக்காவை உங்களுக்குத் தெரியுமா?”

“தெரியும். ஒரு பெண்கள் கவிதைத் தொகுப்பில் அவருடைய கவிதையைப் படித்திருக்கிறேன். மனதைத்தொட்டு பாதிப்பை உண்டாக்குகிற அருமையான படைப்பு....”

“எனக்குத்தெரியாமல் போச்சது....” மெதுவாகக் கூறிய கமலா,

“இப்போ மகிழா என்ன செய்யிறாங்க?” என்று கேட்டாள்.

“காலைச் செய்திப் பத்திரிகையிலை வேலை செய்யிறாங்க....”

“அப்படியா?” என்றாள் கனிமொழி: “ஆசிரிய குழுவினரோ வேலை பார்க்கிறாங்க?”

குமாரதாசன் விரக்தியோடு சிரித்தான்.

“இல்லை. ‘புரூப்ரீடர்’ வேலை பார்க்கிறாங்க....”

கனிமொழியின் முகம் சுருங்கிச் சிறுத்தது.

மகிழாவுக்கு தலைவலி தாங்கமுடியவில்லை. அமிர் தாஞ்சனம் பூசினாள். நெற்றிப் பொட்டுக்களை அழுத்திச்

கொண்டே நேரத்தைப் பார்த்தான். வேலை முடிவதற்கு இன்னும் பதினைந்து நிமிடங்கள் இருந்தன.

அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்த மணவாளன் மெதுவாக அவளுக்கு அருகே வந்தான்.

“என்னாச்சு உங்களுக்கு?”

ஒன்றுமில்லை என்று சைகையால் தலையசைத்தான்.

“அப்போ அமிர்தாஞ்சனம் எதுக்குப் பூசினீங்க?”

விஷமமாகச் சிரித்தான் மணவாளன்.

“தெரியுதுதானே... பேந்து எதுக்குக் கேட்கிறீங்க?”

“நீங்க பேசறது பாட்டுமாதிரியே இருக்குது. அதென்ன சொன்னீங்க? பேந்து... அப்படின்னா?”

“ப்ளீஸ் எனக்குத் தலைவலிக்குது....”

“இண்ணைக்கு ஒரு ‘ப்ரீவியூ’ இருக்கு. ஆபீஸ்ல எல்லாரும் வாறாங்க.... நீங்க என்கூட வரீங்களா?”

மகிழா கோபத்துடன் அவனை ஏறிட்டான். கண்களில் தீ எரிந்தது. அவன் வெகுசாதாரணமாக அங்கிருந்து புறப்பட்டான்.

ஐந்து

பாரதியிடமிருந்து வந்த கடிதத்தை பத்துத்தடவை களுக்கு மேலே படித்துவிட்டாள் கமலா, இன்னொருமுறை படிக்கவேண்டும் போலிருந்தது. மீண்டும் படித்தாள். படித்து முடிந்ததும் அவளையறியாமலேகண்கள் பனித்தன. கொஞ்ச நேரம் அப்படியே யோசனையில் ஆழ்ந்துபோய் விட்டாள்.

ஆறுமாதங்கள் ஓடிப்போய் விட்டன, ஊரிலிருந்து இங்கே வந்து. எவ்வளவு வேகமாகப் போய் விட்டது காலம். 'அன்னக்கிளியும், அறிவும் குண்டுவிச்சில் இறந்து போய் விட்டனர். பாவையும் சரஸ்வதியும் கொழும்புக்குப் போனவர்கள் திரும்பி வரவில்லை. பூரணத்துக்குத் திருமணமாகிவிட்டது. அகல்யாவுக்கு குழந்தை பிறந்திருக்கிறது. ராணியும் தேவகியும் மோட்டார் சைக்கிளில் வேகமாகச் செல்கிற அழகை நீ பார்க்கவேண்டும். 'இரவல்தாய்நாடு, என்ற அருமையான புத்தகம் வெளியாகியிருக்கிறதாம்; எனக்கொரு பிரதி வாங்கி அனுப்பிவிடு. மகாராஜபுரம் சந்தானம் காஸெட்டுகள், பாபநாசம் சிவன் பாடல்கள், குன்னக்குடிவைத்தியநாதன், வீணைபாலச்சந்தர்காஸெட்டுகளும் யாரிடமாவது கொடுத்து அனுப்பு. பாலுமகேந்திராவின் 'நீங்கள் கேட்டவை' வீடியோ பார்த்தேன். அவரைப்பார்த்தியா? அவரைப் பார்த்தால் இப்படியான மசா

லாப்படம் இனிமேல் எடுக்க வேண்டாமென்று சொல்லு. நீ அனுப்பிய 'சாறி'கள் மிகவும் அழகாயிருந்தன. உனக்கு நான் எதை அனுப்புவேன்? இந்தக்கடிதத்தில் இங்குள்ள கஷ்டங்களை எழுதி உன்னை வருத்தப்படவைக்க நான் விரும்பவில்லை. வாழ்க்கையில் நம்பிக்கை வைத்துள்ளோம் நம்பினோர் கெடுவதில்லை; நான்கு மறைத் தீர்ப்பு என்று பாரதி சொன்னவார்த்தைகள் சத்தியம். அங்கு பத்திரிகைகளில் வெளியாகிற செய்திகளில் அறுபது வீதம் பரபரப்புச் செய்திகள். நாங்கள் மரணத்தில் வாழ்கிறோம். எனினும் சாம்பலில் உயிர்த்தெழுவோம்....'

பாரதியின் கடிதவார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் காதுகளில் ஒலித்தன.

அப்போது கனிமொழி கண்களில் புன்னகையோடு அங்கே வந்தாள். கமலாவைப் பார்த்துவிட்டு, "என்ன சிறீலங்காவிலிருந்து லெட்டர் வந்ததா?" என்றாள்.

"எப்பிடித் தெரிஞ்சது?"

"மூஞ்சி சொல்லுது... அப்படியொரு சந்தோஷம் தெரியும், 'லெட்டர்' வந்தால்..."

கனிமொழி கமலாவின் மூக்கை செல்லமாக நிமிண்டிவிட்டு, கையில் வைத்திருந்த பைக்குள் இருந்து சிலபழங்களை எடுத்தாள்.

"சீதாப்பழம்...."

அதில் ஒன்றைக் கையில் எடுத்து, "எங்களின்ரை ஊரிலை இதை அன்னமுன்னாப்பழம் என்றுதான் சொல்லுவம். எனக்கு நல்ல விருப்பம்..."

"என்ன பேர் னன்ன னன்னாவா?"

அவள் சொன்னதைக் கேட்டு மலர்ந்து சிரித்தாள்: "னன்ன னன்னாவில்லை. அன்னமுன்னா..."

கனிமொழி அவள்சிரிப்பதையே ஆசையுறும் விதமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டுச் சொன்னாள்:

“கமலா இப்போது நீ எவ்வளவு அழகாயிருக்கிறாய்? இவ்வளவு நாளிலும் நீ இதுமாதிரிச் சிரிச்சதில்லை.... சிரிக்கிறபோது யூ ஆர் ஸோ சுவீட்...”

கமலாவின் முகம் வழமைக்குத் திரும்பிற்று.

“கனி, யாருக்குத்தான் சிரிச்சு வடிவாயிருக்க விருப்பமில்லை. ஆனால் என்னாலை மனம்விட்டு சிரிக்க முடியேல்லையே...”

கனிமொழி பரிவு பொங்க கமலாவின் தோளில் கையை வைத்து, “சீக்கிரம் அந்த நாள் வரும்” என்றாள். அந்தக் குரலில் தொனித்த உறுதி கமலாவின் மனதை தொட்டு வருடி இதப்படுத்திற்று மழலையின் பரவசத்தோடு அவள் கனிமொழியை ஊடுருவிப் பார்த்தாள்.

மகாராஜபுரம் சந்தானத்தின் எளிமையும் அன்பும் கமலாவை மட்டுமல்ல, கனிமொழியையும் அளவற்ற ஆச்சரியம் கொள்ள வைத்துவிட்டன. அவரின் தோற்றப் பொலிவிலேயே ஒப்பற்ற இன்னிசை இழைந்து தன் முன்னுள்ள வரைக் கவர்ந்திழுத்தது.

“நான் உங்க ஊரில இருந்திருக்கேம்மா. நல்ல ஊர். நல்ல ஜனங்க...”

பழைய நினைவுகள் அவரின் கண்களில் தெரிந்தன.

‘ஐயா, நீங்க யாழ்ப்பாணம் ராமநாதன் இசைக் கல்லூரியிலை பத்து வருஷம் தலைவராக இருந்திருக்கிறீங்க. அது எங்களினுடைய இசை வரலாற்றிலை பொற்காலம் ஐயா. என்னுடைய சங்கீத ஆசிரியை உங்க மாணவி ஐயா. அடிக்கடி அவங்க உங்களைப் பற்றி செரல்லுவாங்க...”

“அப்படியா ரொம்ப சந்தோஷம். அவங்க மாதிரி குரு பக்தியும் அன்புமுள்ளவங்க ரொம்பக் குறைவுதான். ஆர்வமானவங்க. அடிக்கடி உங்க ஊருக்குப் போகணுங்கிற நினைப்பு வரும்... எப்போ ஆகுமோ? இந்த சண்டை எப்போதான் முடியும்?”

“யாருக்குமே தெரியேல்லை ஐயா...”

“கடவுள் பக்தியுள்ள ஜனங்க, சத்தம் போட்டுப் பேசத் தெரியாதவங்க. அன்பைத் தவிர வேறை பாஷையிலே அவங்க பேசமாட்டாங்க. ராமநாதன் கல்லூரி, பச்சைப் பச்சையான தென்னைமரங்கள், செம்மண்பூமி, புகையிலை வெங்காயம்... மாவிட்டபுரம், நல்லூர் கந்தசாமி கோயில்கள்... ரொம்ப சுத்தமான ஊர்...”

கண்களை அரைகுறையாக மூடிக்கொண்டே மெய்ம் மறந்து பேசிக் கொண்டு போனார் அவர்.

“ஈஸ்வர சங்கல்பம். இந்தக் கஷ்டங்களிலிருந்து அவங்க நல்ல நிலைமைக்கு வருவாங்க. சந்தோஷமா தலைநிமிர்ந்து பெருமையா இருப்பாங்க... அப்போ நான் கட்டாயமாக உங்க ஊருக்கு வருவேம்மா...”

“நீங்க சொல்றதைக் கேட்க சரியான சந்தோஷமா இருக்குது ஐயா...” அவள் முகம் மலர்ந்து தளம்பிற்று.

“பால் சாப்பிடுங்க...”

அவரின் குரலில் அன்பு பிரவசித்தது.

“ஆமா... நீ பாடுவியா?”

பட்டு உத்தரியத்தை தோளில் மடித்து போட்டவாறே கேட்டார் அவர். கண்களில் பளபளக்கும் ஆர்வம்.

“பாட்டு, வீணை, வயலின் எல்லாமே தெரியும் சார். ஆனா இப்போ ஒண்ணுமில்லை...”

“என்ன?”

அதிர்ந்து கேட்டார் அவர்.

“எப்படி உன்னால இதை மறந்திருக்க முடியுது... என்ன கஷ்டமிருந்தா என்ன. தொந்திரவு இருந்தா என்ன... ஸங்கீதத்தை மறப்பாங்களா... பாடப்பாட ராகம் மூடமூட ரோகங்கிறது உனக்குத் தெரியுமோ, இல்லையோ சொல்லு? சொல்லம்மா?...”

கமலா மௌனமாக தலைகுனிந்தபடியே இருந்தாள். எவ்வளவு அற்புதமான மேதை இவர்.

“உங்க ஸந்ததிக்காக நீ ஸங்கீதத்தை படிக்கணும். உன்னை மாதிரி இருக்கிறவங்கதான் இனிமேல உங்க ஊர் கலாசாரத்தை வளர்க்க வேண்டியவங்க. அவங்க ‘பாம்’ போட்டடும். அக்னியைக் கொட்டட்டும். மனசில ஞானம் இருந்தா ஒண்ணும் ஆகாது. தன்னை மலையோட நசிச்ச ஈஸ்வரனையே உங்க ஊர் ராவணேசன் சாமகீதம் பாடி வழிக்கு கொண்டாந்தானில்லை?...”

அவரின் வார்த்தைகள் அலையலையாய் கமலாவின் மனதினுள்ளே உருண்டு பெருகின, பெருகிப்பெருகி பேரலைகளாய் விரிந்தன. அசைவற்றுக் கிடந்த பெரும் பாறையொன்று மெல்ல மெல்லக் கனிந்து, பூவாய், பூவின் மெல்லிதழ்களாய், மெல்லிதழ்களின் மென்மையாய் அவிழ்ந்து கொண்டிருப்பதை உணர்ந்து எல்லையற்ற பரவசங் கொண்டாள் அவள்.

அன்று முழுவதும் சாமகீதம் பாடிய இராவணனைப் பற்றிய நினைவே அவள் மனதில் நிறைந்திருந்தது. மனதிலே கீற்றாகத் தோன்றிய வெளிச்சம் நீண்டு கொண்டே போனது.

வா னத்தையே ஜன்னல் வழியாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சரவணபவன். மனதை குழப்பம் ஆக்கிரமித்

திருந்தது. எதையும் தொடர்ச்சியாக யோசிக்க முடியவில்லை. மூளையில் தணல்த்துண்டுகள் மெல்ல மெல்ல உதிர்ந்து கொண்டிருந்தன. தேவராசா மாலையிலே அவனைக் கண்டான். இந்தியாவுக்கு அகதியாக படகில் வந்தவன். ஒன்றிலும் மனம் படியவில்லையாம். திரும்பப் போகப் போகிறான்.

“பிறந்த பூமியை விட்டு ஓடிவந்தது எனக்கு சரியாகத் தெரியேல்லை... ஒரு மனிஷன் தாயையும், தாய்நாட்டையும் விட்டிட்டு ஓடிப் போகக் கூடாது. எதுக்குப் பயப்பிட வேணும்? ஒரு முறை போற உயிர். சொந்தமும் சுற்றமும் சுத்தியிருக்கப் போகட்டும்... எனக்கு அம்மாவைத் தவிர வேறே ஆருமில்லை. அவ அங்கையிருக்கிறா. என்றை ஊர், என்றை சினேகிதம் எல்லாத்தையும் நான் பார்க்கவேணும். இங்கை எனக்கு என்ன இருக்கு? ஆர் இருக்கினம்? வாழுறதுக்கு ஒரு அர்த்தம் வேணும்.... அர்த்தம் தெரியிற மாதிரி வாழவேணும்....”

அவனது சொற்களில் ஆவேசம் துடித்தது.

“வசதியான நிலைமையிலை இருந்த எங்களின்ரை ஆட்கள் தனித்தனித் தீவாய் இருக்கிறாங்க. பயத்தோட வாழுறவங்க இவங்க. வசதியில்லாதவங்க, முகாயிலை. கடந்த காலத்தையும் எதிர்காலத்தையுமேயோசிச்சுயோசிச்சு நடைப்பிணங்களாயிட்டாங்க... இதையெல்லாம் நினைச்சால் நித்திரையே வரமாட்டேண்டுது. விசர் பிடிச்சிடும் போலை இருக்கு ...”

அவன் தனது நெற்றிப் பொட்டை அழுத்தியவாறு தலையை அசைத்தான். வேதனை முகத்தில் பொருமிற்று.

சிதம்பரநாதன் சரவணபவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் அப்படியே திகைத்துப் போய்ப் பேச்சற்று நின்றார்.

அவருடைய பழையமுகம் இப்போது திரும்பவும் வந்து விட்டதாக உணர்ந்தான் சரவணபவன். அவர் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டே அவனைப்பார்த்தார். தன்னுடைய இயல்பிலும் மாறுதலை உணர்ந்தான் அவன்.

“சரவணா நீ சொல்லுறது மெய்தானா?”

“மெய்தான் ஐயா”

“அப்ப ஏன் நீ முத்துக்குமரனைக் கூட்டிவரேல்லை....”

“வரச் சொன்னனான். ஆனால் அவர் பின்னேரம் போலை கட்டாயம் வருவன். விலாசத்தைக் குடு என்று எங்கடை விலாசத்தைக் கேட்டு வாங்கினார்....”

“எப்பிடி இருக்கறான்?”

“இருந்த மாதிரியே இருக்கிறார். ஆனால் கொஞ்சம் கறுத்துப்போன மாதிரித் தெரியுது?... ”

“என்ன கேட்டவன்?”

“எல்லாரைப் பற்றியும் விசாரிச்சவர்...”

“அம்மாவைப் பற்றிச் சொன்னனியோ?”

“இல்லை....ஆனால் அம்மாவைப் பற்றித்தான் கன நேரமாகக் கேட்டவர்....”

“என்னென்ன?”

“அம்மா முட்டுக்கு மருந்து கிடைக்குதோ என்று திரும்பத் திரும்பக் கேட்டவர்....”

“நீ என்ன சொன்னனி?”

“கிடைக்குதெண்டனான்....”

“வீட்டைப் பற்றிச் சொன்னனியோ?”

“இல்லை...”

“அக்காவைப் பற்றிக் கேட்டதோ?”

“கேட்டவர். இங்கை சங்கீதமும் படிக்கிறா என்று சொன்னனான்...”

“பிறகு?”

“காசுக்கு என்ன செய்யிறியன்? என்று கேட்டார்”

அவர் முகத்திலே வெறுமையான சிரிப்பு.

“சித்தப்பா உதவி செய்தவர். இப்போ கனடாவிலை இருந்து தமிழ் அண்ணை அனுப்புறதாச் சொன்னனான்...”

“ஐஞ்சு வருஷம் கண்ணிலை காணாமல் இருந்த பொடியன். எதுக்காக இப்பிடிச் செய்தான்” என்று தனக்குத் தானே கேட்டுக் கொண்டார் அவர்.

அவன் ஏன் அப்படிச் செய்தானென்று சொல்லலாமா என்று சரவணபவனுக்கு வாய் உன்னிற்று. தன்னைத்தானே கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

“என்னவோ தெரியேல்லை. முத்துக்குமரனை நினைச்சால் சந்தோஷமாயிருக்குது. அவனும் எங்களோடே இருந்தால் அம்மாவே இருக்கிற மாதிரி இருக்கும்...”

“மெய்தான்”

“ஐயா, மருந்து தரவோ?”

“சரவணா, எனக்கெனி எதுக்கடா மருந்து?” அவரின் குரலில் பரவசம் பொங்கிற்று: “என்றை பிள்ளை கிடைச்சிட்டான். பழனி முருகனுக்கு பூசை செய்யவேணும்....”

சரவணபவன் அவரை இரக்கமாகப் பார்த்தான். மனது அந்தரப்பட்டது. “இதை நான் சொல்லாமலே இருந்திருக்கலாம்” என்று தனக்குள் கூறிக் கொண்டான்.

ஆறு

ஆனந்தகுமாரி, சரஸ்வதியை கமலாவுக்கு அறிமுகம் செய்து வைத்தபோது கமலாவின் மனதினுள்ளே பரிவும் இரக்கமும் உண்டாயிற்று. சரஸ்வதிக்கு முப்பது வயதிற்குள்ளேதான் இருக்கும். மெல்லிய தோற்றம். ஒளிவீசும் கண்கள். முழங்காலைத்தொடும் பின்னல். புன்னகையிலே ஒளிந்திருக்கின்ற சோகமும் கவலையும்.

“சும்மா இருக்க விருப்பமில்லை. பிரான்சுக்குப் போகும் வரையிலும் ஏதாவது வேலை செய்யலாமென்று தான் அந்தப் புத்தகக்கடையிலை சேர்ந்தனான். ‘எக் கவுண்ட்ஸ் கிளார்க்’ மாதிரி. ஆனால் முதகு முறியிற வேலை...”

“எவ்வளவு சம்பளம் குடுப்பாங்க?”

“ஐந்நூறுரூபா”

“வேலை முடிஞ்சதுக்குப்பிறகு வீட்டிலை உள்ள, தன்னுடைய ரெண்டு பிள்ளைகளுக்கும் வந்த ரெண்டு ‘அவரு’க்கு ‘டியூஷன்’ சொல்லிக் கொடுத்தால் இன்னுமொரு இரு நூறுரூபா போட்டுத் தாறதாகச் சொன்னார். நான் ஒத்துக் கொள்ளேல்லை...”

கமலா மௌனமாக இருந்தாள். எம். எஸ்ஸி படித்த பெண். பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுரையாளராக இருந்த

வள். சுறுசுறுப்பானவள். கொடுத்த வேலையைக் கண்ணுங் கருத்துமாகச் செய்பவள். அமைதியானவள்.

“உங்களின்ரை மிஸ்டர் இங்கைவந்து உங்களைக் கூட்டிக்கொண்டு போக முடியாதோ?”

“போகலாம். சிலவு. டிக்கட்வரை எடுத்திட்டா பிறகு பயணம் போறது ஒன்றும் கஷ்டமில்லை. அவர் அங்கை ‘ஏயர் போர்ட்’ டிலை வந்து நிற்பார்...”

“இங்கை ஆர் ஒழுங்கு பண்ணுறது?”

“எங்களுக்குத் தெரிஞ்ச ஒரு ‘டிரவல் ஏஜண்ட்டு’ ஊர்க்காறர்தான்...”

“நல்லாத் தெரிஞ்சவரோ?”

“ஓம். ஏன் கேட்கிறீர்?”

“பிற ஊருக்கு அனுப்புறதாகச் சொல்லிப் பணம் வாங்கி ஏமாத்தி விடுறதாக பலர் கதைக்கக் கேள்விப் பட்டிருக்கிறன். எத்தினையோ பேர் இங்கை வந்து ஆடுமாடுகள் போல லாட்ஜுகளுக்குள்ளை ஏஜண்டுகளாலை தங்க வைக்கப்பட்டிருக்கிறதா சரவணனும் ஒருமுறை சொன்னவன்...”

“அதுவும் மெய்தான். ஆனால் இந்த ஏஜண்ட்டு ஒரு வழியிலை எனக்குச் சொந்தந்தான். ஏமாற்றமாட்டார்...”

“அப்பசரி. அப்பிடியெண்டால் நீங்க இனி இலங்கைப் பக்கம் திரும்பி வரமாட்டியனோ?”

சரஸ்வதியின் முகத்தில் கவலை படர்ந்தது. உதட்டைச் சுழித்தாள். கொஞ்சநேரம் யோசித்தாள்.

“ஆருக்குத் தெரியும்? ஆனால் எனக்குப் பிறகும் ஊருக்குத் திரும்பத்தான் விருப்பம். எல்லாவிதத்திலும் அந்நியமான ஒரு தேசத்திலை காலம் முழுவதும் எப்பிடி வாழமுடியும்? எங்களின்ரை பிள்ளைகளுக்குத் தமிழும் தெரி

யாமல், பரம்பரை வேருமில்லாமல் செய்தால் பிறகொரு நாளிலை அதுகள் எங்களைத் திட்டாதோ? வேரில்லாத மணிஷராகிவிட்டோமென்று வருத்தப்படாதோ? உலகத்திலை இப்ப நடக்கிற போராட்டங்களைப் பார்த்தால் ஒவ்வொரு தேசிய இனமும் தன்னுடைய தனித்தனி அடையாளத்துக்காகவே நடத்துகிற மாதிரித்தான் இருக்குது. நான் படிச்சிருக்கிறன்..."

அவளின் கண்களிலே தொலைதூரத்தை வெறித்திருக்கிறாற்போன்ற உணர்ச்சி தொனித்தது. மனதினுள்ளே குவிந்திருந்த எண்ணங்கள் மடைதிறந்து ஓடுகிறாற்போல அவளது பேச்சு.

"பிறந்த பூமியை, சுற்றி வாழ்ந்த சொந்தத்தையெல்லாம் பிரிஞ்சு உலகமெல்லாம் எங்களின்ரை ஆட்கள் படுகிற கஷ்டங்களையெல்லாம் நான் கேள்விப்படாமலில்லை. என்ன செய்யிறது? நிர்ப்பந்தங்கள் துரத்துது. மற்றவர்கள் கஷ்டப்படுகிறபோது அவர்களை விட்டிட்டு தப்பியோடி இன்னொரு தேசத்திலைவிலக்கப்பட்ட மக்களாக வாழிறது பெரிய கொடுமை மட்டுமில்லை... கோழைத்தனமும் தான்.... ஆனால் என்ன செய்யிறது... நிர்ப்பந்தம்..."

"என்ன நிர்ப்பந்தம்?"

சரஸ்வதி அவளின் கேள்விக்குப் புன்னகை செய்தாள்.

"நீர் ஒரு கலியாணமான பெண்ணாயிருந்தால் என்னை இந்தக் கேள்வி கேட்டிருக்க மாட்டீர்..."

சரஸ்வதி பெருமூச்செறிந்தாள்.

"கலியாணமான புருஷன் பெண்சாதி ஆளொருபக்கமா இருக்கிறதைப் போலை கொடுமை உலகத்திலை என்ன இருக்குது.... அதுவும் சின்னக் குழந்தைகளோடே.... அது ஓரளவுக்கு மனக்கொலைதான்...."

கமலாவுக்கு தனது தந்தையின் முகம் பளிச்சென்று மனதிலே தோன்றிற்று.

“அம்மா செத்துப் போனதுக்குப் பிறகு ஐயா எப்பிடி உருமாறிப் போய்விட்டார். ஒருநாள் கூட அவர் அந்த மரணத்தின் பிறகு மனந்திறந்து சிரித்ததை நான் கண்ணாற் காணவில்லையே....”

கமலாவின் நெஞ்சினுள் கண்ணீரும் பெருமூச்சும் சுழித்து எழுந்து வெகுநேரம் நின்றன.

முத்துக்குமரனைக் கண்டதும் சிதம்பரநாதன் அசைவற்றுப் போய் நின்றார். கண்கள் கலங்கின. உதடுகள் நடுங்கித்துடித்தன.

“அப்பூ வாரும்...”

கண்ணீர் மல்கி கன்னத்தில் உருண்டது.

முத்துக்குமரனும் கலங்கிப் போய் நின்றான்.

அப்போதுதான் உள்ளே வந்த கமலா திகைத்துதிக்கித் துப்போய் தன்னையே நம்பமுடியாதவள் போலப் பரபரப்பாக அவரைப் பார்த்தாள். உடல்சிலிர்ப்புற அவளையறியாமலே “அண்ணை வாருங்க” என்றாள் நெகிழ்ந்து கலங்கிய குரலிலே. அவளது முகத்திலே திகைப்பு மாறி மெல்ல மெல்ல சந்தோஷம் படர்ந்தது. தகப்பனையும் அண்ணனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தாள். என்ன பேசுவதென்றே தெரியவில்லை.

“அப்பர்... இதிலை இரும்.... மோனை அண்ணைக்குப் பால் கொண்டு வந்து குடு...”

முத்துக்குமரன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தான்.

“அம்மா எங்கை?”

உள்ளே போன கமலா அப்படியே அதிர்ச்சியோடு நின்றாள். என்ன பதில் வரப்போகிறது என ஆவல் கொண்டது மனம்.

ஐயா வெகுசாதாரணமாகவே சொன்னார்: "அம்மாவுக்கு முட்டு. பயணம் செய்யமுடியாத நிலைமை. வரமாட்டெனென்று சொல்லிவிட்டா. வற்புறுத்த விரும்பாமல் விட்டிட்டு வந்திட்டம்.... உன்னைத்தான் அப்பர் ஓயாமல் கேட்டுக் கொண்டிருந்தா... அடிக்கடி அவளின்ரை கணவிலை நீதான் வருவாயாம்...."

சுவரையே வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த முத்துக்குமரன் கலங்கிய கண்களைத் துடைத்தவாறு அவரைப் பரிவு பொங்கப் பார்த்தான்.

கமலா பால்ட்மள்ளரை அவனிடம் நீட்டினாள். அவன் அதை வாங்கி ஸ்டூலில் வைத்துவிட்டு கனத்தமனதுடன் அவளைப் பார்த்தான்.

"அப்பர் பாலைக்குடியும்...."

தனது கண்கள் கலங்குவதை அவனால் எவ்வளவு பிரயத்தனப்பட்டும் தடுக்கமுடியவில்லை. குனிந்தபடியே கண்ணீர் பனித்த கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டான்.

"அண்ணை... என்னண்ணை.... என்ன..."

"அப்பர்..."

அவர்களின் குரல் நடுங்கிற்று. தளும்பிற்று. பரிதாபமாக அவனிடம் கெஞ்சிற்று.

முத்துக்குமரன் தலைநிமிர்ந்து அவர்களைப் பார்த்தான். கண்களிலே துயரம் விம்மிற்று.

"அம்மா எப்படிச் செத்துப்போனா?"

அவன் எழுந்து சுவரிலே மாலை அணிவித்து தொங்க விடப்பட்டிருந்த தாயின் புகைப்படத்தின் அருகே சென்றான். அந்தப்படத்தையே பார்த்துக்கொண்டு நெடுநேரமாக நின்றான். பெருமூச்சு உஷ்ணமாகித் தகித்து உதிர்ந்து கரைந்தது.

'அன்பான அம்மா. மிதித்த இடத்துப் புல்கூட வருத்தப் படாத அம்மா. எந்தத் துயரத்தையும் மனதில் புதைத்து முகத்தில் புன்னகையோடும் பொறுமையோடும் வாழ்ந்த அம்மா. தான் விரும்பிய எல்லாவற்றையும் மறுப்பே சொல்லாமல் இன்முகமும் பரவசமுமாகக் கொடுத்த அம்மா...'

அவனை மீறி விம்மினான் முத்துக்குமரன்.

சிதம்பரநாதன் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டார். கமலாவுக்கு எதுவும் பேசத் தோன்றவில்லை. அப்போது தான் அவசரமாக உள்ளே வந்த சரவணபவன், முத்துக்குமரனைக் கண்டதும் அப்படியே நின்று விட்டான்.

“மோகனராகத்தில்தான் உமக்கு நல்ல விருப்பமா?” என்று கமலாவைப் பார்த்துக் கேட்டாள் ஆனந்த குமாரி, முகத்தில் சந்தோஷம் பொங்க.

“ஏன் அப்பிடிக் கேட்டங்க?”

“வந்ததுக்கு ஐஞ்சாறுதரம் மோகனத்திலைதான் பாட்டுப் பாடினதை நான் கேட்டிருக்கிறேன். அதுதான் வேறை ஒன்றுமில்லை....”

மனதிற்குள் சிரித்துக்கொண்டாள் கமலா.

“நீங்க சொல்லுறது மெய்தான். மோகனம்தான் எனக்குப் பிடிக்கும். அதுக்கு நல்ல காரணங்கள் இருக்குது. மோகனம் தொன்மையான ராகம். அதுமட்டுமில்லை. உலகத்திலையுள்ள எல்லா இசையிலும் மோகனம் இருக்குது. மனதை மெல்ல மெல்லக் கவர்ந்திழுக்கிற வசிகரமான ராகம்....”

“பிடிச்ச ராகத்தைப் பற்றிக் கதைக்கிறபோது கவிதையைக் கேட்கிற மாதிரி இருக்குது....”

பெருமிதத்தோடு சொன்னாள் ஆனந்தகுமாரி.

பிறகு எதையோ நினைத்துக்கொண்டே சட்டென்று அவள் சொன்னாள்: “யாழ்ப்பாணத்துக்கு எனக்குத் தெரிந்த ஒரு குடும்பம் போகுது. அங்கை ஏதவேன் கொடுத்துவிட வேணுமென்றால் ‘அட்ரஸை’யும் சாமான் களையும் நாளைக்கு பத்துமணிக்குள்ளை கொண்டுவந்து தந்திடும்...”

கமலாவுக்கு மிகுந்த சந்தோஷம் உண்டாயிற்று. நன்றி பொங்கும் குரலிலே, “சின்னமமா வீட்டுக்கும் பாரதிக்கும் கொஞ்சப் பொருட்கள் கொடுத்துவிட வேணும். நாளைக்கு காலைமையே கொண்டு வந்து தாறன்” என்றாள்.

“காலேஜ் படிப்பும், மியூசிக் படிப்பும் ஒன்றையொன்று ‘டிஸ்டர்ப்’ பண்ணேல்லையோ கமலா...” என்றாள் திடீரென்று ஆனந்தகுமாரி.

“இல்லை.... ரெண்டுமே சந்தோஷமாயிருக்குது. அதுவும் சங்கீதக்கிளாஸ் இல்லாட்டில் தலையே வெடிச்சிடும் போலை இருக்குது... மகாராஜபுரம் சார் வேறை அடிக்கடி கண்ணுக்கு முன்னாலை வந்து நிற்கிறார்...”

ஆனந்தகுமாரி கமலாவையே கொஞ்சநேரம் விழுங்குவது போலப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். பிறகு ஆட்காட்டி விரலால் நெற்றியை வருடியவாறு புன்னகை செய்தாள்.

கமலா வினோதமாக அவளைப் பார்த்தாள்.

“என்னவோ நினைக்கிறீங்க?”

சட்டென்று, “அது மெய்தான் கமலா” என்றாள் ஆனந்தகுமாரி. “நான் நினைக்கிறதிருக்கட்டும். என்னைப் பற்றி நீர் என்ன நினைக்கிறீர்?”

அந்தக் கேள்வியை எதிர்பார்க்காத கமலாவால் தனது

அதிர்ச்சியான முகத்தை மாற்ற முடியவில்லை. சமாளித்துக் கொண்டே, “எதுக்குக் கேட்கிறீங்க?” என்றாள்.

“நீர் சொல்லும்...”

“நீங்க அழகானவங்க. நல்லவங்க. சுறுசுறுப்பானவங்க. வேறை...”

கமலா தனது நெற்றியைச் சுரண்டினாள்.

“அப்போ சித்து....”

சட்டென்று வந்தன அந்த வார்த்தைகள். அவள் தொடர்ந்தாள்: “கமல், அவன் உன்னை ‘லவ்’ பண்ணாறான். அவனை ‘மரி’ பண்ண உமக்கு விருப்பமோ.... இல்லையெண்டு சொல்ல வேணாம்....” யோசிச்சுச் சொல்லும்.”

அன்று முழுவதும் சிதம்பரநாதனின் மனதில் சிவபாக்கியத்தின் நினைவே தோன்றிக் கொண்டிருந்தது. இருபத்தைந்து வருஷ தாம்பத்தியம். எல்லாரோடும் போராடிச் செய்துகொண்ட கலப்புத் திருமணம். வெள்ளாளப் பெண். சிதம்பரநாதனைத் திருமணம் செய்தமைக்காக உறவினரால் பிரஷ்டம் செய்யப்பட்டவள். ஆனால் ஒரு நாள் கூட அதையெண்ணி வருத்தமோ பெருமூச்சோவிட்டு அவர் கண்டதில்லை. அவர் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டு, சுவரில் தொங்கிய சிவபாக்கியத்தின் படத்தையே நீண்ட நேரமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார்.

ஏழு

சேரஸ்வதி வாழ்கிற அந்தச் சின்னஞ்சிறிய அறையைப் பார்த்ததும் கமலாவுக்கு மனதினுள் துயரம் சீறிற்று. அறையின் இடதுபுற ஒதுக்கில் ஒருவரே நின்று சமையல் செய்யக்கூடிய சமையற்கட்டு. பகலிலேயே நுளம்பு பிடுங்கித் தின்றது.

“சிலோன்காறர் வந்ததுக்குப் பிறகுதான் இஞ்சை பொருள்விலையும் ஏறிப் போச்சது. வீட்டு வாடகையும் ஆனைவிலை குதிரை விலையாக ஆகிப்போச்சது என்று வீட்டுக்காரத் தாத்தா ஓயாமல் சொல்லுவார்...”

“நாங்களா ஏத்தினம். அவங்கதானே ஏத்திக் காசு வாங்கிறாங்க...”

சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் போதே எட்டிப் பார்த்தார் தாத்தா. திடுமென உள்ளே வந்தார்.

‘சரஸோட ‘பிரன்ட்டா?’

தடித்த கண்ணாடிக்குள் பளபளத்தன கண்கள்.

“சிலோன்தானே...”

“ஆமா....” என்றாள் சரஸ்வதி.

"இன்னும் அங்கே சண்டை ஓயல்லையா?" என்றார் அவர் கமலாவைப் பார்த்தபடியே.

"இல்லை..." என்றாள் சுரத்தின்று கமலா.

தாத்தா சலித்துக் கொண்டார்:

"எனக்கு இந்த சண்டை போடறதெல்லாம் பிடிக்கேல்லை"மமா.... நாம இங்கையிருந்து போனோம். சரி. உழைச்சமா, சம்பாதிச்சமான்னு வந்திட வேண்டியதுதானே.... எதுக்கு அவங்ககிட்ட உரிமை கேட்கணும்? தப்பாக்கியால சுட்டு கலாட்டாப்பண்ணணும்? அப்புறம் அவன் நம்மை உதைச்ச இங்கே ஓடிவரணும்? தப்புத் தானே...."

ஆச்சரியமும் சிரிப்பும் திமிற அவரையும் சரஸ்வதியையும் மாறிமாறிப் பார்த்தாள் கமலா.

சரஸ்வதி கண்ணைச் சிமிட்டினாள்.

"அப்படியில்லை தாத்தா..." என்றாள் சட்டென்று கமலா.

"நீங்க தப்பாக் கேள்விப்பட்டிருக்கீங்க...."

தாத்தா அலட்சியமாக அவளைப் பார்த்தார்

"நாங்க வடக்கு கிழக்குப் பகுதியிலை பரம்பரை பரம்பரையாக வாழ்ந்து வருகின்றவங்க. அது எங்களுடைய தாய் மண். ஆயிரக்கணக்கான வருஷங்களாக நாங்கள் வாழ்ந்து வாற தாய்நாடு. அது மட்டுமில்லை. முன்னூறு நானூறு வருஷங்களுக்கு முந்தி தமிழ்நாட்டு மண்ணிலை இருந்து மலைநாட்டுக்குக் கூட்டிவரப்பட்ட மலையகத் தமிழரும் எங்களின்னை சகோதரர்கள்தான். இன்றைக்குள்ள அவர்கள் பிறந்து வளர்ந்து வாழ்கிறதெல்லாம் அங்கைதான். சிங்களவருக்குள்ள எல்லா உரிமைகளும் எங்களுக்கு நிச்சயமாக இருக்கவேணும்.... அதைக் கொடுக்க மறுக்கிறது நியாயமில்லை... அநீதி...."

கமலாவின் வார்த்தைகள் கொதித்தன. அடிபட்ட காயத்திலே தாக்குப்பட்டாற்போல உணர்ந்தாள் உடல் லேசாக நடுங்குவதை அவளால் அறிய முடிந்தது. இந்த அறியாமை நிறைந்த கேள்வி அவளை எரிச்சல படுத்திய தாயினும் அவள் சினம் கொள்ளாமல் பொறுமையாக தாத்தாவோடு கதைத்தாள்.

தாத்தா மூக்குக்கண்ணாடியைக் கழற்றி வாயால் ஊதி லென்சுகளைத் துடைத்துக் கொண்டார்.

“என்னவோ போம்மா, நீ பேசறதில பாதி எனக்குப் புரியல்ல, மலையாளபாஷை மாதிரிப் பேசறே...”

கமலாவின் முகம் சட்டென்று சுருங்கிப் போயிற்று. கையில் உட்கார்ந்திருந்த நுளம்பை மனாரென்று அடித்தாள். கையில் இரத்தம் கொள கொளத்து சிந்திற்று.

“கொசுக்கடி தாங்கமுடியாமலிருக்கு...” என்றாள் வெறுப்பு அமிழ்ந்திய குரலிலே கமலா.

“என்னம்மா சொன்னே?” என்றார் லேசான சிரிப்பு போடு தாத்தா.

சரஸ்வதி சொன்னாள்: “கொசுக்கடி தாங்க முடியேன் லேன்னா. பயங்கரக் கொசு...”

தாத்தா எழுந்தார்:

“கொசு இல்லாத இடம் இந்த லோகத்தில எங்கே இருக்கு. சந்திரமண்டலத்திலை கூட அது இருக்கும்...”

சீரவணபவன் நெடுஞ்செழியனை வீட்டுக்கு கூட்டிக் கொண்டு வந்தபோது சிதம்பரநாதன் மட்டுமே வீட்டில் இருந்தார்.

“ஐயா, இவன் என்னுடைய ஸ்கூல்மேட். நெடுஞ் செழியன். அப்பா ஐ. ஓ. பி யிலை வேலை செய்யிறார்...”

“உட்காருங்க தம்பி...”

நெடுஞ்செழியன் கம்பீரமாகத் தோன்றினான். முகத்தில் அன்பும் நேயமும் கனிந்திருந்தன. வாஞ்சை பொங்கிற்று அவனது குரலிலே.

“ஈழத்தமிழர்ல நாங்க ரொம்பப் பிரியம் வைச்சிருக்கிறோம். என் சிஸ்டரும் ‘பிளாட்ஸ்’ல உள்ள மற்றவங்களும் சேர்ந்து துணிமணி நிதியெல்லாம் திரட்டித் தந்திருக்கிறோம்.... இன்னும் நிறையப் பண்ணணும்... உங்களுக்கு என்ன வேணுமின்னாலும் எங்களைக் கேளுங்க. இது வாய் வார்த்தையில்லை ஐயா...”

“சந்தோஷம் தம்பி” என்றார் சிதம்பரநாதன்: “தம்பி, இனக்கலவரத்துக்குப் பயந்து வீடுவாசல் சொந்த மெல்லாததையுமே விட்டிட்டு உலகத்திலை எல்லா நாடுகளிலையும் ஈழத்துத்தமிழர் அடைக்கலமாப் போயிருக்கிறாங்க. ஆனால் வசதி குறைஞ்சவங்க ஆயிரக்கணக்கிலை இங்கை வந்திட்டாங்க கடல்தான் எங்களைப் பிரிச்சிருக்குது. சொந்தச்சகோதரர் என்று எங்களை நீங்க அன்பா நடத்திறதை ஒருநாளும் நாங்க மறக்கமாட்டம்...”

“நீங்க பேசுறதைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம் போல இருக்குதையா. செந்தமிழிலை பேசுறீங்க... ஒரு வார்த்தைகூடக் கலப்படமில்லை...”

பெருமையோடு புன்னகை செய்தார் சிதம்பரநாதன்:

“அங்கேயும் சில மேட்டுக்குடி மக்கள், தமிழோடை ஆங்கிலத்தையும் கலந்து பேசலாம். ஆனால் பெரும்பான்மையான மக்கள் என்னைப் போலத்தான் கதைப்பார்கள்... இங்கே கூட சென்னைக்கு தெற்கே அழகாக கலப்படமில்லாமல்தான் தமிழ்பேசப்படுவதாக சொல்லுறாங்க...”

நெடுஞ்செழியன் தலையை அசைத்தான்.

“அக்காவையும் கூட்டிக்கொண்டு நீங்க கட்டாயம் வீட்டுக்கு வரவேணும் ஐயா...”

வாஞ்சையோடு தலையசைத்தார் சிதம்பரநாதன்.

‘கட்டாயமாக வருவேன் தம்பீ...’

வினோதன், மகிழாலின் கவிதை நூல் அறிமுக விழா விற்கான அழைப்பிதழை கமலாவிடம் கொடுத்தபோது அவள் சந்தோஷம் தவழும் முகத்தோடு பெற்றுக் கொண்டாள்.

“மகிழாவைப் பார்க்கவேண்டுமென்று பலதரம் நினைச்சிருக்கிறன். முடியேல்லை. இதுக்கு கட்டாயம் வருவன்...”

“மகிழாவுக்கு கூட உங்களைப் பார்த்து கதைக்க வேணுமெண்டு சரியான விருப்பம்...”

“நான் என்ன அப்படிப் பெரிய ஆளோ?”

சிரிப்போடு கேட்டாள் கமலா.

“யானைக்குத் தன்னுடைய பலம் தெரியிறதில்லை என்று சொல்லுவாங்க...”

வினோதன் கமலாவை விழுங்குவது போலப் பார்த்தான். வியப்பும் பெருமிதமும் கலந்திருந்த பார்வையில் இளமையின் வசீகரமும் கம்பீரமும் மிளிர்ந்தன. கமலாவின் பார்வை சட்டென்று அவனிடமிருந்து விலகிற்று.

“அம்மா எப்பிடி இருக்கிறா...?”

“அவவுக்கென்ன....ஒரு நாளைக்கு இருபத்திநாலு மணி நேரம் தனக்குப் போதேல்லை என்று ஓயாமல் சொல்விக் கொண்டிருக்கிறா...”

பளிச்சென்று சிரித்தான் அவன்.

“உங்களுக்கு சங்கீதத்தைத் தவிர வேறே எதிலுமே ஈடுபாடில்லையோ?”

“இல்லாமலில்லை. ஆனால் நேரந்தான் இல்லை...”

அவன் குறும்பாக அவளைப் பார்த்தான்.

“அப்போ, நீங்களும் என்றை அம்மாவைப் போலை”

அவளிற்கு முதலில் அவன் சொன்னது கொஞ்சமும் விளங்கவில்லை. நெற்றி சுருங்கிற்று. கண்களில் எழுந்த கேள்வி மங்கி மறையச் சட்டென்று சிரித்தாள். கண்ணீர் துளிர்க்கும் வரை சிரித்தாள்.

அவன் அவளையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றான்.

“நீங்க சரியான ஆள்தான்...”

“கோவிச்சிடங்காளா?”

அவன் குரல் அவனைத் தொட்டாற்போல உணர்ந்தாள்.

“உங்களோடை கதைக்கிறபோது சிரிக்காமலிக்க முடியிறதில்லை. அது பெரிய சந்தோஷம்...”

“தாங்லு போர் யுவர் கொம்பிளிமெண்ட்ஸ்”

“அதைத் தமிழிலை சொல்லுங்க...”

நாக்கைக் கடிந்துக் கொண்டான் வினோதன்.

“உங்கள் பாராட்டிற்கு என் நன்றிகள்....”

“தமிழ் எவ்வளவு அழகாயிருக்குது பார்த்தீங்களா? இனிமையாக மனதைத் தொடவில்லையா இந்த வார்த்தைகள் எனக்கு கலவைப் பேச்சு ஒருநாளும் பிடிக்கிறதில்லை....”

“இனி நான் ஒருநாளும் அப்பிடிப் பேசவே மாட்டேன். உண்மையிலை நீங்கள் சொல்லுறது பொருள் நிறைஞ்ச வார்த்தை. அதுவும் இந்த நெருக்கடியான நேரத்திலை...”

கூன்டோசாக் காரினிலே இருந்து வெற்றிவேலுவும் ஆனந்தகுமாரியும் இறங்கி வந்தபோது கமலாவுக்குவியப்புத் தாங்க முடியவில்லை. வெற்றிவேலு கோர்ட் சூட் அணிந்திருந்தார்.

“வாருங்க.... என்ன திடீரென...”

மெதுவாக ஆனந்தகுமாரியிடம் கேட்டாள் கமலா.

“ஏன் நாங்க வரப்படாதோ?”

“இப்பிடி இருங்க ஐயா நித்திரை கொள்ளுறார். நான் எழுப்பி விடுறன்....”

வெற்றி வேலு வீட்டையே மேலுங்கீழுமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். கண்களில் லேசான எரிச்சல் தெரிந்தது. மனதுக்குள் முணுமுணுத்தார். ‘சித்துவை ஒரு புத்திசாவி என்று நினைத்திருந்தேன். அவனை விடலாம். இந்த ஆனந்திக்கு என்ன ஆச்சு?’

அவசர அவசரமாக வெளியே வந்தார் சிதம்பரநாதன். தலையைச் சரித்து, புன்னகை நிறைய “வாருங்கள்” என்றார்.

வெற்றிவேலு ஆனந்தகுமாரியைப் பார்த்துவிட்டு, இறுகிய முகத்துடன் சிதம்பரநாதனை நோக்கினார்:

“உங்களுக்கு உடம்பு சுகமில்லையென்று சொன்னாங்க... அதுதான் பார்க்க வந்தனான். எப்பிடி இருக்கிறீங்க...?”

ஆனந்தகுமாரியின் மனதில் ஆச்சரியம் பொங்கி முகத்தில் தெறித்தது. எழுந்து உள்ளே போனாள்.

கமலா 'ஸ்டவ்' பற்றவைத்துக் கொண்டிருந்தாள்.

"கமலா ஒண்டும் வேணாமடா..."

"அதெப்பிடி? வீட்டுக்கு வந்திட்டு ஒண்டுமே குடிக்காமல் போறது?"

அவளது தோளில் பரிவோடு தொட்டாள் ஆனந்த குமாரி. கண்களில் வாஞ்சை கமழ்ந்தது.

"இல்லையடா.... அவருக்கு ஆறுமணிக்கு 'பிளைட்'. ஹாங்காங் போறார். வாறதுக்கு ரெண்டு கிழமை ஆகும்...."

"ஐஞ்ச நிமிஷம்..."

"வேணாம்... இன்னொரு நாளைக்கு வாறன்... நீர் ஏன் ரெண்டு மூன்று நாளாக அந்தப் பக்கம் வரேல்லை..."

கமலா மௌனமாக நின்றாள்.

"சித்து ஏதவேன் கேட்டவனோ?"

வெளியே பார்த்துவிட்டு மெதுவாகச் சொன்னாள் கமலா: "கடிதம் கொடுத்தார்... அன்றைக்கு நீங்க சொன்ன விஷயத்தை எழுதியிருந்தார்..."

ஆனந்தகுமாரி பெருமூச்சு விட்டாள்.

"மனதுக்கு கஷ்டமாயிருந்தது, அன்பைத் தேடி அலைகிற மனம்... அழுதிட்டன்..."

"என்ன இருந்தென்ன அந்தப்பிள்ளை தானாக ஆசைப் பட்டு எதுவும் அதுக்குக் கிடைச்சதில்லை. என்னாவை என்ன செய்ய முடியும்.... என்றை வாழ்க்கை வீணான மாதிரி அவனுடைய வாழ்க்கையும் ஆகிப்போச்சு..."

கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டே கமலாவைப் பார்த்தாள் ஆனந்தகுமாரி: "கமல் சித்துவின்னை கடிதத்தைக் கிழிச்சு நெருப்பிலை போட்டிடு...பிளீஸ்..."

கமலா திகைத்துப் போய் நின்றாள்.

எட்டு

பதட்டம் நிறைந்த முகத்தோடு உள்ளே வந்த சரஸ்வதியைக் கண்டதும் கமலாவின் மனம் சுரீரென்றது. தனது திகைப்பைக்காட்டிக் கொள்ளாமலே, “என்னக்கா வெள்ளாப்போடை வந்திருக்கிறியள். என்ன விஷயம்?” என்று கேட்டாள்.

“கமலா, நீர் பயந்தமாதிரியே ஆகிப்போச்சுது.... நான் என்ன செய்யப் போறனோ தெரியேல்லை” என்றாள் தளதளத்துக் கலங்குகிற குரலிலே.

“என்னக்கா சொல்லுறியள் விளங்கச் சொல்லுங்கோ....”

“அந்த ‘டிரவல் ஏஜண்ட்’டை ஒருகிழமையாகக் காணேல்லை. கண்டுபிடிக்க முடியேல்லை...”

கமலா நெஞ்சு வரண்டாற்போல அவதியுற்றாள். மனதினுள் என்னவோ அடைத்துப் பொருமிற்று. பரிவோடு சரஸ்வதியின் கையைத்தொட்டாள்.

“எங்கையா வது வெளியூர் போயிருக்கலாம். நானும் வாறன். விசாரிச்சுப் பார்க்கலாம்...”

விரக்தியோடு அவளைப் பார்த்தாள் சரஸ்வதி.

“என்னைப் போலை பலபேர் அந்தாளைத்தேடி வந்ததுகள்... அவர் ராவோடை ராவாக வீட்டுச்சாமானுகளை

எல்லாம் ஏற்றிக் கொண்டு போய்விட்டதாக வீட்டுக்காரன் சொல்லுறான்....”

பயமும் வேதனையும் கலந்திருந்தன அவளது வார்த்தைகளிலே. அவளையறியாமலே கண்ணீர் பெருகிற்று.

“பொலிசிலை சொல்ல முடியாதோ?”

“என்ன ஆதாரத்தை வைச்சுச் சொல்லுறது?” அவள் விம்மினாள்.

“இந்தாள் பம்பாய் வழியாக ஐந்து பெண்பிள்ளையளை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பினதாம். அதெல்லாம் கள்ளப்பாஸ்போர்ட் என்று பிடிபட்டுப் போச்சுதாம். பொலிசிலையும் அதுவும் பம்பாயிலை பிடிபட்டால் அதுகளை நார்நாராகப் பிச்சு நாசப் படுத்தியிருப்பாங்கள். அதுகளின்னை வாழ்க்கை இனி முடிஞ்சுகதைதான். அதுக்காகவும் இந்தாளைப் பொலிஸ் தேடுதாம்....”

“எவ்வளவு காசு கொடுத்தனீங்க?”

“கிட்டத்தட்ட மூன்றரை லட்சம். இந்தியக் காசிலை. அவர் நித்திரையில்லாமல் தண்ணிவென்னி இல்லாமல் சம்பாரிச்சு அனுப்பின காசு...”

கமலாவுக்கு வாயடைத்துப் போயிற்று. இந்தக் கொடுமையில் அடிபட்டுப்போன ஒருவருக்கு என்ன ஆறுதல் வார்த்தை சொல்லமுடியும்? யாருதவியுமற்ற அந்நிய தேசத்திலே இப்படி இந்த அப்பாவினை அபலைகளாய் தவிக்க விட்டுச் செல்ல இந்த மனிதர்களுக்கு எப்படி மனம் வருகிறது? விம்மி விம்மியமும் சரஸ்வதியின் தோளிலே தொட்டு அவளை முகம் கழுவ அழைத்துச் சென்றாள் கமலா. அவளுக்கு இப்போது எதையுமே பேசத்தோன்றவில்லை.

மகிழாவின் கவிதை நூலினது பெயர் 'நெருப்பு'. வெளியீட்டு விழா அறைக்கூட்டமாகவே நடந்தது. அறுபதுபேர்வரை வந்திருந்தனர்.

மகிழாவின் கண்களில் இறுக்கமும், வார்த்தைகளில் தீட்சண்யமும் தெரிந்தன. ஒவ்வொரு சொல்லையும் தேர்ந்தெடுத்துப் பேசினாள்.

வினோதன் கமலாவுக்கு அருகிலேயே உட்கார்ந்திருந்தான். முதலில் அவளைப் பார்த்துப் புன்னகை செய்தான்.

"நீங்க வந்ததற்கு நன்றி...."

கமலா லேசாகத் தலையை அசைத்து அவனது சந்தோஷத்தை ஏற்றுக்கொண்டாள்.

"எனக்கு நான் வருவனோ என்று ஐமிச்சமாயிருந்தது..."

"ஏன்?"

"டைரக்டர் இந்த வாரம் புதுப்படவேலை தொடங்கியிருக்கிறார். அவர் வேலை தொடங்கினால் எங்கையும் அசையமுடியாது. வேலைதான் முக்கியம் என்பார்...."

"என்ன படம்?"

"வீடு..."

"எப்பிடியான படம்?"

"ஆர்ட் பிலிம். அவருடைய எல்லாப்படமும் தரமானது தானே. 'கொமிட்டட்' பிலிம்...."

அவள் புன்னகை செய்தாள். பாரதியின் வார்த்தைகள் மனதுள் வந்தன.

"அப்போ, நீங்கள் கேட்டவை?"

அவன் அப்படியொரு கேள்வியை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பதை முகத்தின் சங்கடம் தெரியப்படுத்திற்று. அவள் மேடையைப் பார்த்தவாறு சொன்னாள்:

“கூட்டம் முடிஞ்சதுக்குப் பிறகு எனக்கு மகிழாவை அறிமுகம் செய்து வையுங்க...”

“கட்டாயம்....”

மகிழாவை கமலாவுக்கு நன்றாகப்பிடித்து விட்டது. அவள் உண்மையாகவும் துணிவாகவும் பேசினாள். தனக்குப் பிடித்த பாரதியிலிருந்தும், பாப்லா நெருடாவிலிருந்தும் அழகான வரிகளை எடுத்துச் சொன்னாள். குரலில் உணர்ச்சி கொந்தளித்தது.

அவளின் அருகே வந்த மாணவி ஒருத்தி கேட்டாள்: “நீங்க எதுக்கு பிரபலபத்திரிகைகளிலை எழுதுகிற தில்லை?”

லேசாகச் சிரித்தாள் மகிழா.

“எனக்கு அவற்றைப் படிக்கிறதில்லை?”

“அதுதான் ஏன்?”

“பெரிய பத்திரிகைகளின்ரை முக்கிய நோக்கம் விற்பனைதான். அவை பொதுமக்களைப்பற்றி அக்கறைப் படுகிறதில்லை....”

“ஆனால் பொதுமக்கள் அதிகமாய்ப் படிக்கிறது அந்தப்பத்திரிகைகளைத்தானே...”

“பொதுமக்களை இவைதான் கெடுத்து வைத்திருக்கின்றன...”

அவள் குரலில் கோபம் தலைதாக்கிற்று.

“நாங்கதான் பொதுமக்களுக்கு சரியான விஷயங்களை படிக்கிறதுக்கும் ஆதரிக்கிறதுக்கும் உதவி செய்யணும்... இன்னுஞ்சொன்னால் பெரிய பத்திரிகைகளோடே அனுசரிச்சுப் போகிறது மனச்சாட்சியை விற்கிறதுக்கு சரி...”

மகிழா சொன்னது அவளுக்கு சரியாகவே பட்டது.

“உங்களை இன்னும் பல தடவை நான் சந்திக்க வேணும்...”

“நானுந்தான்...”

“வினோதனுக்கு எப்பவும் உங்களைப்பற்றித்தான் கதை. உங்களை அவனுக்கு நல்லாப்பிடிச்சிருக்கு...”

அதைக்கேட்டு கமலா புன்னகை செய்தாள்.

“அவரும் ஆர்வமான இளைஞர்”

“தமிழ் சினிமாவையே புரட்டிக் காட்டறதாகச் சொல்றான்...”

சொல்லிவிட்டுச் சிரித்தாள்.

“வினோதனாலை முடியாட்டாலும் ஏதாவது சாதிப்பனென்ட நம்பிக்கை எனக்கு இருக்கு. லட்சிய வெறியும் நேர்மையும் உற்சாகமும் கொண்டவன்...”

“உண்மைதான். அதோ அவரே வாறார்...”

“உங்களைப் பற்றித்தான் பேசிக் கொண்டிருக்கிறம்.”

“என்ன? எதைப்பற்றி?”

அவன் அதிசயமாகக் கேள்வி கேட்டான்.

“ஒரு திறமைசாலியைப்பற்றி என்ன பேசுவாங்க?”

அழுத்தமாக அவனைப் பார்த்தாள் கமலா.

“என்னைச் சரியாகப் புகழுறீங்க...”

“இல்லை. நாங்க முழு உண்மைதான் சொல்லுறம்...”

அவன் மௌனமாக நின்றான். மனதினுள்ளே கர்வமும் சந்தோஷமும் ஒன்றாய்ப் பரவின. அந்த இடத்திலேயே

துள்ளிக் குதித்து சந்தோஷ ஆரவாரம் செய்யவேண்டும் போல மனசு உனனிற்று. கமலாவையே பார்த்தான்,

“ஒரு நல்ல கவிஞரை, முக்கியமான ஆளை எனக்கு அறிமுகம் செய்து வைச்சதுக்கு நான் உங்களுக்கு நன்றி சொல்லவேண்டும் வினோதன்...”

“உங்களுக்குந்தான்” என்ற வினோதன், “நான் உங்களோடே நிறைய விஷயம் கதைக்கவேண்டும்... அதைப்பற்றி பிறகு சொல்லுறன்...”

மகிழா புன்னகையோடு சொன்னாள்.

“தனியாகப் பேசிறதெண்டால் பேசங்க... நான் போறன்...”

அவசர அவசரமாகப் பதில் சொன்னான் அவன் : “ஐயையோ அப்பிடி ஒன்றுமில்லை...”

கமலாவுக்கு அவளையறியாமலே சிரிப்பு வந்தது.

வெற்றிவேலு அலட்சியத்துடன் ஆனந்தகுமாரியைப் பார்த்தார்.

“இதுவரை ஆனந்தியைப் புத்திசாலி என்று நினைச்சிருந்தன்: அது உபாயமாகிப் போச்சது...”

வியப்போடு அவனைப் பார்த்தாள் அவள்:

“என்ன சொல்றீங்க?”

சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னார்.

“சித்துவின்ரை விஷயம்...”

“எனக்கும் அதுதான் விளங்கேல்லை...”

“என்ன விளங்கேல்லை...”

"அந்தப் பிள்ளையின்ரை ஆசையை ஏன் தடை செய்யிறியள். அந்தப் பெண்ணிலை என்ன குறையிருக்குது..."

சத்தம் போட்டுச் சிரித்தார் அவர். பிறகு கோபங்கலக்க அவரைப் பார்த்தார்.

"நீ என்னைப்பற்றி என்ன நினைக்கிறாய்?"

அவள் கேள்வியோடு அவரைப் பார்த்தாள்.

"நான் பல லட்சத்துக்கு சொந்தமான ஆள். சமூகத்திலை பெரிய மரியாதை. சுத்தமான வெள்ளாளன். எனக்கு உள்ளது ஒரே ஒரு பிள்ளை. அதை நான் சிறப்பாக கலியாணம் செய்து வைக்க வேணும். அல்லாவிடில் எனக்கு மதிப்பில்லை..."

வெற்றிவேலுவுக்கு அவள் பதில் சொல்ல விரும்பவில்லை. பதில் சொன்னால் அதற்கு அவர் எவ்வளவு மூர்க்கத்தனமாக நடந்து கொள்ளுவாரென்பதை அவள் அறிந்து மௌனமாக இருந்தார்.

"அந்தாளோடை நான் பேசினபோது அந்தக்குடும்பம் நல்ல சாதியுமில்லை என்று தெரிஞ்சுது..." கூறிக் கொண்டு போன அவர் கடுமையான குரலில் சொன்னார்:

"என்னைப் போல லட்சாதிபதியா, சாதிமானாக, அந்தஸ்துள்ளவனாக இருக்கிற குடும்பத்திலைதான் சித்துவுக்கு கலியாணம் ஆக வேணும். இனிமேல் சித்துவின்ரை விஷயம் சம்பந்தமாக எந்த முடிவையும் நீ எடுக்கக் கூடாது. எனக்கு அது பிடிக்காது..."

சித்தார் த்தன் இவற்றையெல்லாம் வெளியே கேட்டுக் கொண்டு நின்றான். அவன் மனதில் மெல்ல மெல்லக் குழப்பங்கள் உருக்கொள்ளத் தொடங்கின.

வினோதன் கனவிலிருந்து திடுக்கிட்டு விழித்தெழுந்தான். அவனையறியாத சந்தோஷம் மனமெங்கும் பூத்துக் கமழ்ந்தது. உலகமே தனக்காக ஆடிப்பாடுவதுபோல உணர்ந்தான். அந்தக் கனவை நெஞ்சோடு அணைத்தவனாக படுக்கையிலேயே உட்கார்ந்து ஜன்னல் வழியாக பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். விடிநிலாக்காலம். சோம்பலான பிரகாசம். மனதை அள்ளியெடுக்கிற மௌனம்.

கமலாவை அவனுக்கு முதற்பார்வையிலேயே பிடித்து விட்டிருந்தது. அடிக்கடி அவனைப் பற்றி நினைப்பான். அவளோடு பேசிவிட்டு வந்தால் மனமெல்லாம் வானமண்டலத்தில் நூறாயிரம் கவிதைகளைப் பாடிக்கொண்டு வானமண்டலத்தில் சஞ்சரிக்கும். இன்றைக்கு மிகவும் விஷேசமான கனவு. கமலா அவனைப் பார்த்து, “வினோதான் உன்னைக் காதலிக்கிறேன்....” என்றாள். கையில் முத்தங் கொடுத்தாள்.

திடீரென்று அவனுள்ளே ஒரு கேள்வி :

“நான் ஒரு கனவு கண்டேன். அதுசரி, அது நான் கொண்ட விருப்பம். ஆனால் கமலாவின் விருப்பம் எப்படியிருக்கும். அதை நீ எப்படி அறிவாய்?!”

வினோதன் திரும்பத் திரும்ப யோசித்தான். கடைசியில் அவன் ஒரு முடிவுக்கு வந்தான். தான் அவளோடு பழகிய நாட்களையெல்லாம் நினைவிலே கொண்டு வந்தான். அவள் அவனோடு அன்பாக புன்னகையோடு ஆர்வத்தோடு பழகிய நாட்களே முகங்காட்டின. விளக்கமாக இனி என்ன? எழுந்து தனது காதலைத் தெரிவித்து கடிதம் எழுத ஆரம்பித்தான்.

ஒன்பது

செல்வரெத்தினம் வினோதனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். அவன் சாரதாவுடன் பேசிக்கொண்டிருந்ததை அவர் வெளியே நின்று கேட்டபடியிருந்தார்.

“அம்மா, இந்தக் காலத்திலையும் ஆராவது சாதிமுறை பார்க்கிறதாண்டோ?”

“சும்மா வீண்கதை பேசாமல் போ” என்றாள் சாரதா: “எதுக்கு நீ இப்ப இந்தக் கேள்வியை எல்லாம் கேட்கிறாய்?”

“என்னை சினேகிதன் ஒருத்தன் ஒரு பெட்டையை விரும்புகிறான். பெட்டையின்னை அம்மா ஒரு சாதி. அப்பா ஒரு சாதி. இவன்னை அம்மா அப்பா சாதித்தடிப்புள்ளவை. அதுதான் பிரச்சினை....”

சாரதா சிரிப்போடு சொன்னாள்: “அப்போ அந்தக் கலியாணமே நடவாது வினோத....”

“ஏன்ம்மா?”

“காரணம் நீயே சொல்லிவிட்டாயே....”

“யாழ்ப்பாணத்திலை இப்ப சாதிமுறை போயிட்டதாகப் பேச்சிருக்குதே....”

“அதைப்பற்றி எனக்குத் தெரியாதடா...”

“அம்மா, அது நானாக இருந்தால்...?”

“என்னடா... என்னடா சொல்லுறாய்?” பதட்டமும் பதைபதைப்புமாக எழுந்தாள் சாரதா.

“எடே, எங்கடை குடும்பம் கொடிகட்டின வெள்ளாளக் குடும்பமடா. அதைத்தவிர வேறை சாதியிலை பெண் எடுக்கிறதைப்பற்றி கொய்யா ஒருபோதும் சம்மதிக்க மாட்டார்...”

வினோதன் ஏளனமாக சாரதாவைப் பார்த்தான்.

“அம்மா நான் சொல்லவேண்டிய கடமைக்கு சொல்லி விட்டன்...”

“டே... டே....”

“என்றை ஆசை அம்மா, நீங்கதான் ஐயாவிட்டை இதைச் சொல்லி...”

சட்டென்று உள்ளே போனார் செல்வரெத்தினம்.

“டே, நீ கண்ட சாதிப்பொடியனையெல்லாம் இஞ்சை கூட்டிக் கொண்டு வந்தபோதே இவளிட்டை நான் சொன்னான். கேட்கமாட்டேண்டிட்டாள். இப்ப பார்த்தியோ? அங்கை இருந்தால் யாரோடையாவது போய்ச் சேருவா னெண்டிட்டு பாதுகாப்பாக இங்கை கொண்டுவந்தால் காதலாம் கா தல்....”

சாரதாவும் வினோதனும் வாயடைத்துப்போய் நின்றனர். சத்தமாகச் சொன்னார் வெற்றிவேலு:

“காதல் அது இதெண்டு ஆராவது பேசினால் இந்த வீட்டிலை கொலைதான் விழும்.... நான் சொல்லுற தோடை நிக்கிற ஆளில்லை...”

பத்து

சீரவணபவன் சொன்னதைக் கேட்டதும் கமலாவுக்கு ஆச்சரியமும் எரிச்சலும் உண்டாயிற்று. வயிற்றைக் குமட்டுவதைப் போலிருந்தது.

“ஆர் உனக்கு இதைச்சொன்னது?”

“தங்கராசா அதுதான் யாழ்ப்பாணத்திலை எங்களின்ரை வீட்டுக்கு ரெண்டு வீடு தள்ளியிருந்த அந்தக் கடைக்காறர். அவனிட்டைத்தான் எங்களின்ரை சாதி யென்னென்று வினோதன் விசாரிச்சதாம்...”

உள்ளேயிருந்து வந்த சிதம்பரநாதன் கொஞ்சநேரம் அப்படியே நின்றார்.

அவர் சிவபாக்கியத்தை காதலித்து, சாதிவெறிக்கெதிராகப் போராடித்தான் திருமணம் செய்து கொண்டவர். எவ்வளவு மன உறுதியோடு அவர்களிருவரும் பழமைப் பிடிப்புகளுக்கெதிராகப் போராடினார்கள்... இது இருபத்தி ஐந்து வருஷத்துக்கு முந்தி...

இப்போ கடல் கடந்து வந்தும்... அதைப்பற்றி விசாரணை. எதற்காக இந்த விசாரணை?

சிதம்பரநாதனுக்கு மனம் வலித்தது.

“எதுக்காக அந்தாள் எங்கடை சாதியைக் கேட்டுக் கொண்டு திரியுது...”

சிதம்பரநாதனின் குரல் சரவணனையும், கமலாவையும் திடுக்கிட வைத்தது.

“எதுக்குக் கமலா?”

கமலாவுக்கு தலைநிமிர என்னவோ போலிருந்தது.

“தெரியேல்லையே....”

“நானும் உன்னுடைய அம்மாவும் சமநிலையிலே இருந்ததாலை போராடி வெற்றி பெற்று கலியாணம்செய்ய முடிஞ்சது. அந்தஸ்து ஏற்றத்தாழ்வான காதல் எந்தக் காலத்திலையும் வெற்றியடையிறதில்லை....”

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தார் அவர்.

“போன கிழமை சரசு இஞ்சை வந்தபோது ஒரு கதைப் புத்தகம் குடுத்துது. உடனையே வாசிச்ச முடிச்சிட்டன். யாழ்ப்பாண சாதிமுறை பற்றின அருமையான கதை. மேசையிலே இருக்குது. அதை நீ படிச்சுப் பார்க்க வேணும்”

“சரியப்பா....”

“கமலா....”

“என்ன?”

“அம்மா அப்பா இப்பிடிச் செய்ததாலை வீண் கஷ்டங்கள் வருமோ எண்டு நீங்க யோசிக்கிறியளோ...”

அவர் குரல் தளதளத்தது. சரவணனும் கமலாவும் சட்டென்று குறுக்கிட்டார்கள்.

“அப்பா, இப்பிடிக் கதைக்க வேணாமப்பா... உங்களைப்போல அம்மா அப்பா எங்களுக்கு கிடைக்க நாங்க தவம் செய்திருக்க வேணும்...”

சிதம்பரநாதனின் கண்கள் கலங்கின.

பதினொன்று

வினோதனைக் கண்டதும் கமலாவுக்கு ஆத்திரம் கொப்பளித்தது. ஆனாலும் தன்னை ஓரளவு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள். அவனது புன்னகையை எதிர்கொள்ளாமலே மௌனமாக நின்றாள்.

அவன்தான் பேச்சைத் தொடங்கினான்.

“நான் இப்போ ஒரு விஷயம் தாறன். அதை நீங்கள் படிச்சுப் பார்க்கவேணும்...”

“படிச்சுப் பாருங்க என்றால்...அது என்ன?”

உணர்ச்சியற்றுக் கேட்டாள் அவள்.

“படியுங்க... நான் பின்னேரம் இதே இடத்திலை நிப்பன். நீங்க வரவேணும்...”

கடிதத்தை அவளிடம் கொடுத்துவிட்டு சட்டென்று அவன் அங்கிருந்து போய்விட்டான்.

கடிதத்தைப் படித்து முடித்ததும் வினோதன் மீது அவளுக்கு இரக்கமுண்டாயிற்று. “நான் உங்களைக் காதலிக்கிறேன். என்ன தடைகளையும் உடைத்தெறிந்துவிட்டு

உங்களைத் திருமணம் செய்து கொள்வதற்குத் தயாராயிருக்கிறேன்..." இதுதான் எட்டுப் பக்கக் கடிதத்தின் சாராம்சம்.

தகப்பன் படிக்கச் சொன்ன 'காவியத்தின் மறுபக்கம்' என்ற கதையை உடனே படித்து முடித்துவிட்டாள் கமலா. காதல் வசப்பட்ட இளைஞர்களுக்கு அருமையானதொரு பாடப் புத்தகமாக அதை உணர்ந்தாள் கமலா. வசதி நிறைந்தவர்களின் காதல் மயக்கம் ஏழைகளைப் படுத்தும் கோடூரத்தை இவர்களைப் போல உள்ளவர்கள் படித்துணர வேண்டுமென்று நினைத்தாள்.

மாலையில் அவனைச் சந்தித்தாள். ஒன்றுமே பேசவில்லை. 'காவியத்தின் மறுபக்கம்'தை அவனிடம் கொடுத்தாள். "அருமையான புத்தகம். இதைப் படித்துப்பாருங்க... பிறகு என்னோடை பேசுங்க..." என்றாள். அவனுக்கு ஆச்சரியம் தாங்க முடியவில்லை.

உடனேயே 'காவியத்தின் மறுபக்கம்' கதையைப் படிக்கத் தொடங்கினான் வினோதன். அது ஒரு சித்திரம் போல அவன் கண்ணெதிரே காட்சிகளாக விரியத் தொடங்கிற்று....

பன்னிரெண்டு

கமலம் பரபரப்போடு நின்றாள். வாசற்புறத்தையும், கதவு வழியாக உள்ளேயும் பார்த்த பார்வையில் அச்சமும் ஆவல் கலந்த எதிர்பார்ப்பும் சேர்ந்திருந்தன. கதவு வழியாக உள்ளே பார்த்த அவளை நடுஹோலில் ஆளுயரத் துக்கு நின்றநிலைக்கண்ணாடி கோணத்தில் பிரதிபலித்தது அந்த நேரத்திலும் கண்ணாடியிலே பார்த்து நெற்றியில். முன்விழுந்த மயிரிழையைச் சரிசெய்து கொள்கிறாள் கமலம். கமலாவின் தாய் செல்லம்மா அடுக்களைக்குள் அலுவலாக இருந்தாள். துருவலை சத்தமிடுகின்றது. கமலத்திள் தகப்பன் கணபதிப்பிள்ளை வியாபார விஷயமாகக் கொழும்பிற்குப் போய் மூன்று நாட்களுக்கு மேலாகி விட்டன. இன்று அல்லது நாளைக்குக் காலை அவர் கொழும்பிலிருந்து திரும்பி வந்துவிடக்கூடும். ஒரே தம்பி விக்னேஸ்வரன் விளையாடுவதற்காக வெளியே போயிருக்கிறான்.

அந்த வீட்டினைப்போலவே, அந்த வீதியும் மத்தியான வெய்யிலின் தகிப்பில் வெறுமையாகிக் கிடக்கின்றது. வீதி மருங்கில் அசைபோட்டுக் கிடக்கும் கறுப்புநிறப் பசுவையும் காணவில்லை. வீதிக்கே நிழல்மரமான இலுப்பையும் சருகுகளைச் சோம்பலாய் உதிர்த்துக்கொண்டு அசைவற்று நிற்கின்றது.

அவனையும் இன்னமும் காணவில்லை!

கமலத்தின் கண்கள் வெறுமையையே வீதியினில் பார்த்துக் களைத்துப் போய்விட்டன. “கமலம் ம...” உள்ளேயிருந்து செல்லம்மாவின் குரல்,

“என்னம்மா...” வாய்க்குள் சினந்துகொண்டே உள்ளே போகாமல் லாசலில் நின்று குரல் கொடுத்தாள் கமலம்.

“ஏன் கூப்பிட்டீங்க?”

“மணி பன்னிரண்டுக்கு மேலையாச்சு. ரேடியோவைப் பாடவிடன்...”

“ஓம் இந்தா போடுறன்...”

முகத்தில் பூவென மலர்ந்த புன்னகையோடு ரேடியோவுக்கு அருகாகக் கமலம் போகின்றாள். தன்னிடம் தாய் அலுவலேதும் சொல்லாதது அவனிற்குப் பெரிய ஆறுதல். ஷோகேசின் மேலுள்ள தன் மார்பளவு புகைப்படத்தைப் பார்த்துப் புன்னகைத்தபடியே அண்ணன் சிவகுருநாதன் சென்றமுறை இலங்கைக்கு வந்தபோது வாங்கிக்கொண்டு வந்த சொனி ரேடியோவைத் திருகுகின்றாள். இசை வெள்ளம் நேருக்கு நேராகவே நின்று பாடகர் பாடுவதைப் போன்ற கீதத்தின் இனிய ஒலி வீடெங்கும் புரள்கின்றது. ஷோபாவில் சிறிது இருக்க எண்ணியவள், இருக்க மனமின்றி நிலைக் கண்ணாடியின் எதிரே போய் நின்று முகத்தில் துளிர்ந்த வியர்வையைத் துடைத்து விட்டு மீண்டும் கதவடிக்குப்போய் முள்ளியிலே நிற்கும் அந்தரத்தில் அவதிப்படுகின்றாள். இன்று வந்தவுடன் அவனுக்கு நல்ல பேச்சு கொடுக்க வேண்டும் என்று நினைக்கின்றது மனம் பிறகு தன்னை நினைத்து அவள்தானே சிரிக்கின்றாள்.

“என்னால் அப்படி அவரைப் பேசமுடியுமா?”

புன்னகைக்கும் அவனுடைய முகத்தோடு அவளிற் கு அவன் சொன்ன சொற்களும் மனவெளியில் கேட்கின்றன.

“கமலம், நான் உம்மைப்போல காசுள்ளவனில்லை. பரம ஏழை. எனக்கு வீட்டிலை அனேக அலுவல்களிருக்கும். நான் வருவதற்குப் பிந்தினாலும் அதையிட்டு நீர் குறையேதும் நினைக்கக்கூடாது. நான் எல்லா வழிகளிலும் கஷ்டப்பட்டனான்...”

கமலம் மனதிற்குள் இரக்கத்தோடு சிரித்துக்கொள்ளுகின்றான். அவன் தன்னைப்பற்றி எவ்வளவிற்குக் குறைத்துச் சொல்லமுடியுமோ அவ்வளவிற்குக் குறைத்தே கூறுகின்றான். அந்தப் பெருந்தன்மையே தன்னைப் பெரிதும் கவர்வதாய் அவள் எண்ணுவதுண்டு.

“கமலம்...”

மீண்டும் தாயின் அழைப்பு

“சனி மனிஷி... கழுத்தை அறுக்குது...” மனம் சீறிற்று, உள்ளே போகாமல், ஹோலின் திரைச்சீலையினைப் பிடித்தபடி உரத்துக் கேட்கிறாள்.

“என்னம்மா... வாறதா?”

“அந்தப் பிறிட்ஜுக்குள்ளை இருக்கிற ஒரேஞ்ச் பார்லியைக் கொண்டுவா...”

“சரி.... சரி...”

பிறிட்ஜுக்குள் இருந்த ஒரேஞ்ச் பார்லியை அவசரமாக நுரைசிதறத் திறந்து கொடுத்துவிட்டு ஒப்பினரும் கையுமாய் மீண்டும் அவள் வாசற்புறத்திற்கு வருகின்றாள். அதே வேளையில் முக்கை உறிஞ்சிக்கொண்டு விக்னேஸ் வரன் வாசற்படியில் ஏறுகின்றான்.

“அக்கா உள்ளை வா ஒரு கதை சொல்லுறன்...”

முகத்தில் வழிகின்ற வேர்வையோடு நிற்கும் அவனைச் சுட்டெரிப்பதுபோலப் பார்க்கின்றாள் கமலம். அவளின் பார்வை சொல்லுவன அவனிற்கு நன்குபாடம். தலையைச் சொரிந்துகொண்டு தயங்குகின்றான்.

“போ உள்ளே போ... போய் முகத்தைக் கழுவிவிட்டுச் சாப்பிடு. இப்ப உனக்கு எந்த நேரம் பார்த்தாலும் விளையாட்டுத்தான்... பாப்பா வரட்டும்....” முணுமுணுப்போடு விக்னேஸ்வரன் உள்ளே போகின்றான்.

அவனை—பாலசிங்கத்தை இன்னமும் காணவில்லை. பாலசிங்கம் கமலத்தின் காதலன். கமலத்திற்கு இந்த மார்கழி மாதம் முடியப் பதினெட்டு வயது தொடங்குகின்றது. இளமையின் வசீகரமாகி நிற்கின்றாள், பொது நிறம், அடர்ந்த கரிய புருவங்களின் கீழே மிரள்கின்ற பெரிய கண்கள், சிரிக்கின்றபோது அழகுதரும் தெத்திப்பல், கலகலப்பான சிரிப்பு, கவுண் அணிந்திருக்கின்றமையினால் மேலும் மோகமுட்டும் வனப்பு, யௌவனத்தின் கர்வமாகவே உருவங்கொண்டிருந்த அவளைப்பற்றி செல்லம்மாவைவிடக் கணபதிப்பிள்ளையருக்கே அதிக பெருமையிருந்தது.

கணபதிப்பிள்ளை பட்டணத்திற்கும் கிராமத்திற்கும் இடைப்பட்ட அந்த ஊரில் பெரியவியாபார நிறுவனத்தையும், வட்டிக்கடையையும் நிறுவி அங்குள்ளவர்களிடையே பணத்தாலும், தகுதியாலும் உயர்ந்தவர். சாதியான் என்று ஊரார் கொண்டாடும் தகைமை பெற்றவர். அந்த ஊருக்கு வந்து குடியேறிய நாளிலிருந்து இன்றுவரை யார் வீட்டிலாவது சரி செம்புத் தண்ணீர் கூடக் குடித்தறியாதவர். செத்தவீடு, கல்யாணவீடென்றால் தன்னோடு நெருங்கிப் பழகிக் கடமைப்பட்டவர்களிடம் போவார். ஆனால் பந்தியில் உட்கார்ந்தோ பானமருந்தியோ யாரும் இதுவரை அவரைக் கண்டதில்லை. விக்னேஸ்வரனும் தகப்ப

னைப் போலவேதான். தகப்பன் பழகுகின்ற வீட்டுச் சிறுவர்களோடு மட்டுந்தான் அவன் விளையாடப்போவான்.

கணபதிப்பிள்ளை தன்னுடைய பிள்ளைகளை மிகவும் கட்டுப்பாடாகவும், கண்காணிப்பாகவும் வளர்த்து வந்தார். தன்னுடைய பரம்பரையின் கௌரவத்தினை நூலளவும் பிசகவிடாது தன்னுடைய பிள்ளைகள் பேணிப் பாதுகாக்க வேண்டுமென்பது அவரின் தணியாத ஆசை இலட்சியம்.

கமலம், தகப்பனாரை மனதிற்குக் கொண்டுவருகிறாள். கண்டிப்பான, கடுகடுப்பு நிறைந்த முகம். எந்த நேரமும் பசிகொண்டிருக்கும் கண்கள்.... அடங்கிய கரகரத்த குரல். ஆறடி உயரமும் நல்வ பருமனுமான தேகம். பிள்ளைகளோடு மட்டும் புன்னகை செய்து கலகலப்பாயிருக்கும் சுபாவம். அவர் கண்டத்திலிருந்து வரும் குரல், தட்ட முடியாத கண்டிப்பு நிறைந்தது.

'...இப்போது நான் பப்பாவின் கட்டளைகளையெல்லாம் மீறி என்னையே அறியாமல் எவ்வளவு கள்ளத்தனங்கள் செய்கிறேன். பப்பா எவ்வளவு கண்டிப்பு நிறைந்தவர், என்னைப்பற்றி எவ்வளவோ பெரிய கனவுகளெல்லாம் கண்டு கொண்டிருக்கிறார். இப்படி நான் ஒருவரை காதலிக்கிறேன் என்று பப்பா அறிந்தால்...?'

கமலத்திற்கு மனதினுள்ளே பயம் பிதுங்குகின்றது. அவள் எல்லாவற்றையும் மீறி, சர்வமும் தன்னைப் பாலசிங்கத்தினிடம் ஒப்புக் கொடுத்துவிட்டதாக நினைத்தாள். பாலசிங்கத்தின் கடிதத்தை வரவேண்டிய நாளன்று பெற்றுக்கொள்ளத் தவறினால் அவளின் மனம் படுகின்ற பாடு, அடைகின்ற தவிப்பு ஆகியவற்றை வார்த்தைகளினுள்ளே அடக்கமுடியாது.

அந்த வேளைகள்தனிலெல்லாம் அவளுக்குப் பாலும் கசந்து, படுக்கையும் நொந்து. வானொலிப் பாடல்களும் வெறுப்புக்குரியதாகிவிடும்.

வானொலி பாடிக்கொண்டிருக்கின்றது. காதலி காதலனைக் காணாது ஏங்கிய நெஞ்சோடு தென்றலைத் தூதாக அனுப்பிக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

சொனியின் தலையில் படிபெற்று சுத்தியலால் அடித்து உடைத்து நொருக்கவேண்டுமென்று கமலத்திற்கு நெஞ்சினுள்ளே எரிச்சல் பொருமி எழுகின்றது.

மணி பன்னிரண்டு நாற்பத்தைந்து. வானொலியில் செய்தி அறிவிப்பு தொடங்குகிறது.

வெய்யிலில் குளிர் நிழலொன்று தெரிகிறது கமலத்திற்கு.

அவளின் நெஞ்சு படபடக்கின்றது. அச்சம், தவிப்பு, ஆனந்தம்.

அவன் சையிக்கிலே வேகமாக வந்துகொண்டிருக்கின்றான்.

சுருளான தலைமயிர் நெற்றியிலே புரள்கின்றது. சந்தன வர்ண சேட் சிவப்பான அவன் நிறத்திற்கு மேலும் வடிவளிக்கின்றது.

கமலம் வீதியினைத் துளாவுகின்றாள். வீட்டினுள்ளே பார்க்கின்றாள். பாத்ராமிலே தண்ணீர் சளசளத்துக் கேட்கின்றது. செல்லம்மா குளித்துக்கொண்டிருக்கின்றாள்.

விக்னேஸ்வரன் பின்புறமிருந்து எதையோ தட்டிக் கொண்டிருப்பது, வானொலி அறிவிப்பாளரின் குரலையீறிக் கேட்பதால் அவன் தன்னுடைய சையிக்கினைத் திருத்திக் கொண்டிருக்கின்றான். வீதியின் மருங்குகள் துடைத்துவிட்டாற்போல நடமாட்டமின்றியுள்ளன.

எல்லோருமே சொல்லி வைத்து ஒளித்தாற்போல வீதியிலே வெறுமை.

கமலத்தின் நெஞ்சு விம்மித்துடிக்கின்றது. காதோரமாக நோர்வை நீர்க்கோடு இழுக்கின்றது. முகம் சிவந்து

மாறுதல் காண, அவளுக்கு நெஞ்சினுள் எழுதியிருந்த மதுரமான எண்ணங்கள் யாவுமே மறந்துபோய் விட்டன.

மெதுவாக அவள் முன்னே சையிக்கிளை நிறுத்தி அவள் கையிலே சிறியதொரு பார்சலைக் கொடுத்தான் பாலசிங்கம். அவளின் விரல்களைத் தொடுகையில் இளஞ் சூட்டினை அவன் விரல்கள் உணர்ந்தன.

கமலத்தின் கைகள் நடுங்கின.

“போங்கோ போங்கோ யாரும் பார்த்தாலும்....”

கமலத்தின் குரல் தளுதளுத்தது :

“என்னை ஒருக்காப் பாருங்க...”

பாலசிங்கந்தான் சொன்னான்.

கமலம் நாணத்தோடு தலை நிமிர்ந்தாள். கண் இமைகள் படபடத்தன.

“என்னைப் போகவா சொல்லுறீங்கள்...”

பாலசிங்கத்தின் மெல்லிய குரல் கமலத்தின் இதயத்தினைத் தொட்டது.

அவளின் இதழ்கள் துடிக்க. கண்ணிமைக்காது சில கணங்கள் மௌனமாக நின்றாள்.

“நான் அப்ப போறன்....”

எதையோ சொல்வதற்கு கமலத்தின் வாய்துடித்து. கைகள் எழுந்து பின் தாமாகவே மௌனமாகின. சொல்லற்ற உணர்ச்சிகள் கண்களிலே மின்னின. அந்த வேளையிலே, வழமையினைவிட அவள் மகவும் அழகாக இருக்கின்றாள் என்று பாலசிங்கம் மனதினுள்ளே நினைத்துக் கொண்டான்.

“எல்லாம் கடிதத்திலை விபரமாக எழுதியிருக்கிறன்.”

விறுக்கென்று அவன் சையிக்கிள் பெடலை மிதித்தான். கமலம் அவன் போவதனை நின்றும் பார்க்காமல் தன்னுடைய அறையினுள்ளே சென்று கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டாள்.

அந்தப் பார்சலைப் பத்திரமாக அவிழ்த்து, அதனுள் இருந்த பொருட்களை வெளியே எடுத்துமேசையில் வைத்து விட்டு பார்சல் மடித்துவந்த கடுதாசியையும் நூலையும் கவனமாக மடித்து தலையணைக்குக் கீழே ஒளித்ததுபோல வைத்தாள் கமலம்.

மேசையிலே ஒரு புத்தகம், நான்கு கைலேஞ்சிகள், கோயா பவுடர், கிஸ்மீ சொக்கிலேற் ஆகியவை பரவியிருந்தன.

அவற்றை ஆசையோடு சில நிமிஷங்களுக்கு பார்த்த படியே நினைவுகளில் லயித்துப்போய் இருந்தாள் கமலம்.

அவனைப் போகச் சொன்னபோது, அவன் தயக்கம் மிதக்கக் கெஞ்சிய குரலும், பின் வேகமாகச் சைக்கிள் பெடலை மிதித்துக் கொண்டு போன அவசரமும் அவளின் முன் உருவெளித்தோற்றங்காட்டி மறைந்தன. இன்னும் சில நிமிஷங்கள் அவனைப் பார்த்துக் கதைத்திருக்கவாமே யென நெஞ்சு கழிவிரக்கப்பட்டது.

கிஸ்மீ சொக்கிலெற்றின் உறையை அகற்றி, அதைத் தனியே எடுத்து கிஸ்மீ எழுத்துக்களை வாய்க்குள் முணுமுணுத்து வாசிக்கையில் அவன் குறும்பை எண்ணி மனத்தினுள் சிரிப்பும், உடலினுள் சிலிர்ப்பும் அரும்பி மலர்ந்தன கமலத்திற்கு.

கமலத்திற்கு அவளது தகப்பனார் டசின் கணக்கிலே தான் எல்லாவற்றையும் வாங்கிக்கொடுப்பார், அத்தோடு

நின்றுவிடாது இன்னும் வேண்டுமா, வேண்டுமா என்று துளைத்துக்கொண்டே இருப்பார். ஆனால் அவர் வாங்கிக் கொடுக்கும் விலையுயர்ந்த பொருட்கள் எல்லாவற்றையும் விட பாலசிங்கத்தின் இந்த அன்பளிப்பு மிகப் பெறுமதிவாய்ந்த பொக்கிசமாக கமலத்திற்குத் தோன்றுகின்றது.

இப்போதும் அவளின் வீட்டுக் குளிர்சாதனப் பெட்டியினுள் தின்பண்டங்களும் இனிய பானங்களும் வெகுத்துப்போய் உள்ளன.

பாலசிங்கத்தைக் கமலம் சந்தித்து ஆறு மாதங்கள் கழிந்து விட்டன.

அந்த நாட்களின் பரபரப்பும் இனிமையும் நிறைந்த நினைவுகளையெல்லாம் நெஞ்சினுள்ளே நிறைத்து அவற்றைத் திரும்பத் திரும்ப எண்ணிப் புன்னகைப்பதிலும் மனதினுள்ளாகவே பிணங்கிக்கொள்வதிலும் அவர்கள் வெறிபிடித்திருக்கின்றார்கள்.

ஆறு மாதங்களின் முன்னே, ஒரு செவ்வாய்க்கிழமையன்று அந்தச் சம்பவம் நடைபெற்றது. அவள் பள்ளிக் கூடத்திற்குச் சென்றுகொண்டிருந்தபோது அவள் சென்று கொண்டிருந்த கார் வழியிலே பழிதாகி நின்றுபோய் விட்டது. கார் டிரைவர் தங்கராசாவும் காரைப் போலவே வயது போனவர். ஊரிலேயுள்ள அந்த ஒரேயொரு காரினை வாடகைக்கு ஒட்டுபவர். நல்ல மனிதர். பார்வைக்கு பயங்கரமுட்டும் முறுக்கு மீசையும், நரைத்த பாகவதர் குறோப்பும், தடித்த தேகமும், நிறம் மாறாது என்றுமே அணிந்து கொள்ளும் காக்கி நிறச் சேர்ட்டும் அவருக்குச் சொந்தமானவை. இரக்கமும், கண்டிப்பு நிறைந்த நாணயமும் உள்ள தங்கராசாவுக்கு ஊரிலே பயபகதியும், மரியாதையுமிருந்தது.

அதனாலேதான் கணபதிப்பிள்ளையின் அபிமானத்திற்குப் பாத்திரவாளியாகிவிட்டார் தங்கராசா.

தங்கராசா மீசையைத் தடவிக்கொண்டே காரை உடனே புறப்படச் செய்வதற்காகப் படாதபாடுபட்டுக் கொண்டிருந்தார். காரைச் சுற்றி இரண்டொரு சிறுவர்கள் நிற்பது சினத்தை மேலும் அதிகரிக்கச் செய்தது. அவர்களை விரட்டியபோது, தொலைவிலே போய்நின்று அவருடைய மீசையைப்பற்றி உரக்கக் கூவிவிட்டு பூவரசு மரத்திலே ஏறிக்கொண்டு, இலைபிடுங்கி குழல் செய்து ஊதிக் கொண்டிருந்தனர். கர்க்கரமான ஊதல்கள், மீண்டும் திறந்த பொன்னெறுக்குள் தலைமுழுகிவிட்டு ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாத நிலையில் தங்கராசா வேர்வை வழியவழியப் பரிதாபகரமாக யாராவது உதவிக்கு வருவார்களா என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றபோதுதான் அந்தச் சிவப்பு நிறமான சுருண்ட தலைமுடியை உடைய குறுகுறுக்கும் கண்களின் சொந்தக்காரனான இளைஞன் அருகே வந்தான். காருக்குள்ளிருந்த கமலாவையும் காரையும் அவன் மாறி மாறிப் பார்த்தான். பிறகு தன்னைப் பிடிக்காத முகபாவத்தோடு நின்ற தங்கராசாவைக் கேள்விக் கண்களினால் பார்த்துச் சிரித்தான். சினேகபாவமான புன்சிரிப்பு.

“காரைத் திருத்தித் தரட்டுமா?”

அவனது கேள்விக்குப் பதிலேதும் சொல்லாது, நம்பிக்கையினமாகவும் துவேஷத்தோடும் அவனைப் பார்த்தார் தங்கராசா. “உன்னால் இயலுமா?” என்று நெற்றிச்சுருக்கங்கள் கேட்டன.

“பயப்படாதீங்க... நான் திருத்தக்கூடியவன்...”

தங்கராசாவின் மௌனத்தைக் கலைத்தது கமலத்தின் குரல்.

“ஹைவர், பள்ளிக்கூடத்திற்கு நேரமாச்சுது, சுறுக்காகத் திருத்தச் சொல்லுங்கோ...”

கணப்பொழுதே தயங்கிய தங்கராசா அவனை ஏறிட்டார்.

“சரி, வாரும்”

அவன் தன்னுடைய சேர்ட்டைக் கழற்றி, ஓரமாக ஹின்ற வேலியின் பூவரசங்கதியாலில் தொங்க விட்டுவிட்டு, அந்த வயோதிபமான காரின் நோயை அறிவதற்குத் தயாரானான். சினத்துடனிருந்த கமலம் அவன் காரைத் திருத்துவதை இடையிடை கவனித்துக்கொண்டிருந்தாள். தூரத்தில் பூவரச மரத்தில் குழல் ஊதிக்கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் மரத்திலிருந்து இறங்கிவந்து காருக்கு கொஞ்சம் தள்ளிநின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தனர். ஒரு ஆட்டுக்குட்டி தாயைத்தேடிக் கத்தியவாறு காருக்கு அருகாக ஓடிவந்தது. கமலத்தின் அழகிய தங்கக் கடிகாரத்தில் முட்கள் நேரத்தை விழுங்கிக்கொண்டிருந்தன. அவன் மிகவும் சுறுசுறுப்போடு இயங்கினான். துரிதமான அந்தக்கைகளையும், கடமையிலேயே திளைத்துப்போன கண்களையும்வியப்போடு சிலநிமிஷங்கள் தன்னையமற்றது கவனித்தாள் கமலம். சில நிமிஷங்களில் கொழுப்பும், கரியும் படிந்த கைகளைத் துடைத்துக்கொண்டே காரை ஸ்ராட்செய்தான். கார் புறப்பட ஆயத்தமாய் உறுமியது

“இப்போ எல்லாஞ் சரி. பற்றறியும் கொஞ்சம் வீக்காய் இருக்குது. ‘சேவிசு’க்குப் போய் அதிக நாள் போலை இருக்குது.”

தங்கராசா மனம் நிறைந்த புன்னகையோடு அவனைப் பார்த்தார். அவனுக்கு முகமெல்லாம் துளிர்ந்த வேர்வை, இடது கன்னத்தில் கரி புக்கை பூசியிருந்தது. இப்போது அவனில் அவருக்கு வசீகரமொன்று அரும்பிற்று. வெறுப்போடு தொடங்குகின்ற அநேக அறிமுகங்கள் காலப்போக்கிலே ஆழப்பதிந்த உறவுகளாகி விடுவதை அவர் அறியாதவரல்ல.

கமலம், தங்கராசாவைக் கையால் அழைத்தபடியே ஹாண்ட் ‘பாக்’கைத் திறந்தாள்.

“இந்த ஆளுக்கு எவ்வளவு கொடுக்க வேணும்?”

பாலசிங்கம் கமலத்தை உற்றுப் பார்த்தான்.

“இல்லையங்கோ... நான் ஒரு உதவியாகத்தான் இதைச் செய்தனான். கூலிக்காகச் செய்ய இல்லை...” அவனுடைய பதிலுக்கு கமலம் எதுவும் கூறவில்லை.

தங்கராசா அவனை மேலுங்கீழுமாகப் பார்த்தார். அவனுடைய திறமை, பெருந்தன்மை, நாகரிகம் பொதிந்த பேச்சு ஆகிய யாவுமே அவரைக் கவர்ந்துவிட்டன.

‘தம்பியினுடைய பெயர் என்ன? என்ன செய்கிறீர்?’

“எனக்கோ?”

அவன் புன்முறுவலோடு கூறினான்.

‘பாலசிங்கம், நீங்க போறவழியிலை — அந்த வைரல்கோயில் முடக்கிலையுள்ள ‘கறாச்’சிலை வேலை செய்யிறதன்...”

தங்கராசா நெற்றி சுருங்க மீசையை உருவிக்கொண்டார்.

“எட்டே அந்த ஆலமரத்துக்குப் பக்கத்திலையுள்ள ‘கறாச்’சொ? எத்தினையோதரம் நான் அதாலை வந்து போயிருக்கிறன். ஒருநாளும் உம்மைக் கவனித்ததில்லை. நீர் அப்ப ஒரு ‘மெக்கானிக்’கென்று சொல்லுமன்...”

பாலசிங்கம் கமலத்தைப் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டே துணிந்த குரலிற் சொன்னான் :

“ஆனால் ஒவ்வொருநாளும் நான் உங்களைக் காணுறனான்...”

அவன் சொன்ன பதிலிலேயே கமலத்திற்கு மனத்திற்குள் அவன் அறியாமலே சிரிப்புப் பொங்கியது. இவன் மகா குறும்புக்காரன் என்று மனதினுள்ளே நினைத்துக் கொண்டான்.

டாள். தன்னை மீறிய துணிச்சலோடு அவனை அந்த நியமிக்கப்பட்டவனிலே விழுங்கிவிடுகிறாற்போலப் பார்த்தான் கமலம். அவனோ ஒன்றுமே தெரியாத பாலனையிலே கதியாவில் தொங்கிய சேர்ட்டை எடுத்து அணிந்து கொண்டான். மறுநாள், அடுத்தநாள், இப்படியே ஆலமரத்தடிக்கு 'கறாச்' வந்ததும் கமலத்தின் பாலவை ஆவட்டோடு அங்கே விழுந்தது. வெள்ளிக்கிழமைகளில், வைரவடிகாயில் காலையில் பாடசாலைக்குப் போகும்போது கறையிலும் கொடுத்து தங்கராசாவைக் கொண்டு கொழுத்தி வழிபட்டாள் கமலம். அந்த இடை நேரத்திலே பின்சீற்றில் கமலத்தின் புத்தகங்களின் மேல் பாலசிகந்ததின் கடிதத்தை உறைக்குள் அடக்கிய புத்தகமும் சேர்ந்துகொண்டுவிடும். இப்படியே பார்வையும், பார்வையும், சிரிப்பும், சிரிப்பும், கடிதங்களும் கடிதங்களும் நாளினமாயும் களவோடும் சந்தித்துக்கொண்டன.

தகப்பனை வற்புறுத்தி அடிக்கடி சினிமாப்படம் பார்ப்பதற்கு நகரத்துத் தியேட்டருக்குச் செல்வாள் கமலம், பார்க்கும் படங்களின் பாடல்களெல்லாம் அவளிற்கு மனம் பாடம். சிறு வயதிலிருந்தே கேட்கும் கதைகளோடும், பார்க்கும் சினிமாப் படங்களினோடும் ஒன்றிப்போய்விடும் இயல்பினை அவள் தன்னுடைய குணமாகக் கொண்டு விட்டாள். சினிமாப் படத்திலே காதலனின் காதலியை அணைத்துத் தகிக்கின்றபோதிலே அவளும் அந்த உணர்வின் வயப்பட்டுக் கிறங்கிப்போயிருப்பாள். பிரிவுதாளாத விரகத்தையினிலே வெந்து காதலி கண்ணீர்விட்டு அழுகின்ற வேளைகளில் கமலத்தின் கண்களும் நனைந்துவிடும். விசும்பல்களை வாயினுள்ளே விழுங்கிக்கொண்டு பொருமுவாள் அவள். படம் முடிவடைந்து வீட்டிற்குப்போய் பிறகும் பல நாட்களுக்கு அவள் அந்தச் சினிமாவின் கதையோடு மாணசிகமாக உலவிவருவாள். அந்தப் பிரமையின் ஆழ்தவின் போது தானும் அதுபோலவே காதலிக்கவேண்டும் கண்ணீர் விடவேண்டும், முடிவிலே எல்லாத் துன்பங்களும்

நீங்கி காதலின் வெற்றிக்களிப்போடு காதலனின் இறுகிய அணைப்பின் பரவச சுகத்தினுள்ளே புதைந்துபோய்க் கிடக்க வேண்டுமென்று அவள் அடிக்கடி நினைத்தாள். கனவுகளாகவும் கண்டு இன்புற்றாள். அகிலன், நா. பார்த்த சாரதி போன்றோரின் காதல் நவீனங்களோடு அவள் வாழ்ந்தாள். அந்தக் காதல் நவீனங்களிலே வருபவனைப் போன்ற, அவள் பார்த்து லயித்த சினிமாப் படங்களில் தோன்றுபவனை ஒத்த காதலனிற்காக அவள் ஏங்கிக் காத்திருந்தாள். கடைசியிலே தனக்கென்றே பிறந்து வந்தவனாக பாலசிங்கத்தைப் போற்றிக்காதலித்தும் வருகின்றாள்....

பாலசிங்கத்தைப் பற்றிய பூர்வீகம் எதுவுமே அவளுக்குத் தெரியாது. அவன் எங்கே பிறந்தான், அவனது குடும்ப நிலை; உறவுகள் பற்றிய எதையும் பாலசிங்கம் அவளிற்கு எழுதியதில்லை. ஆயினும் தங்களுக்கிடையேயுள்ள ஏற்றத் தாழ்வு மலைக்கும் மடுவுக்கும் சமமானது என்றமட்டும் அடிக்கடி எழுதிக்கொண்டுவான். அவை அவளுக்கு பழகிய வசனங்களாய், சொற்கூட்டங்களாய் மாறிப்போய்விட்டன. கமலத்தின் மனம் எடைப்பற்றியும் அக்கறைப்படவில்லை. அவளிற்குப் பாலசிங்கம் மட்டுந்தான் வேண்டும். வேறு எதைப்பற்றியுமே தனக்குக் கவலை வேண்டியதில்லை என அவள் நினைத்துக்கொண்டாள். பாலசிங்கத்தின் புன்னகை ததும்பும் இனிய முகத்தினைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால் போதும், கூழோ கஞ்சியோ குடித்து ஒலைக் குடிசையிலே வாழ்ந்திருக்கமுடியும் என அவள் நினைத்திருந்தாள்.

ஒரு நாள் காரிலே போகின்றபோது, வழியிலே பாலசிங்கத்தைக் கண்ட தங்கராசா புன்னகையோடு சொன்னார்.

“நல்ல குணமான பொடியன்.... கெட்டிக்காரன்... முன்னுக்கு வரக்கூடியவன்....”

அந்தக் கணந்தனிலே கமலத்திற்கு மனம் முழுவதுமே ஆனந்தம் மலர்ந்து பொங்கியதாயினும் அவன் எதுவுமே பேசவில்லை.

முன்பாயின் காருக்குள்ளே போகின்றபோது கமலம் மிகவும் பரபரப்போடு விளங்குவான். வழியில் காணுகின்ற எதைப்பற்றியும் வேடிக்கையான விமர்சனங்கள், அனுதாபங்கள், முனகல்கள் சிரிப்புகள். பள்ளிக்கூடத்திலும் அவளிடுக்குமிடமெல்லாம் களிப்பும் கலகலப்புமே குரலிட்டுக் கும்மாளமிடும். இப்போதோ அவன் தலைகீழாக மாறிப்போய் விட்டான். மௌனத்தினுள் ஆழ்ந்து கனவுலகினுள்ளே சஞ்சரிப்பவளாக அவன் மற்றவர்களுக்கு தோற்றம் கொடுக்கின்றான்.

பாலசிங்கமும் முன்பு போல வேலையில் ஒழுங்கில்லை. ஆனால் தன்னுடைய நடையுடை பாவனையில் பெரிதும் சிரத்தை வைத்து நடந்தான். அவன் எழுதிய கடிதத்திலே பின்வருமாறு எழுதியிருந்த வசனங்கள் அவளிற்கு மனப் பாடமாகிவிட்டது. அவனுடைய புகைப்படத்தை ரகசியமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதிலே கமலத்தினைப் பார்த்து அவன் அந்த வசனங்களைச் சொல்வதாக அவன் பிரமை கொள்ளுவான்..... “வாழ்வானது காதலினாலே தான் இன்பக்காவியமாக மாறுகின்றது. அந்த இனிய காவியத்திற்காக எந்த வேறுபாட்டையும், வித்தியாசங்களையும் உதறித்தள்ளி விடுவோம். அதை உறுதியாகக் கொள்வோம்...”

வீதியில் நின்ற இலுப்பை மரம் பூக்களைச் சொரிந்து கொண்டிருப்பது பார்வைக்கு ரம்மியமாக இருந்தது. மாலை நேரத்து மஞ்சள் வெய்யில், அந்த வீதிக்கே மினுமினுப்பை பூட்டியிருந்தது.

கமலம் யன்னல் வழியாகப் பார்த்து நிற்கையில், வள்ளிப்பெட்டை அள்ளுகொண்டையுடன், சிவப்பு நிறச் சேலையைக் குறுக்குக் கட்டாகக் கட்டிக்கொண்டு கம்பீரமாக வந்து கொண்டிருந்தாள். அவள் கறுப்பியாயினும், அந்தக் கறுப்பு நிறமே அவளிற்கு அழகான தோற்றத்தையும் வசீகரத்தையும் கொடுத்திருக்கின்றது. நீண்ட மூக்கு. வெற்றிலை போட்டுச் சிவந்த உதடு. பளபளக்கும் கண்கள். மூப்பத்தைந்து வயதேயாயினும் அதைவிட இளமை கூறும் சுறுசுறுப்பான முகம். அவளைப் பார்க்கையில் கமலத்திற்கு மனுதினுள்ளே இணந்தெரியாததோர் துவேஷம் உருக்கொள்வதுண்டு. அவள், அவர்களின் வீட்டிலே சென்ற சில மாதங்களாக அரிசி, மிளகாய் ஆகியவற்றை வறுத்தும் இடித்தும் வருகின்றாள். அந்த வீட்டிற்கு அவளை அரிசி, மிளகாய் இடிப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்து கொடுத்தது தங்கராசா. அவள் மிகவும் கண்டிப்பும், நாணயமும், சுய கௌரவமுள்ளவள் என்று அவளைப் பற்றி தங்கராசா செல்லம்மாவிடம் கூறியபோது, செல்லம்மா கேவியாகக் கண்களைச் சிமிட்டிக் கொண்டு சிரித்தாள்.

“ஓமோம் கண்ட கண்ட சாதியளுக்கெல்லாம் இப்ப நாணயமும், கௌரவமும் தான் வந்திட்டுது. இந்த மாதிரி நீங்களெல்லாம் அவையனைப் பற்றிச் சொல்லுறதாலை தானே அவையளுக்கும் தங்களையறியாமலே கெறு வந்திட்டுது...”

செல்லம்மா அப்படிச் சொன்னதை தங்கராசா விரும்பவில்லை என்பதனை அவரின் நெற்றிச் சுருக்கங்கள் காண்பித்தன. மீசையைத் தடவிக்கொண்டு ஆறுதலான குரலிற் சொன்னார் தங்கராசா;

“நீங்க நினைக்கிற நாளெல்லாம் எப்பவோ போயிட்டுது. இந்த நாள்லை நாங்க எவரையும் ஏளனமாக நடத்தேலாது. காலம் நல்லா மாறிப்போச்சுது.”

வெடுக்கென்று திருப்பியடித்தாள் செல்லம்மா.

“காலம் மாறினாப்போலை எங்கடை பரம்பரைப் பழக்க வழக்கங்கள் மாறிப் போயிட முடியுமோ?... வள்ளிப் பெட்டை முற்றத்திலை நின்று மா இடிக்கலாம்.... ஆனால் வீட்டுக்குள்ளை வந்து எங்களோடை சமனாக இருக்க முடியுமோ?....”

தங்கராசா சிறிது நேரம் மௌனமாகி விட்டுச் சிரித்தார்...

“இப்ப நான் வீட்டுக்குள்ளை விடுகிறதைப்பற்றி ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. வள்ளிப்பெட்டையின்ரை குணத்தை நேரத்தோடை சொன்னன். உங்களுக்கு அவளை வேலை செய்விக்க விரும்பமில்லையெண்டால் விட்டிடுங்க....”

செல்லம்மா சிறிது தணிந்தாள்.

“சரி, அவளை நாளைக்கு வந்து மா இடிக்கிறதுக்கு அரிசியை ஊறப்போடச் சொல்லிவிடுங்க...”

மறுநாள் அவள் காலையில் ஆறு கொத்து அரிசியை நீரில் ஊறப்போட்டு, மாலையில் இடித்துக் கொடுத்தாள். அவளை இடித்த மாவை அரிக்கவிடாமல் தானே அரித்தாள் செல்லம்மா. அப்போது வள்ளிப் பெட்டை வாய்க்குள்ளே புன்னகை செய்துகொண்டாள். தன்னுடைய கை மாவிலே பட்டுவிடக்கூடாதென்றுதான் செல்லம்மா அந்த ஏற்பாட்டினைச் செய்தாள் என்பதனை வள்ளிப்பெட்டை அறிவாள். ஆயினும் மறுமுறை தனக்குக் கைழுட்டுகள் நோவெடுக்கிறதாக செல்லம்மா கூறி அவளையே மா அரிக்கச் சொன்னபோதிலே பதிலுக்கு அதே புன்னகையை உதிர்த்துக்கொண்டே வள்ளிப்பெட்டை மனதினுள்ளே நினைத்துக்கொண்டாள்: ‘இந்தப் பெரிய சாதிக்காறர் தங்கதங்கடை வசதிபோலதான் எல்லாக் கட்டுப்பாடுகளையும் மாற்றியும், உண்டாக்கிக்கொண்டும் வருகினையோ!’

அவள் மாவிடிக்கின்ற முற்றத்தில் பெரிய மல்லிகைக் கொடி படர்ந்திருந்தது. பூவும்மொட்டும் வாசமுமாய் பொலிந்திருந்தது அந்தப் பசுமையான மல்லிகை. மாவிடிக்க வருகின்ற நேரத்திலெல்லாம் கொத்தாகப் பூத்த மல்லிகைப் பூக்களைப் பிடுங்கி வள்ளிப்பெட்டை தன் அள்ளுகொண்டையில் சொருகிக் கொள்வாள். அதைப் பற்றி செல்லம்மா நையாண்டி செய்ய நினைத்த போதிலும், தங்கராசாவின் எச்சரிக்கை அதனைத்தடுத்து நிறுத்திவிடும். அரிசியை மூசிமூசி வள்ளிப்பெட்டை குற்றிக் கொண்டு நிற்பதனை ஈஸிசியரில் இருந்து கவனியாத பாவனையில் ஆனால் கூர்மையாகப் பார்த்துக் கொண்டிருப்பாள் கமலம். அப்படிப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த வேளையிலேதான் கமலத்தின் மனதிலே அந்த எண்ணம் முளைத்தெழுந்தது. கமலத்திற்கு விடுமுறை வருகின்ற நாளிலே பாலசிங்கத்தினோடு கொள்ளும் கடிதத்தொடர்பு துண்டிக்கப்பட்டு விடும். தபாலிலே கடிதம் வந்து தற்செயலாகத் தகப்பனிடம் அது பிடிபட்டால் பிறகு என்ன நடைபெறும் என்பதனை அவள் நன்றாகவே அறிவாள். எனவே அவனிற்குப் பாலசிங்கத்தோடு தொடர்பு கொள்வதற்கு தூதொன்று தேவையாக இருந்தது. அதற்குத் தகுந்த வளாக வள்ளிப்பெட்டை கமலத்தின் மனதிலே தெரிவானாள். எப்படி வள்ளிப்பெட்டையோடு இதனைக் கதைக்கத் தொடங்குவதென்று மனதினுள்ளே போராடிக் கொண்டிருந்த கமலம், வள்ளிப்பெட்டை மாவரிக்கத் தொடங்கும் போது சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு மல்லிகைப் பந்தற்பக்கமாகப் போனாள். அவள் வருவதைப் பற்றியும் அக்கறை கொள்ளாது அரிதட்டைத் தட்டித் தட்டி குறுணலை அள்ளிக்கொண்டு மாவரிப்பதிலேயே கவனமாயிருந்தாள் வள்ளிப்பெட்டை.

மல்லிகை மொட்டொன்றைக் கன்னத்தில் உரசிக் கொண்டே கமலம் மெதுவாகச் செருமினாள்.

“வள்ளிப்பெட்டை மாவரிக்கத் தொடங்கினால் ஆட்கள் வாறதும் தெரியாது போலை...”

வள்ளிப்பெட்டை அரிதட்டை மாச்சளகிலே வைத்து விட்டு கமலத்தை நிமிர்ந்து பார்த்துப் புன்னகை செய்தாள்.

அவள் சிரிக்கையில் கன்னத்திலே குழிவிழுகின்றது. பற்கள் முத்துக்களாகிப் பளீரிட்டன. என்ன அழகான பற்கள். அந்தக் கணத்தினிலே தன்னை மறந்து இருதயத்திலிருந்து வந்த உணர்வோடு அவளைப்பற்றிச் சொல்ல நினைத்த கமலம், மறுகணம் சுயநினைவோடு அந்த வார்த்தைகளை மனதினுள்ளே விழுங்கிக்கொண்டாள். இந்த வார்த்தைகளைக் கொட்டிவிட நினைத்ததற்குத் தன்னைத்தானே கடிந்தும் கொண்டாள்.

“வள்ளிப்பெட்டை நீ சிரிக்கின்றபோது என்ன வடிவாயிருக்கிறாய் தெரியுமா? உன்ரை சிரிப்பிற்கு முன்னாலாவியஜயா பிச்சை வாங்கவேணும்.... அவ்வளவு வடிவு. நீ.... அவ்வளவு வடிவு!” எதையோ சொல்ல வந்த கமலம், சொல்லாமல் நிற்பதனை அவதானித்த வள்ளிப்பெட்டை அவளைப்பார்த்துத்தானே கேட்டாள்:

“என்ன பிள்ளை எதையோ சொல்ல வந்திட்டும் பேச்சுமூச்சில்லாமல் நிற்கிறீர்?” மறுகணத்தில் தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டாள் கமலம்.

“இல்லையில்லை....வள்ளிப்பெட்டை நீ படம் பார்க்கப் போறதில்லையோ?...” வள்ளிப்பெட்டை, அரிதட்டினுள்ளிருந்த குறுணலை உரலுக்குள் செப்பமாகக் கொட்டிக் கொண்டே சொன்னான் :

“நல்ல கேள்வி கேட்டீர் பிள்ளை... எங்களை அப்பர் எப்பவோ ஒருநாள் கூட்டிக்கொண்டு போயிருக்கிறார்... பிருகு ஒருக்காலும் நான் போனதில்லை...”

“ஆ.... அப்படியோ?”

வியப்போடு கேட்டாள் கமலம்.

“அப்ப உன்ரை புருஷன் உன்னைப் படத்துக்குக் கூட்டிக் கொண்டு போறதில்லையோ? நீ போறதுக்கு கேக்கிறதில்லையோ?”

உரலுக்குள், உலக்கையை குத்தி வைத்து அதனை இரு கைகளாலும் பிடித்து, முகத்தை உலக்கையில் சாய்த்துக் கொண்டே அவளைப் பார்த்தாள் வள்ளிப்பெட்டை.

“அந்தாளின்ரை சம்பாத்தியம் வீட்டுச் சிலவுக்கே சரியாய்ப் போயிடும். நாலும் எனக்குப் பெட்டைக் குட்டிகள். அதுகளின்ரை பாட்டைப் பார்க்கிறதிலேயே பொழுதும் போயிடும்...”

வள்ளிப் பெட்டையின் முகத்தில் அந்தக் கணத்திலே துயரம் நிழலாடியது. கமலம் அதைக் கண்டு கொண்டாள்.

“வள்ளிப்பெட்டைக்கு நாலு பிள்ளைகளோ?...பாவம். உனக்கேதும் காசுக் கஷ்டமிருந்தால் என்னட்டைக் கேட்டுக் கொள்...”

வள்ளிப்பெட்டை நன்றியோடு அவளைப் பார்த்தாள்.

“கேட்டதே பெரிய உதவி பிள்ளை...”

கதையை முடித்துக்கொண்டு மீண்டும் மாவிடிக்கத் தொடங்கினாள் வள்ளிப்பெட்டை. கமலம் பிறகும் கதையை ஆரம்பித்தாள். வள்ளிப்பெட்டையைத் தனது வார்த்தைகளுக்கும் வசப்படுத்தி எப்படியாவது தன் எண்ணத்தை நிறைவேற்றிவிட வேண்டுமென்ற ஆசையே அவளின் நெஞ்சினுள்ளே துடித்துக் கொண்டிருந்தது. பனை மரங்களில் சுழன்று சுழன்று பறந்தும், தங்கியிருந்தும் கணமாகு முன்னர் விரிரென்று பறந்து நிரைவகுத்து, வானிலே தொலைதூரம் போய்க் கண்களின் பார்வையை விட்டகன்று கரைந்து மறைகின்ற கிளிகளையும் பார்த்தபடியே கமலம் வள்ளிப் பெட்டைக்குக் கூறினாள்.

“உன்ரை புருஷன் உன்னை நல்லாக வைச்சுப் பார்க்கிறவனோ?”

வள்ளிப் பெட்டைக்கு அந்தக் கேள்வியே கட்டோடு பிடிக்கவில்லை என்பதனை முகக்கடுகடுப்பு துல்லியமாகக் காண்பித்தது.

“குமர்ப்பிள்ளை உமக்கேன் அந்தக் கதையனை....”

கமலத்திற்கு முகஞ்சுண்டிப் போய்விட்டது. மனதினுள்ளே ஆத்திரம் பொங்கியது. வள்ளிப் பெட்டைக்கு பளார்பளாரென்று கண்ணத்தில் அறைந்துவிட்டு, ஒரு புழுவினைப்போலப் பெருவிரலால் தரையிலே நசித்து அரைத்து துவம்சம் செய்தால் என்னவென்று மனப்பற்கள் நறுநறுத்துக் கறுவின. அதேவேளையில் உள்ளிருந்து விக்னேஸ்வரனின் குரல் கேட்டது.

“அக்கா, ஐஞ்சாறு மாம்பழங்கள் அழுகிப்போய்க் கிடக்குது. அதை எடுத்து வள்ளிப்பெட்டைக்கு கொடுக்கட்டோ? வீணாக எறியிற பழத்தை வள்ளிப்பெட்டை கொண்டு போய்த் தின்னட்டுக்கும்....”

வள்ளிப்பெட்டை உலக்கைப் பூணுக்குள் அடைந்து கிடக்கின்ற மாவை வழித்தெடுத்துச் சுத்தமாக்கிக்கொண்டு அவட்சியத்தோடு விக்னேஸ்வரனைப் பார்த்தாள்.

“இல்லைத் தம்பி. நாங்கள் நல்ல பழங்கள் வைத்திருக்கிறம்.”

கமலம் பற்களை நரும்பிக்கொண்டாள்.

வள்ளிப்பெட்டை அலுவலை முடித்துக்கொண்டு உரலை உருட்டிச் சுவரோரமாக விட்டுவிட்டு உலக்கையை ஓரத்திலே சாத்தினாள்.

“பிள்ளை கொஞ்சங் குடிக்கத் தண்ணீர் வார்த்து விடும்...”

களைப்போடு கேட்டவளுக்கு செம்பு நிறையைத் தண்ணீரைக் கொண்டுவந்து, குவித்த கைகளுக்குள் வார்த்து விட்டாள் கமலம். நீர் பருகிய திருப்தியோடு தலைநிமிர்ந்த

வள்ளிப் பெட்டையின் நன்றி நிறைந்த பார்வையினைச் சாதகமாக்கிக் கொண்டு அங்குமிங்கும் பார்த்தபடியே மெதுவான குரலில் கதையை மீண்டும் ஆரம்பித்தாள் கமலம்.

“வள்ளி.... நான் ஒரு அலுவல் உனக்குச் சொல்லுவன். செய்து தருவியா?”

அவளின் கெஞ்சும் குரலளித்த அதிசயத்தோடு வள்ளிப் பெட்டை கமலத்தின் முகத்தை ஊடுருவினாள். குரல் தடுமாரியது.

“என்ன பிள்ளை இது... என்னட்டை நீர் உதவி கேட்கிறீர்? பெரிய புதினமாக இருக்குது.... என்னண்டு சொல்லுமன்... கட்டாயம் செய்து தாறன்....”

கமலம் உற்சாகமானாள்.

“செய்கிறது சரி. ரெண்டால் பேருக்குத் தெரியப் படாது. வள்ளிக்கு இதுக்காக நான் எதுவேனுமெண்டாலும் தருவன்....”

வள்ளிப்பெட்டையின் முகத்தில் மேலும் குழப்பங்கள் ஏறிக்கொண்டன. கேள்விக் கண்கள் படபடத்தன.

“என்னவெண்டு சொல்லுமன் பிள்ளை ..”

கமலம் வள்ளிப் பெட்டைக்கு அருகாக வந்தாள். வெட்கத்தினுள் புதைந்த சொற்கள் மெதுவாக வெளிவந்தன, கெஞ்சினாற்போல, பணிகிறாற்போல, இரகசியம் பரிமாறுகிறாற்போல.

“வள்ளி நான் ஒருதருக்குப் புத்தகமொண்டு தருவன் கொடுத்து வாங்கித்தருவியோ?”

உலக்கை தவறி பெருவிரலில் வலுவாக விழுந்தாற்போல திடுக்கிட்டு சிறிது பின்வாங்கினாள் வள்ளிப் பெட்டை.

“ஒரு சிவலைப் பொடியனும் போனகிழமை என்னட்டை இதேபோலைதான் கேட்டவன்... நல்ல பேச்சுக் குடுத்து விட்டனான்...”

வள்ளிப்பெட்டையின் குரல் சற்றுக் கடுகடுக்க கமலம் நிலைமையைச் சமாளித்தவாறு பதறினாள்.

“வள்ளிப்பெட்டை உன்னாலை ஏலாட்டில் விட்டிடு... சரிசரி...”

வள்ளிப்பெட்டை பதிலேதும் பேசவில்லை. விறுவிறு வென்று அங்கிருந்து திரும்பியும் பாராமல் நடந்தாள்.

மல்லிகைப்பந்தலின் கீழே திகைத்துப்போய் நின்ற கமலத்தின் கோபமெல்லாம் இரண்டு சொற்களிற் பொரிந்தன.

“கீழ்சாதித் தேவடியான்...”

வினோதனுடைய மனதில் சட்டென்று அந்த வார்த்தைகள் அறைந்தன. புத்தகத்தை மூடிவைத்தான். கமலா எதற்காக இந்தப் புத்தகத்தை தந்தாள் என்ற கேள்வி சட்டென்று மனதினுள்ளே எகிறிற்று. ஆனால் கதையின் போக்கு அவனுக்கு மிகவும் பிடித்திருந்தது. உண்மை வாழ்க்கை அப்படியே சொற்சித்திரங்களாய் ஆக்கப்பட்டிருந்தது. வார்த்தைகள் உணர்ச்சிகளைத் தட்டிக் கேட்டன.

மீண்டும் புத்தகத்தை எடுத்துப் படிக்க ஆரம்பித்தான் வினோதன்....

செல்லம்மாவுக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. கொழும்பிலிருந்து வீடு திரும்பிய கணபதிப்பிள்ளை கடுகடுவென்ற முகத்தோடு வந்திறங்கி, யாருடைய முகத்தையும் ஏறிட்டுப் பார்க்காது கமலத்தின் அலுமாரியைத் திறந்து கிளறிவிட்டு சில கடுதாசிக்கற்றைகள், பிரித்துப்பார்த்த பின் கட்டப்பட்ட பார்சல்கள் ஆகியவற்றைப் பெரிய மாட்டுத்தாள் உறையொன்றினுள் போட்டு, அருவருத்த நிலையில் கையினால் தூக்கிப் பிடித்தபடி “கமலம்” என்று அடிக்குரலில் உறுமியபோது கமலம் ஒன்றுமறியாதவள் போல வெவ்வேலத்து நின்றாள். எனினும் நிமிஷங்கள் கழியமுதல் அவளின் மனம் விஷயங்களை யூகித்துக்கொள்ள அவள் திக்பிரமையடைந்தாள் “பப்பாவுக்கு எல்லாம் தெரிந்துவிட்டது. *இனி எப்படியும் அவரிடமிருந்து தப்ப முடியாது. கொலைதான் விழப்போகிறதோ... கடவுளே... என்னைக் காப்பாற்ற உம்மைத் தவிர வேறு யாருமே இல்லை.’

செல்லம்மா எதையும் செய்யவோ சொல்லவோ முடியாது பரிதாபகரமாகத் தகப்பனையும் மகளையும் மாறிய மாறிப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். மகளின் நிழல் மீது தானும் தாசு விழவிடாத தகப்பனின் முகம் சிவப்பேறி, குரல் உரத்துப் பயங்கரமாக மாறியது இதுதான் முதல் தடவை. பருத்த அவளின் தேகம் அச்சத்தினால் நடுங்கிக்

கொண்டிருந்தது. கணபதிப்பிள்ளையோடு வாழ்ந்துமுடிந்த காலத்தினுள் இப்படி ஒரு நாளாயினும் அவர் முகத்தில் கடுகடுப்பு ஏறியதனைக் கண்ட தில்லை செல்லம்மா.

கணபதிப்பிள்ளை கையில் வைத்திருந்த பையினைக் கொண்டுபோய் முற்றத்திலே எறிந்துவிட்டு, மண்ணெண்ணையை அதன்மேலே ஊற்றியபின் நெருப்புக்குச்சியினைக் கிழித்து வைத்தார். தீ அவரின் கோபமாகி எரிந்தது. புதிய துணிகளும், கடுதாசியும் பொகங்கி எரியும் நாற்றம் முற்றமெங்கும் மணத்தது. செல்லம்மா எதையோ மனதினுள் நினைத்தவளாய் பின்பக்கத்துக் கேற்றைப்போய் இழுத்துப் பூட்டினாள். எதையுமே கணபதிப்பிள்ளையிடம் கேட்பதற்கு அவளின் மனம் துணிந்திடவில்லை. எதையாவது பேசினால் என்ன நடக்குமென்பதனையும் அவள் அறிவாள். மௌனமாக, பூக்கள் பொலிந்து மணங்கமழுகின்ற மல்லிகையையே பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள். மனந்தனிலோ அளவற்ற குழப்பங்கள் சக்கரங்களாயாடிக்கொண்டு அவளை கதிகலக்கின.

கமலம் முகந்தாழ்ந்து விசும்பினாள்.

“உன்னுடைய மகளை என்ன லட்சணமாய் வளர்த்திருக்கிறாய் பார்த்தியா?”

முதன்முதலாக அப்போதுதான் வாயைத் திறந்தார் கணபதிப்பிள்ளை. தகப்பனுடைய உறுமலைக் கேட்டுப் பயந்து தன்னுடைய அறைக்குள்ளே ஒளித்திருந்த விக்னேஸ்வரன், பன்றழுட்களாய்க் குத்திட்டு நிற்கும் தலைமயிரை அழுத்தித் தடவிகொண்டே தண்ணீர் குடிப்பதற்கு வருபவன்போல மெல்லரவாக விறாந்தைக்கு வந்து தூண்டியிலே மறைவாக நின்றான்.

“எங்கையோ கிடந்த எளியசாதி நாய்க்கு கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள் உன்னுடைய மகள்.”

அருவருப்பான குரலிலே மீண்டும் கூறத்தொடங்கினார் கணபதிப்பிள்ளை. “அவனைத்தான் கவியாணமும் முடிக்கப் போறாளாம் முடிச்சுமவை...”

செல்லம்மா விறைத்துப் போனாள். அந்தச் சொற்கள் அவளின் இருதய அந்தரங்கத்தின் ஆசைகளில் அதிர்ச்சியோடு மோத, அவள் வன்மத்தோடு மகளைப் பார்த்தாள்.

“என்ன என்ன?”

“இவளுக்கு நாங்கள் கொடுத்துவளர்த்த செல்லத்துக்கு இவள் என்னத்தைத் தேடித் தந்திருக்கிறாள் பார்த்தியா? ஊரிலை நான் எவ்வளவு மானம் மரியாதையோடே உலாவிவந்தன். நான் றோட்டாலை நடந்துபோனால் எல்லாமே ஒதுங்கிநின்று வழிவிடுவாங்கள்... அந்தப் பெருமைகளையெல்லாம் குலைத்து நாசமாக்கவேண்டுமென்றே இவள் பிறந்திருக்கிறாள்...”

செல்லம்மாவின் சதைநிறைந்த முகத்திலே குரூரம் பொங்கிற்று. மூக்கு சினத்தில் சிவப்பேறியது.

“எங்கடை பரம்பரையிலையே இல்லாத பழக்கம்.... இவளைப் படிக்கிறதுக்கென்று அனுப்பினதாலை வந்த வினைதான் இது. எவ்வளவு காசெண்டு உனக்கு அள்ளிக் கொட்டியிருக்கிறம்... இனி உனக்குப் படிப்பும் வேண்டாம் ஒரு அறுப்பும் வேண்டாம்...” என்றவள் கெஞ்சுகிறார்ப் போல, “இது வேறை ஆருக்கும் தெரியுமோ?” என்று கணபதிப்பிள்ளையைப் பார்த்துக் கேட்டாள்.

பரபரத்துத் தடுமாறிய செல்லம்மாவின் குரலினை கணபதிப்பிள்ளையின் தணிந்து ஆறுதலான குரல் அமைதிப் படுத்தியது.

“இல்லை; ரெண்டு பேரைத்தவிர இந்த விஷயம் வேறை ஒரு குருவிக்குத்தன்னும் தெரியாது. அப்படி ஊருக்குள்ளை விஷயம் தெரிந்திருந்தால் இவனின்ரை சவந்தான் இதிலை இப்ப விழுந்துகிடக்கும். கந்தவனத்தின்ரை

மகன் கணபதிப்பிள்ளை எவ்வளவு மானஸ்த்தன் என்பது எல்லாருக்கும் தெரிய வந்திருக்கும்.... நல்லகாலம்... எண்டைக்கும் முருகன் என்னைக் காவாந்துபண்ணி வருகிறான்."

"....கடவுளே கடவுளே முருகா..."

பெருமூச்செறிந்தாள் செல்லம்மா:

"நாங்கள் இருந்தம்.... என்ன பண்பாடோடையும் மரியாதையோடையும் இருந்தம். ஒருநாளும் ஆம்பிளையை நிமிர்ந்து பார்த்தறியம். கட்டின புருஷனுடைய முகத்தை தவிர வேறே முகத்தைக் கண்டறியம்.... வேலிக்கு வெளியாலை என்ன நடக்குதென்று ஒருநாளும் அறிஞ்சிருக்க மாட்டம்.... அந்த குலத்திலை பிறந்து ஒழுங்காயிருந்த உனக்கு யார் இந்த நாசவேலையைச் சொல்லித் தந்தது?"

செல்லம்மாவுக்கு உக்கிரமான கோபத்தினிடையேயும் கண்களில் கண்ணீர் துளிர்ந்து முக்கைச் சிந்தினாள்,

"கமலம் இஞ்சை வா."

கமலம் கூனிக்குறுகியவளாய் கணபதிப்பிள்ளையின் முன்னாகப் போய் நின்றாள். மனம் வெறுமையானாற் போலவும், கணக்கிறார்ப்போலவும் அவளுள் உணர்ச்சிகள் மாறி மாறிப் புரண்டுகொண்டேயிருந்தன. நெஞ்சினைத் துளையிட்ட அதிர்ச்சியில் முகம் பரிதாபகரமாகத் தெரிந்தது.

"உன்னை ஒரு ராசகுமாரத்தி மாதிரி அல்லவா வளர்த்தம்...."

கமலத்தின் தலையை அந்தச் சொற்கள் குனியவைத்தன.

"....."

“உனக்கு எதிலையாவது நாங்கள் குறைவச்ச வளர்த்துமா?”

செல்லம்மா கமலத்தின் நாடியைப்பிடித்து முகத்தை நிமிர்த்தினாள். அதே வேளையில் மிரட்சியோடு கணபதிப் பிள்ளையையும் பார்த்துக் கொண்டாள். கணபதிப் பிள்ளையோ அந்தக் கணங்களிலேயே மனந்தரிக்காது நின்றார்.

“இவ்வளவுக்கும் பதிலாகக் கடைசியிலை நீ என்ன செய்திருக்கிறாய்? நல்லாக யோசித்துப் பார்...” அவரின் குரல் சற்றுத் தணிந்தது.

“நீ ஒரு பணக்காரப் பொடியனை விரும்பியிருந்தாலும் பறுவாயில்லை....”

கணபதிப்பிள்ளை வெளியே பார்த்து சில கணங்கள் எதையோ யோசித்தார். முகத்தில் யோசனையின் விளைவாக கடுமை பிறந்தது.... ‘சீ என்ன வேலை செய்திருக்கிறாள் இவள்?’ என்ன மாதிரி இவளை வளர்த்தேன். என்னுடைய கௌரவம், பெருமை எல்லாமே இவளாலே தான் சிறக்குமென்று நாளிலும் பொழுதிலுமாகக் கனவு கண்டு கொண்டு வந்தேன். கடைசியிலை இவள் எல்லா வற்றையுமே தகர்த்து தரைமட்டமாக்கி விடுவாளோ?... இதை ஒருபோதும் நான் விடப்போறதில்லை, என்னுடைய உயிருள்ளவரை விடப்போறதில்லை....’ தானே தன் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டவராய், “எங்களினரை வீட்டு வாசற்படியிலை கூட ஏறுவதற்குத் தகுதியில்லாத ஒரு கீழ்சாதி நாய்க்கல்லவா இவள் கடிதம் எழுதியிருக்கிறாள்...” என்றார் கணபதிப்பிள்ளை.!

இடிந்துபோனாள் செல்லம்மா. “ஐயோ முருகனே!”

கணபதிப்பிள்ளையின் வார்த்தைகள் கமலத்தையும் நிலைகுலைய வைத்தன. அவளுக்கு மூளை முற்றாகக்

குழம்பித் தலையைச் சுற்றிக்கொண்டே வந்தது... சீ என்ன மாதிரியான பொய்யை இவர் சொல்கிறார்? பாலசிங்கமா கீழ்சாதி. அந்த வார்த்தைகளை ஏன் பப்பா கூசிக்கூசிப் பாவிக்கிறார்? என்னுடைய மனதினைக் குழப்பி மனதை மாற்றத்தானே இவர் இப்படியொரு அபாண்டமான பொய்யைக் கற்பிக்கிறார்? கீழ் சாதி நாய் என்று சொல்கிறாரே, வள்ளிப் பெட்டையின்ரை சாதி என்று சொன்னால் எனக்கு வெறுப்பாக வருமென்றுதானே இப்படியொரு அபாண்டம் சொல்கிறார்... கமலத்தின் கண்களிலே பாலசிங்கம் வந்து நின்றான், அந்த அழகிய முகம் உறுதியான உடல், கபடமறியாப் புன்னகை, நாகரிகமான பேச்சு ஆண்மைக்கே பொறாமையுட்டும் சுறுசுறுப்பு - அவனா அந்த பாலசிங்கமா கீழ் சாதி? பப்பா தன்னை முழு முட்டாளாக்க நினைப்பதனை எண்ணி அந்த வேளையிலேயும் அவள் மனதினுள்ளே சிரித்தாள் உண்மைக் காதலுக்குத் தான் எத்தனை தடை வரும்? இது எனக்கு முதல் தடை உண்மைக்காதலில் வெற்றி பெறுவதற்காக எத்தனை தொல்லைகள் வரின்னும் புன்னகையோடு தாங்கிக்கொள்வேனென்று நான் பாலசிங்கத்திற்கு சத்தியவாக்கல்வா கொடுத்திருக்கிறேன்,.... மரணம் வந்தாலும் அதிலிருந்து நான் மாறமாட்டேன்.... மாறவே மாட்டேன்!

இத்தனைக்கிடையேயும் திடீரென மனம் புரள்கிறது. பப்பா கூறுவதுபோல பாலசிங்கம் கீழ்சாதி ஆளாக இருப்பாரோ? பாலசிங்கம் இதனை மனதினில் வைத்துக்கொண்டு தான் அடிக்கடி நாங்கள் இருவரும் மலைக்கும் மடுவுக்கும் சமமானவர்கள் என்று எழுதி வந்தாரோ?

கமலத்தின் யோசனைகளால் முற்றுகையிடப்பட்ட முகத்தினைப் பார்த்துவிட்டு செல்லம்மாவின பக்கமாக பார்வையினைத் திருப்பினார் கணபதிப்பிள்ளை!

“அவன் யார் பகுதியென்று உனக்குத்தெரியுமா? அம்பலவாணர் வீட்டுக்கு தேங்காய் பிடுங்கவாற சிவலைக் கணவதியின்ரை பொடியன்...”

செல்லம்மா அறையிலிருந்து வெளியே போய் காறித் துப்பிவிட்டு மீண்டும் உள்ளே வந்தாள். விக்னேஸ்வரனுக்கும் கமலத்தின்மேலே ஆத்திரம் வந்தது. அவன் ஒரு நாள் சைக்கிளில் போகும்போது சிவலைக்கணவதியிடம் அவனது சினேகிதன் சுரேஷ் கிளிக்குஞ்சு பிடித்துத் தரும்படி கெஞ்சிய தனைக் கண்டிருக்கிறான். கள்ளுமுட்டியும் தளர் நாருமாக வீதியில் திரியும் அவனுடைய மகனையா, அக்கா....?

விக்னேஸ்வரனுக்கு நெஞ்சைப்பித்த கவலையினோடு மீண்டும் தன் அறையினுள் போனான்.

சிவந்து வெடிக்கின்ற முகத்தோடு நின்ற தாயை ஏறிட்டாள் கமலம். அவளின் பார்வையை எதிர்கொண்ட சில கணத்தால் கண்ணீர் மல்க விசும்பினாள் செல்லம்மா.

“தங்கச்சி எங்கடை பரம்பரைக்கு அவப்பெயரைத் தேடித் தந்திடாதை.... பப்பாவின்ரை சொல்லை நீ கேட்டு நடக்காவிட்டால் என்னுடைய பிரேதத்தைத்தான் காண்பாய்....”

கணபதிப்பிள்ளை ஒரு தெளிந்த முடிவுக்கு வந்தவர் போல அடங்கிய குரல்லே சொன்னார்.

“கமலம்... நடந்ததெல்லாம் கெட்ட கனவு மாதிரியே போயிடட்டும்.... ஏதோ தெரியாத்தனமாக நீ நடந்திட்டாய். இன்று முதல் எல்லாவற்றையுமே மறந்து போய் விடு... உன்னைக் கலியாணம் முடிக்கிறத்துக்கென்றே உன்னுடைய அத்தான் அமெரிக்காவிலை காத்துக்கொண்டிருக்கிறான் என்பதை மறந்துபோய் விடாதை...”

சொல்லி முடித்த கணபதிப்பிள்ளை மனதினுள்ளே நினைத்துக்கொண்டார். ‘காலம் முன்பு போலை இல்லை... பிள்ளைகளைக் கொஞ்சம் கண்டித்துப் பேசினாலும். அதுகள் போய் நஞ்சைக் குடித்துவிடும். மெதுமெதுவாக அவளைச் சொல்லித் திருத்திவிடலாம்.... அதற்கிடையில் அந்தக் கேடுகெட்ட நாஸ்கலுக்கு முறையான பாடம் படிப்

பித்தால் எல்லாஞ் சரியாகிவிடும். இப்படியான விஷயங்களிற்கு அடியைப்போலை நல்ல மருந்து எதுவுமே கிடையாது.... பார்ப்பம். பார்ப்பம்.....'

யின்னல்கள் பூட்டியிருந்தாலும் வீட்டினுள்ளிருந்து ஆளரவம் கேட்டுக்கொண்டிருந்தது அவளுக்கு ஆச்சரியத்தையளித்ததாயினும், நமக்கேன் பிறருடைய விஷயங்களைப் பற்றிய 'விடுப்பு' என்ற முகதோரணையிலே உதட்டைப் பிதுக்கிக்கொண்டே, "பிள்ளை.... ஒருத்தரும் வீட்டிலை இல்லையோ?" என்று உரத்த குரலில் கூப்பிட்டாள் வள்ளிப்பெட்டை. அவளுடைய குழந்தையை ஆஸ்பத்திரியிலே விட்டு வந்திருக்கும் வள்ளிப்பெட்டை தன்னுடைய கூலிக்காசை வாங்கிச் செல்வதற்காகக் கணபதிப் பிள்ளையின் வீட்டிற்கு நேரத்தோடேயே வந்து நிற்கின்றாள். முதற்குரலுக்கு ஒரு பதிலுமில்லாமற் போகவே இரண்டாவது தடவையும் சிறிது உரத்தே கூப்பிட்டாள். 'ஆரது?' என்ற ஆத்திரமான குரல். கதவு நீக்கலால் வள்ளிப் பெட்டைக்குப் பதில் கொடுத்தது. செல்லம்மா முகத்தை உரரென்று வைத்துக்கொண்டு, "ஏன் வந்தனி" என்று கேட்டாள். காலையில் அப்படியொரு முகத்தினை முழிக்கவேண்டி நேரிட்டதே என்று மனதினுள் குமைந்தபடியே,

"மாவிடிச்ச காசுக்கு வந்தனான் பிள்ளை.... என்றை சின்னவனுக்கு குகமில்லையெண்டு ஆஸ்பத்திரியிலை வைச்சிருக்கிறம் காசைத்தந்தி ரெண்டால் நேரத்துக்குப் போயிடலாம்...." என்றாள் வள்ளிப்பெட்டை. அவள் குரல் முடியுமுன் கதவு படரென்று சாத்தப்பட்டது. நிமிஷங்களின் பின்பு விக்கினேஸ்வரன் கதவைத் திறந்து கொண்டு, ஐந்து ரூபாத்தாளொன்றை அவளிடம் நீட்டியபடி, "இனி நீ மாவிடிக்க வரத்தேவையில்லை. அம்மா சொன்னவ. மறந்து போயும் வந்திடாதை" என்றான்.

வள்ளிப்பெட்டையின் வெற்றிலை போட்டுச் சிவந்த உதடுகளில் புன்முறுவல் மலர்ந்தது. பளபளக்கும் கண்களால் விக்னேஸ்வரனைப் பார்த்தவன் ஏளனம் பொலிந்த குரலிலே, “நீங்கள் வெத்திலை வைச்சுக்கூப்பிட்டாலும் இனி நான் வரமாட்டன்-ஏதவோ உங்களாலைதான் நான் சீவிக்கிறமாதிரிக் கதைக்கிறியன்....” என்றவன் விடுக் கொன்று வீதியில் இறங்கி ஓரமாகக் காறித்துப்பிவிட்டு விறு விறு வென்று ஆஸ்பத்திரிப் பக்கமாகப் நடந்தான். மனிதனுள்ளே சின்னக் குழந்தையைப் பற்றிய கவலை பாரமாக அழுத்திக் கொண்டிருந்தது.

செல்லம்மாவிடம் கூலிக்குரிய பணத்தினை வாங்கிக் கொண்டு இன்னும் ஐந்தோ பத்தோ கமலத்திடமும் கடனாகப் பெறலாம் என நம்பிவந்த அவளுக்கு மிகவும் ஏமாற்றமாகப் போய்விட்டது. வேறொரு சந்தர்ப்பமாயிருந்தால் அந்தக் கூலிப்பணத்தையே முகத்தினில் வீசியெறிந்துவிட்டு வீட்டுக்குப் போயிருப்பாள் வள்ளிப்பெட்டை. இன்றோ, இன்று அவளின் எண்ணங்களின் மேல் மனக்குழப்பங்கள் பாரமாகி நசித்துக்கொண்டிருக்கின்றன. ஏழையாகப்பிறக்கின்ற அவலத்தினை எண்ணி அன்றுதான் அவளுக்கு அழ வேண்டும்போல இருந்தது. ஆனால் அந்த அழகையினிடையேயும் அவளுக்கு மனிதனுள் கோபம் அக்கினியென எரிந்தது. “காலும் கையும் முறிய உழைக்கிற எங்களின்ரை கஷ்டங்களுக்கு எப்போதுதான் விடிவுவரும்?”

சுந்தரம்பிள்ளை கடைமுடக்கினால் அவள் திரும்பிய போது மீசையைத் தடவிக்கொண்டே வந்துகொண்டிருந்த தங்கராசுவைக் கண்டாள் வள்ளிப்பெட்டை. கவலை போர்த்தியிருந்த முகத்தில் மீண்டும் மலர்வு கனிய அவரை நோக்கினாள் வள்ளிப்பெட்டை.

“என்ன பெட்டை, நேரத்தோடை எங்கை வெளிக் கிட்டிருக்கிறாய்?” வள்ளிப்பெட்டை விஷயத்தைச் சொன்னாள். தங்கராசுவின் முகத்திலே வருத்தம் தேங்கிற்று

தேறுதலான குரலிலே அவனைப் பார்த்துக் கேட்டார்; “வள்ளி, அப்ப பிள்ளையை ஆர் ஆஸ்பத்திரியிலை வைச்சிருக்கிறது? சிலவுக்கு என்ன செய்யிறது?”

வள்ளிப்பெட்டையின் முகம் கூம்பிற்று. கவலையோடு பதிலின்று அவரைப்பார்த்தாள். பார்த்தவள் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு, “என்ன செய்யிறதெண்டு எனக்கே தெரியேல்லை” என்றாள்.

தங்கராசு சிறிது நேரம் யோசித்துக்கொண்டு நின்றார் பிறகு தன்னைச் சமாளிப்பவர்போல தலையை அசைத்தவராக “சரி நானும் ஆஸ்பத்திரிக்குத் தான் போறன்... வா போலாம்...” என்றபடியே யோசனையோடு நடந்தார். இடையிலே கதையோடு கதையாக அவர், அவளிடம், “இனி நீ கணபதிப்பிள்ளை வீட்டுக்கு மாவிடிக்கப் போகாதே” என்றார். அப்போது அவள் மனதினுள்ளே சிரித்துக்கொண்டாள். அவளின் பதிலையே கேளாதவராக, அவர் மெல்லிய குரலிலே, “காசுள்ளவன் எல்லாரும் நஞ்சுப் பயல்களாய்த்தான் இருக்கிறாங்கள். நான் கணபதிப்பிள்ளையின்ரை குடும்பத்துக்குச் செய்த உதவிக்கு ஒரு அளவில்லை.... ஆனால் நன்றி கெட்டதுகள் அதை மறந்திட்டுது...” என்றார். வள்ளிப்பெட்டைக்கு ஆர்வம் மேலிட்டது:

“ஏன் அப்பு அவை உங்களுக்கு என்ன செய்தவை?”

“நீ அங்கை மாவிடிக்கப் போகப்படாது... எனக்கே இப்பிடிச் செய்தவங்கள் உனக்கு சாகக்கிடந்தாலும் தண்ணி கூடத்தராதுகள்...” பெருமூச்சு இழுபடத் தங்கராசு தொடர்ந்தார்.

“நேற்று நடுராத்திரிபோலை, எனக்கு நல்ல பழக்கமான ஒரு பொடியனுக்கு நாலஞ்சு பேராகப் போட்டு அடி அடியெண்டு அடிச்சுப் போட்டாங்கள், அவனுக்குப் பேர் பாலசிங்கம், திறமான மெக்கானிக், அவனை ஆஸ்பத்திரிக்கு

கொண்டு போறதுக்கு காரை எடுத்தன். பெற்றோலும் கையிலை காசுமில்லை....வேறை ஆரிட்டையும் கேட்கேலாதெண்டு கணபதிப்பிள்ளையரிட்டை ஓடிப்போனேன். ஐயா இப்படியிப்படிச்சங்கதி எண்டு சொன்னன்....அந்தாள் நான் சொன்னதை வடிவாகக் கேட்கவுமில்லை: ஒரு சதக் காசுமில்லை... நீ போகலாம் எண்டு சொல்லிவிட்டு கதவை மூஞ்சையிலை அடிக்கிறமாதிரி இழுத்துப் பூட்டிவிட்டுது...."

வள்ளிப்பெட்டை பரிதாபமாக தங்கராசுவைப் பார்த்தாள். முகத்திலே ஆறுதலான பாவனையை வரவழைத்துக் கொண்டு, மனதினை வருடி இதப்படுத்துகிறாற்போன்ற கனிவினோடு சொன்னாள்:

"அப்பு, நானும் காலமை அங்கைபோனவாள் தான். அந்த இராட்சச மனுஷி எனக்கும் அதுபோலைதான் செய்தது... சரிசரி இதெல்லாத்துக்கும் ஏன் வீணாய் மனம் சலிக்கிறீங்கள்?" நன்றி பொசியும் கண்களோடு அவளையே நிமிஷத்திற்குள் விழுங்கினார் தங்கராசு:

"ஏழைக்கு ஏழைதான் பெட்டை ஆறுதல்.... என்ரை மனத்திலை அளவு சொல்லேலாத வேதினை இருந்துது. உன்னோடை கதைச்சுதியையே அது கரைஞ்சு போச்சுது... உன்னைக்கொண்டு போய் அந்த வீட்டிலை சேர்த்தனே எண்டு எனக்குப் பெரிய மனச்சஞ்சலமாயிருந்தது..."

தங்கராசா தன் மனதினை ஆறுதற் படுத்த ஒரு பக்கத்தால் முயற்சி செய்தபோதும், மறுபக்கத்தால் துயரின் வெம்மை மனதினை எரித்தது. பாலசிங்கம் மிக மோசமாக நையப்புடைக்கப்பட்டு அனுங்கிக்கொண்டு கிடந்த பரிதாப கரமான காட்சி கண்களிலும் நெஞ்சிலும் அடிக்கடி தோன்றிக்கொண்டிருந்தது. யாருடைய விஷயத்திலும் தலைப் போடாது தானுண்டு, தன் தொழிலுண்டு என்றிருக்கின்ற அந்த இளைஞன் ஏன் அனாமதேயங்களினால் தாக்கப்பட்டான் என்பதைத்தான் அவரால் விளங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. தனக்கு அடித்தவர்கள் யாரென்பதை தனக்குத் தெரியாது என்று சொல்லி விட்டான் பாலசிங்கம்.

3

இரவு முழுவதும் கண் விழித்திருந்தமையால் கமலம் அசந்து போய்தூங்கிக் கொண்டிருந்தாள். நேற்று அவள் சொல்லியனுப்பி நடு இரவிலே வீட்டுக்கு அருகாக இலுப்பை மரத்தடியில் காரோடு பாலசிங்கம் வந்து நின்றான். இரவோடு இரவாக சில துணிமணிகளை மட்டும் எடுத்துக் கொண்டு அவள் அவனோடு வீட்டை விட்டு ஓடி வந்து விட்டாள்.

ஐம்பது மைல்களினைத் தாண்டி, இரவிலே அச்சத்தையும் துணை சேர்த்துக் கொண்டு கடைசியாக அவர்கள் அங்கே வந்து விட்டனர். அந்தச் சின்னஞ்சிறிய கிராமம் நாகரிகத்தின் வசதிகளை அறியாதது என்பதனை அதன் ஒவ்வொரு மூலை முடுக்கும் உணர்த்திக் கொண்டிருந்தது.

பாலசிங்கம் அந்தக் குடிசையினை நன்றாகத் துப்பரவாக்கியிருந்தான். சாணத்தாற் பூசி பசுந்தாக இருந்தன சுவர்களும் நிலமும். புதிய கேத்தல், இரண்டு கிளாஸ், பன்பாய், பெட்குழிற், முகம் பார்க்கிற பெரிய கண்ணாடி, சிப்பு ஆகிய எல்லாமே புத்தம் புதியவை. அவற்றை எல்லாம் வாங்குவதற்காக, முந்தநாள் - இதுவரை காலமும் கையிலே பாதுகாப்பாகக் கட்டியிருந்த ரோமர் கைக்கடி காரத்தை அவன் விற்றுவிட்டான். வயது போன அவனுடைய மாமி சின்னக்குட்டி. இயல்பிலேயே வாய்க்காரியான அவளுக்கு அவனுடைய செய்கைகள் பிடிக்கவேயில்லை.

அவன் மற்றவர் காதுக்கு கேட்டும் கேட்காமலும் சொன்னான். 'எங்களின்ரை அயலுகளுக்கை பொடிச்சியள் இல்லையெண்டோ இவன் புறத்தியிலை போய்ப் பொம்பிளை எடுத்துக்கொண்டு வந்திருக்கிறான்'

பாலசிங்கத்திற்கு சின்னக்குட்டியை அச்சுறுத்த முடியவில்லை. மெதுவான குரலிலே அவளை கொஞ்ச நேரம் கழித்து வீட்டுக்கு வரும்படி தந்திரமாகச் சொல்லியனுப்பி விட்டான். அவளை நிமிர்ந்து சினக்கத் துணிவே வரவில்லை பாலசிங்கத்திற்கு. சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்து விட்ட அவளை வளர்த்து ஆளாக்கியவன் சின்னக்குட்டி, கஷ்டப்பட்டு மனஞ் சோர்ந்து பாலசிங்கம் நிற்கின்ற வேளைகளிலெல்லாம் சின்னக்குட்டியே அவனுக்கு எல்லாமாக நின்று ஆதரவளித்தவன் - சிவப்பு நிறமான, எந்த நேரத்திலும் சிடுசிடுத்தபடியிருக்கின்ற அவளை எப்பாடு பட்டாவது அங்கே வராது செய்துவிட வேண்டுமென்று முடிவெடுத்திருந்தான் பாலசிங்கம்.

விடியற்காலையில் கமலத்தின் முதுகில் ஏதோ அண்டியதுபோல அவன் துயிழெலாத மனம் உணர்ந்தது. விழிப்பும் உறக்கமுமான உணர்வோடு கண்விழித்துச் சில கணங்கள் கழிந்து போன பின்னரே தான் தனது கதகதப்பான மென்மையான மெத்தையிலே படுத்திருக்கவில்லை என்பதனை அவன் உணர்ந்து கொண்டான். வெள்ளைச் சுவர்கள். பளிச்சென்ற அலுமாரி. பாலமுருகனின் படம் ஒன்றுமே அவளுக்கு முன்பாக இல்லை. அவன் படித்திருக்கும் கட்டிலில் எந்நாளும் நான்கு தலையணைகள் சிதறிக் கிடக்கும். இப்போது அவை ஒன்றுமே அவன் கண்களில், ஸ்பரிசத்தில் இல்லை. இப்போது பசுமையான வெறுந்திண்ணை. ஒலைக்கூரை மங்கிய வெளிச்சம் சிந்துகிற லாம்பு புதிய மணம்மணக்கும் விலைகுறைந்த பெட்ஷீட், திரைச்சீலையோ, கதவோ இல்லாத வாசல் வழியாகத் தெரியும் கறுத்து வளர்த்த பனைமரங்கள், செம்மண் சாணிக் கும்பங்கள்..... தன்னை மறந்த திகைப்பிலே

கமலம் நித்திரை விட்டெழுந்தாள். அவனின் முன்னே முற்றிலுமொரு புதிய சூழல் திரை விரித்திருந்தது.

எங்கிருந்தோ அண்டங்காகம் கரையும் சத்தம் கேட்கிறது. எண்ணங்களைச் சிதறிடவைக்கும் தலைவலியைத் தோற்றுவிக்கும் இரைச்சல் அது.

மெல்ல அவளுக்கு எல்லாமே நினைவுக்கு வருகின்றது. தன்னுடைய சகல சுகபோகங்களையினையும் துறந்துவிட்டு அவள் பாலசிங்கத்தோடு அவனுடைய வீட்டிற்கே ஓடிவந்துவிட்டாள். கூழோ கஞ்சியோ குடித்தாயினும் இனி அவள் அவனோடுதான் வாழ்வாள். இனி அவளுக்கு அவன் தான் தெய்வம். அவன்தான் செல்வம். அவன்தான் எல்லாம்.

இரவு முழுவதும் தன்னை மறந்து உறங்கிப்போய் விட்டது அவளிற்கே மிகவும் வெட்கமாக இருந்தது. அவளிற்கும் அவனுக்கும் அதுதான் முதலிரவு. தன்னை மறந்து உறங்கிக் கொண்டமைக்காக அவள் தன்னையே கடிந்துகொண்டாள். அவளின் மனம் என்னவோ செய்தது. சினிமாப் படங்களிலும் நாவல்களிலும் முதலிரவைப் பற்றி இனிமையுணர்ச்சி ததும்பக் கூறப்பட்டிருக்கின்றவையையும் மிஞ்சி அவள் தன்னுடைய முதல் இரவினைக் கற்பனை செய்திருந்தாள்..... அழகான பூமாலைகளினால் அலங்கரிக்கப்பட்ட படுக்கையறை. கமகமவென்று மணக்கும் ஊதுபத்தி. பால் பழத்தட்டுகள், வெளியே நிலவு பொழிகின்ற சந்திரன் அமைதியாக வீசி உடல்தன்னைத் தழுவும் தென்றல், மோசமாகத் தவிக்கும் அவளும் அவனும்..... அவள் நெஞ்சு விம்மியவளாகத் தன்னைச் சுற்றிப் பார்த்தாள்... பன்பாய், திண்ணை, கரிபடிந்த லாம்பு. எதிரே தெரியும் பனைகள், சாணிக்கும்பம், செம்மண், வடலிக்குட்டங்கள், குழந்தைகளின் வீறட்கள், கூவல்கள், மாட்டு வண்டில் கடகடப்புக்கள்.....

எரிச்சலினைக் கூட்டுகின்ற விதத்தில் கரைகிறது அண்டங்காகம். மாடொன்றின் அம்மா என்ற குரல் பனைவடலிகளைப் அதிர்த்துகிறது.

“பிள்ளை... இந்தாரும், வாயைக் கொப்புளிச்சுப் போட்டு தேத்தண்ணியைக் குடியுங்கோ...” ஒரு நடுத்தர வயதுப் பெண் தேத்தண்ணீர்க் கிளாசை அவளிற்கு பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு, தண்ணீர்ச் செம்பை அவளை நோக்கி நீட்டினாள். அந்தச் செம்பின் வயிற்றுப் பாகமெல்லாம் கரி படிந்து கிடந்தது. கமலம், தன்னுடைய வீட்டு எவர்சில்வர் பாத்திரங்களையும், ஏலக்காய்வாசம் கமகமக்கும் பாற்கோப்பியையும் மனதிலே நினைத்துக்கொண்டாள்.

“அவர் எங்கை போயிட்டார்!”

அந்தப் பெண் அக்கேள்வியினை எதிர்பார்த்தவளே போலப் பதில் சொன்னாள்.

“இப்ப வந்திடுவார். சொல்லிவிட்டுத்தான் போனவர்”, அவள் சொல்லி முடிக்குமுன், வேர்த்து விறுவிறுக்க வாசற்படிக்கு வந்து கொண்டிருந்தான் பாலசிங்கம். கையில் பற்பொடிப் பைக்கத்.

“அம்மணி, சுறுக்காகப் போய் வாளிக்குள்ளை தண்ணீர் அள்ளிக் கொண்டு ஓடிவா....”

சொல்லியபடியே கமலத்தைப் பார்த்தான் பாலசிங்கம்.

“நல்ல அலுப்பாய் இருக்கும். எழும்பி முகத்தை அலம்புங்கோ முகம் சரியாய் வாடியிருக்குது....”

கைகளை விரித்து அலுப்பை முறித்துக்கொண்டு பாயிலிருந்து எழுந்தாள் கமலம். உடலெல்லாம் நொந்து கெஞ்சிற்று.

“பற்பொடி இஞ்சையிருக்குது....”

கமலம் கையை நீட்டினாள். அவன் பற்பொடிப் பைக் கற்றை எடுத்து பற்பொடி காற்றிற்குப் பறக்காமல் அவளின் கையில் கொட்டினான். அவள் மனதாரப் புழுங்கினாள். நெஞ்சினுள் அழுகை சுழித்தது.

“கிட்டடியிலை உள்ள கடையிலை எஸ். ஆறும் பிரசம் வாங்கேலாதோ?” பாலசிங்கத்தின் முகம் சுருங்கிற்று. தயங்கிய குரலிற் சொன்னான்:

“இந்த இடத்திலை பற்பொடி கிடைக்கிறதே கஷ்டம். இரண்டொரு நாளைக்குச் சமாளியும். கட்டாயம் எப்படியும் வாங்கித் தருவன்...”

கமலம் பதிலொன்றும் பேசாமலே அருவருப்போடு பற்களைத் தீட்டினாள். துவாயினால் முகத்தைத் துடைத்த வாறு அவன் கொடுத்த கண்ணாடியை ஒரு கையினாற் பிடித்துக் கொண்டு முகத்தைப் பார்த்துக்கொண்டாள். ‘லக்ரோ கலமைன்’ பூசாவிடில் அவளுக்கு முகம் சொர சொரக்கும். எனினும் அந்தக் குறையினைச் சமாளித்துக் கொண்டே பவுடரை முகத்திலே பூசிக்கொண்டு திண்ணையில் மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்தாள், நெஞ்சினுள் துயரோடு.

வெளியே கதைத்துக்கொண்டு நின்ற இருவரை பாலசிங்கம் அதட்டிப்போகச் சொல்வது அவளுக்கு வெகுதெளிவாகவே கேட்டது.

“போய் நல்ல சட்டை போட்டுத்தலையை இழுத்துக் கொண்டு வாருங்கோ... என்ன கோலம்து?”

முணுமுணுப்புக்கள் அவனது குரலின் பின்னாலே மங்கிப் போயிற்று.

அந்தப் பனையோலைக் கூரையின் கீழே மொற மொறப்பான திண்ணையில் அவள் உட்கார்ந்திருந்ததை தொலைவிலுள்ள பனைவடவிகளின் அருகே நின்று சிலர்

விடுப்புப் பார்த்துக்கொண்டு நின்றதை அவள் கண்முன் காணாதவளேபோல இருந்தாள்.

நிமிஷங்கள் கழிய, பாலசிங்கம் புதிய ஓலைப்பெட்டியினுள் சுடச்சுடச் தோசையினைக் கொண்டு வந்து அவளின் முன்னே வைத்தான். கமலத்தின் முகம்வாடி மங்கிக் கிடந்தது. வேதனை அரும்புங் குரலிலே அவள் கேட்டாள்:

“நான் பாத்தூமுக்குப் போகவேண்டும்.”

பாலசிங்கத்தின் மனதினுள் வெட்கம் குமிழியது. ஒரு கணம் பேசாமல் திக்கித்துப்போய் நின்றான். விடிந்து, நித்திரையால் எழுந்ததும் அவனுடைய மனதை அந்த விஷயமே ஆக்கிரமித்துக் குழப்பிக் கொண்டிருந்தது. அவளிடம் அதை எப்படிச் சொல்வதென்று தெரியாமல் பாலசிங்கம் குழம்பிக் கொண்டிருந்தான். இப்போது அவளே அதைக் கேட்கின்றாள்:

“பாத்தூம் சிலிப்பரை வீட்டிலை விட்டுவிட்டு வந்திட்டன். இதையே இப்போதைக்குப் பாவிப்பம் பிறகு புதிசாய் ஒன்று வாங்கலாம்.....”

காற்சிலிப்பரை மாட்டிக்கொண்டே அவள் அவனருகே வந்தாள்.

“பாத்தூமைக் காட்டுங்கோ....”

பாலசிங்கம் செம்மணலில் கால்பதித்து நிற்கும் பனை வெளியினை உற்று நோக்கினான். பற்றைகளும் சாணிக்கும் பழம், வடலியும் வெள்ளெருக்கஞ் செடிகளும், சாம்பல் மேட்டைக் கிளறும் கோழிகளும் கண்ணெதிரே விரிந்தன. கண்களைத் திருப்பி, ஒரு முடிவிற்கு வந்தவனாய் பாலசிங்கம் கமலத்தைப்பார்த்து, “வாரும்” என்று அழைத்துக் கொண்டே முன்னே நடந்தான். “கமலம் உமக்கு எப்படிச் சொல்லுறதெண்டு எனக்குத் தெரியவில்லை. இங்கே ஒருத்தரும் கக்கூஸ் கட்டிப் பாவிக்கிறதில்லை. ஒருத்தரும் காண

மாட்டினை, நீர் அந்த மரத்திற்குப் பின்னாலை போய்
ரும்.....”

“என்ன?”

அருவருப்பு தலைதூக்கும் குரலிலே பாலசிங்கத்தை
ஏறிட்டாள் கமலம். அவளின் பார்வையை எதிர்கொள்ள
முடியாதவனாய் எதிரே தெரிந்த பனங்கூடலையே மௌன
மாகப் பார்த்தான் பாலசிங்கம். நுங்கு சுமந்த பனைகளைப்
பார்த்திருந்தவன் கூசும் பார்வையோடு அவளை நோக்கி
னான்.

“கமலம்....”

பாலசிங்கம் தயக்கத்தோடு அவளை அழைத்தான்.
கமலம் அவனைப் பார்க்கவில்லை. உடல் உபாதையினைத்
தாங்க முடியாத அவள் மரமொன்றின் பின்னே தயங்கித்
தயங்கி மறைந்தாள். பாலசிங்கத்தின் தங்கை முறையான,
தில்லை வாளி நிறையத் தண்ணீரைக் கொண்டு வந்து
அவள் போனமரத்தின் முன்னர் வைத்துவிட்டுச் சென்றாள்.
மரத்தின் பின்னால் இருந்து கமலம் அருவருத்து ஒங்காளிப்
பது பாலசிங்கத்திற்குத் தெளிவாகக் கேட்டது. பாலசிங்
கம் ஒவ்வொரு கணத்தினையும் அந்தக் காரைச் செடியி
னருகே நிற்குகொண்டு முள்ளின் மேல் காலுன்றியதாகக்
கழித்தான். அவள் வந்தாள். முகமெல்லாம் அருவருப்பு
படர்ந்திருந்தது.

“தலையெல்லாம் இடிக்குது...”

அவள் முணுமுணுத்தவளாய், வாளித் தண்ணீரைத்
தூக்கிக் கொண்டு மீண்டும் வேறொரு மரத்தின்பின்
புறமாகச் சென்றாள். நேரங்கழிய வெளித்த முகத்தோடு
சவர்க்கரம் பூசிக் கைகளை உரஞ்சிக் கழுவிக்கொண்டே
கமலம் மெல்லிய குரலிற் கேட்டாள்:

“ஏன் இங்கை உள்ள ஆட்கள் சுகாதாரக்குறைவாக
இருக்கிறார்கள்?” அந்த நேரான கேள்வியை பாலசிங்கம்

எதிர்பார்த்திருக்கவில்லை. சில கணங்கள் கழிய மிகத்தணிவான குரலிலே அவன் கூறினான் :

“கமலம், வசதிக் குறைவாக இருந்தால், வாழ்க்கையிலை எல்லாமே குறைவாகத்தான் இருக்கும். அந்த அயலிலை எல்லோரும் ஏழைகள்... அதுதான்...”

கமலம் அவனது பதிலைக் கவனியாமலே முன்னே நடந்தான். மத்தியானப் பொழுது. வெய்யிலில் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. புறவசப்பட்ட வெப்பத்தைவிட அவளுடைய மனம் வேகிக்கொண்டிருந்தது. அந்த நேரத்திலேதான் பாலசிங்கத்தினுடைய தகப்பனை அவள் முதன் முதலாகக் கண்டாள். அதிர்ச்சியால் அவளின் உடலே குலுங்கியது. தனர்நார் ஏறுபட்டியோடு பாலசிங்கத்தின் தகப்பன்.

கமலத்திற்கு குலுங்கிக் குலுங்கி அழவேண்டும் போலிருந்தது. அவளுடைய தகப்பன், தாய், தம்பி, சுற்றம் எல்லாம் அவளின் கண்ணெதிரே வந்தனர். அவளுடைய தகப்பன் அவளை ஏமாற்றவில்லை. அவர் சொன்னவை பொய்யில்லை. மூளை குழம்பிற்று கமலத்திற்கு. எல்லாமே இழந்த ஏமாற்றத்தின் வசப்பட்ட அவள், அவளையே ஆறுதல்படுத்தும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளானாள். யாருமே அவளை ஏமாற்றவில்லை. அவள் தன்னையே நொந்து கொண்டாள். பாழாய்ப்போன கார் நின்று தொலைந்ததையும், தான் பள்ளிக்கூடத்திற்காகப் போனதையும் நினைத்துக் கழிவிரக்கப்பட்டாள். இனி என்ன செய்வது? அவளையே தஞ்சமென்று நம்பி வந்தாகிவிட்டது. இனி அவளே நிழல். மெதுமெதுவாகத் தன் மனக் குழப்பத்திலிருந்து விடுபட்டு ஒரு முடிவிற்கு வந்தாள் கமலம். எப்படியிருந்தாலும் அவள் கைப்பிடித்த கணவன்தான் அவளுக்கு எல்லாம். அவன் போகுமிடம், வாழுமிடம் எல்லாமே அவளின் போக்கிடம். அப்படியிருக்கையில் அவனது சுற்றத்தைப் பற்றி அவளுக்கு என்ன அக்கறை? தன் மனதை கட்டுப்பாட்டிற்குள் கொண்டு வந்துவிட அவள் படாதபாடு

பட்டுக் கொண்டிருந்தாள். ஒவ்வொரு கணமும் மனதினுள் தன் அந்தஸ்த்தோடு இப்போதுள்ள நிலைமையை ஒப்பிட்டு நெஞ்சம் குமைந்து கொண்டிருந்தாள்.

பாலசிங்கத்தின் தகப்பன் உடம்பைக் கழவி, வேட்டி உடுத்துக்கொண்டு, திருநீறு பூசிய முகத்துடன் அவ்விடம் வந்தார். ஆஜானுபாகுவான தோற்றம். பாலசிங்கத்தின் கூர்ந்த கண்கள், கமலத்தோடு வந்து அவர்மிகவும் வாஞ்சையோடு கதைத்தார். அந்த மனிதரின் கனிந்த முகம், வாஞ்சையுடைய குரல் ஆகியன எவரையும் கவரக் கூடிய தாயினும், கமலத்தின் மனத்திலே அவர்மீது விருப்பமோ, வெறுப்போ தோன்றவில்லை.

அந்த மத்தியான வேலையிலும் கமலத்தைப் பார்க்க அந்தக் குடிசைக்குப் பலர் வந்தனர். ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், எல்லோருக்குமே அவள் புதினமாக இருந்தாள். அந்த முகங்களை, பலவிதமான உணர்வுகள் தெறிக்கும் பார்வைகளைப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கின்ற போது சிலவேளை அவளுக்கு மனதினுள் ஆத்திரம் பொங்கியது. எனினும் எல்லாவற்றையும் பாலசிங்கத்திற்காக அவள் பொறுத்துக்கொண்டாள். பார்க்க வந்தவர்களின் வரிசையில் கடைசியாக வந்தது பாலசிங்கத்தின் மாமியான சின்னக்குட்டிதான். தளர்ந்து வழுவிய குறுக்குக் கட்டினை இழுத்துக் கட்டிக்கொண்டே அங்கே வந்த சின்னக்குட்டி திண்ணையில் நின்றவாறு சொன்ன முதற்கதையே பாலசிங்கத்தின் மனதினைத் தைத்தது.

"எடி பிள்ளை, இந்தக் கவுணை மாற்றிவிட்டு நல்ல சீலையாக மாறிக்கட்டு... கலியாணம் முடிக்கிற வயதிடைதுடையைக் காட்டிக்கொண்டு நிக்கிறதோ?" மனதினுள்ளே குப்பென்று ஆத்திரம் பொங்கியது கமலத்திற்கு. வெறுப்புக் கக்கும் கண்களோடு அவளை முகத்திற்குநேராக எதிர்கொண்டாள் கமலம். சின்னக்குட்டியின் சுருக்கங்கள்

விழுந்த சிவப்பு முகத்தில் அந்தப் பார்வை எந்த மாறுதலையும் ஏற்படுத்தவில்லை. அவளின் பார்வையையே காணாதவள்போலப் பதில்சொன்னாள் சின்னக்குட்டி.

“இன்றைக்கு இரவைக்கு நல்ல நாளாம். நாளுக்குச் சோறு தின்ன வேணும். நீ பொடிச்சியையும் கூட்டிக் கொண்டு பின்னேரம் வீட்டுக்கு வா...”

மந்திர சக்திக்குட்பட்டவன்போல பாலசிங்கம் அவள் கூறியதற்குத் தலையசைத்தான்.

கமலத்திற்கு அவனது போக்கு மிகவும் ஆத்திரத்தை ஊட்டியது. தன் தாய் தன்னை அதிகாரம் பண்ணுவதைச் சகிக்கமாட்டாதவள் கமலம். ஆனால் இன்றோ, இன்று தான் அறிமுகமான இந்தச் சிடுசிடுத்த கிழவி அவளை அதிகாரம் பண்ணுவதா?

கிழவி போய்விட்டாள்.

பாலசிங்கத்திற்கு முகத்தில் அறைந்தது போல கமலம் கேட்டாள்.

“ஆர் இந்தக் கிழவி.... சாகிற வயதிலை இதுக்கேன் வீண் கதை?”

பாலசிங்கத்தின் இரத்தம் திடீரென்று குடைறிற்று. ஏறிய ஆத்திரத்தை அவன் மனதினுள்ளே போட்டு நசுக்கினான். சிறுவயதிலேயே தாயை இழந்தே அவனைத் தோளிலும் மடியிலும் தூக்கி அணைத்து வளர்த்தவள் சின்னக்குட்டி. இன்று அவன் இப்படி மனிதனாக இருக்கவே காரணம் அவள்தான். “எடஎடே நீங்க எப்பிடி நான் செய்தாலும் அதை நினைவிலே வைத்திருக்கவே போறியள்? ஒரு பெண்டிலைக் கண்டவுடனே அவளுக்குப் பின்னாலை போறநீங்கள் தானே.... அவளவையின்ரை ருசியைக் கண்டவுடனே அவளவையோடையே பாய் விடுவீங்கள் நாங்கள் கிட்டவந்தால் அவளவை சொல்லுவாளவை. இந்

தக் கிழவியைக் கலையுங்கோ என்று. நீங்கஉடனே கலைச்சு விட்டிருவியள். என்னவோ எனக்கு கடவுள் துணையிருந்தால் போதும்..” சின்னக்குட்டி கரகரத்த குரலில் கூறும் போது அவளின் இடுங்கிய கண்களிலே நீர் துளிர்க்கும். யாருடைய ஆதரவுமற்ற நடுவீதியில் நிற்கும் பிச்சைக் காரியைப்போல அவள் முகம் அப்போது அவனுக்குத் தோற்றும். அவள் தொடர்வாள்.... “டே பாலசிங்கம் என்ன இருந்தாலும், எப்படித்தான் நீ பிரபுவாக மாறினாலும் என்றை ப்ரேதத்திற்கு நீதான்ரா கொள்ளிவைக்க வேணும். எனக்கு ஒரே பிள்ளை நீ தான்.... அதை மீடும் செய்ய மறந்திடாதே மோனை” அவள் தளுதளுப்பாள். அந்த வேளையில் பாலசிங்கம் நிலைகுலைந்து போய்விடுவான். அர்த்தமற்றதாயினும் குலுங்கிக்குலுங்கி அழிவண்டும் போலிருக்கும் அவனுக்கு. உணர்ச்சிமயமான குரலிலே அவன் அவளிற்குத் தேறுதலளிப்பான் “ஏன் இப்படியெல்லாம் கதைக்கிறியள் என்றை சீவன் உள்ளவரை அப்பிடி நடவாது... இப்பிடி யோசிக்காதையுங்கோ....” கிழவி மௌனமாகிவிடுவாள். வழமையான அறனை மீண்டும் தொடங்கிவிடும் சளசளப்பாள் “எனக்குத் தெரியுமடா நீ ஒரு அறிவான பிள்ளை.... நீ என்னை ஒரு போதும் மீறிய போகமாட்டாய். சரி போய் ஆகவேண்டியதகளை! பார்...”

கமலம் இறுக்கிச் செருமினாள்.

“என்ன பேசாமல் நிக்கிறியள்?”

பாலசிங்கம் நினைவுகளிலிருந்து விடுபட்டான்.

“என்ன...?”

கமலம் வெடுக்கென்று கேட்டாள்.

“ஆர் அந்தக் கிழகு?”

“கமலம் ஒருபோதும் அப்படிச் சொல்லாதேயும்....”

பாலசிங்கத்தினுடைய குரல் கெஞ்சிப் பணிந்தது.

“ஏன்?”

ஆங்காரம் தலையெடுத்தது கமலத்தின் குரலில்.

பாலசிங்கத்திற்கு அவளின் சிடுசிடுப்புப் பிடிக்கவில்லை.

“அப்பிடிச் சொல்லவேணாம்...”

“ஏன் அவ அவ்வளவு பெரிய மனிசியோ?”

பாலசிங்கம் வெகு அமைதியாகச் சொன்னான்.

“என்னை வளர்த்ததும் அந்த மனிசிதான். இந்த நிலைமைக்கு ஆளாக்கினதும் மனிசிதான். மனிசி தெரிஞ்சு தெரியாமல் என்ன சொன்னாலும் எனக்காக அதைப் பொறுத்துக்கொள்ளும்.”

கமலம் அந்த உருவத்தை நினைவு கூர்ந்தாள். தடித்த, சிவப்பான, குறுக்குக்கட்டிய, முகமெல்லாம் சுருக்கம் விழுந்த அந்தக் கிழவியைப் பார்த்த கணத்திலிருந்தே பிடிக்கவில்லை கமலத்திற்கு.

“எல்லாஞ் சரிதான்... ஆனால் அந்த மனிசி வீட்டுக்கு மட்டும் சாப்பிட வரமாட்டன்...”

“கமலம்... கமலம்...”

அவன் ஆண்மை கெஞ்சிப் பணிந்தது. அவன் அதனை மனங்கொள்ளாதவளாக எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“எங்களின்ரை திருமணத்தைப் பற்றி நான் எத்தனையோ கனவுகள் கண்டன், அது ஒன்றுமே நடக்கவில்லை. அது தான் போகட்டும். அதெல்லாவற்றையுமே நான் தியாகம் செய்திட்டன். ஆனால் எனக்கு அறவே விருப்பமில்லாத வீட்டிலை எங்களின்ரை வாழ்க்கை ஆரம்பிக்கிறதை நான் விரும்பவில்லை. எங்கையாவது ஒரு கோயிலுக்குக் கூட்டிக் கொண்டுபோய் மஞ்சள் கயிறொன்றை என்ரை கழுத்திலை கட்டிவிடுங்கோ...”

பாலசிங்கம் மௌனமாக இருந்தான்.

“உங்களுக்காக நான் எல்லாவற்றையும் உதறித் தள்ளி விட்டு வந்திருக்கிறேன். நீங்களும் எனக்காக அப்பிடிச் செய்தாலென்ன?”

“கமலம்....”

“ஓம், நான் இதை முடிவாகத்தான் சொல்விறன்.”

பாலசிங்கம் சில நிமிஷங்களிற்கு மௌனமாகி நின்றான். மனதினுள்ளே அவனுடைய உறவினர்களுடைய விருப்பங்களும், வாழ்க்கையைப் பற்றிய கனவுகளும் குரல்களாய், காட்சிகளாய் ஒலித்துத் தோன்றி மறைந்தன. தயக்கத்தினுள் தோய்ந்த குரலிலிலே அவன் கூறினான்:

“ஊருக்குள்ளை என்னைப் பற்றி என்ன சொல்லுவாங்கள்?”

கமலம் வெறுமையாகச் சிரித்தாள்.

“நீங்கள் உங்களைப் பற்றித்தான் யோசிக்கிறீர்கள். என்னைப் பற்றிக் கொஞ்சம் யோசித்தீர்களா? நான் மடுவிற்கு மலையிலிருந்து..... வந்திருக்கிறேன்”

கடகடவென்று சொல்லிக் கொண்டு போனவள் நின்றாள். சுருக்கென்றது பாலசிங்கத்திற்கு.

“நானும் என்னுடைய எல்லா நிலமைகளையும் வேண்டாமென்று தூக்கியெறிந்துவிட்டு, உங்கள் ஒருத் தரையே நம்பி ஒன்றைப் பற்றியும் அக்கறைப்படாமல் வந்திருக்கிறேனே நல்ல ஆசையோடை என்னை வளர்த்த, என்றை தாய்தகப்பன்ரை நிலைமையையும் யோசிக்காமல் உங்களுக்குப்பின்னாலை வந்திருக்கிறேனே....” அவள் உதடுகள் துடித்தன. கண்கள் பனித்தன.

“என்னைவிட உங்களுக்கு ஆரும் தேவையில்லை...” கமலம் வெடுக்கென்று கதையை முறித்தாள். பாலசிங்கம்

எதையுமே பேசவிரும்பவில்லை. முகம் வாட்டமுற்று சோர்ந்து போய் நின்றான். கமலம் திண்ணையில் உட்கார்ந்து யோசித்து விட்டு மீண்டும் பாலசிங்கத்திற்கு பக்கத்திலே போனான் அவனது முகத்தைப் பார்த்ததும் அவனிற்கு மனம் இரங்கிவிட்டது. மெதுவாக பாலசிங்கத் தின் தோளைத் தொட்டான்.

“என்னிலை கோபமா?.....”

பாலசிங்கம் கமலத்தைப் பார்த்தான். கபடமறியாத வாஞ்சையான முகம் என எத்தனை தரம் அவளுக்கு அவன் எழுதியிருக்கின்றான். இப்போதுமென்ன, அவளின் முகத்தில் கனியும் வாஞ்சையில் அவன் மனம் குளிக்கிறான்.

“என்னைக் கோபிக்கிறீர்களா... சொல்லுங்கோ....”

பாலசிங்கம் தலையை அசைத்தான்.

“இல்லைக் கமலம். ஒருநாளும் உம்மைக் கோபிக்க மாட்டேன். நீர் என்னை நம்பி எனக்குப்பின்னாலே வந்தீர்: உமக்கு மேலே நான் ஒரு சின்னத்தாசி கூட விழவுட மாட்டேன் இது சத்தியம்....”

கமலம் பாலசிங்கத்தையே விழுங்குவதுபோலப் பார்த்தான். உணர்ச்சிமயமான அவன் வார்த்தையிலே தன் இதயத்தையே பறிகொடுத்த மயக்கநிலையில் அவன் தன் வசமிழந்து முணுமுணுத்தான்:

“நான் நீங்க சொல்லுற எதையும் தட்டி நடக்கமாட்டன்.” அந்தச் சொற்களோடு இருவரும் ஒருவரையொருவர் இறுகத் தழுவிக்கொண்டனர்.

அவர்கள் தலைமறைவாகி வந்த அரைநாளினுள் கமலத்திற்கு அங்கே மிகவும் பிடித்துவிட்ட சீவன் சின்னத் தங்கம் ஒருத்திதான், பதினைந்தே வயதுக்குக் கிட்டிய எப்போதும் புன்னகை நிறைந்த அவன் முகமும், பேசுங்கண்களும் கமலத்திற்கு முதற் பார்வையிலேயே பிடித்துப்

போய்விட்டன. எவ்வித கூச்சமும் இல்லாமல் சின்னத் தங்கம் கமலத்தை வாய்க்குவாய் 'நல்ல வடிவான அக்கா' என்று சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். கமலத்திற்கு அங்கே எல்லா உறவுகளுமாக அவளே சிலமணி நேரங்களில் மாறி விட்டாள். வெளியே பெரிய கொக்கு வடிவமான பட்டம் ஏற்றிப் பனைமரத்தில் கட்டப்பட்டிருந்தது. அந்தப்பட்டத் தின் 'விண் ஓசை' கேட்பதற்கு மிகவும் இனிமையாகவிருந்தது. பனைகளில் கிளிகள் வளையம் வளையமாகப் பறந்து திரிந்தன.

பின்னேரம் கமலத்திற்கு சுகமில்லையென்று கூறி நாட் சோறு வைபவத்தை பாலசிங்கம் வேறொரு நாளைக்குத் தள்ளிவைத்தான். உள்ளூர அது அவனுக்கு மிகவும் கவலையாக இருந்தது. அவனுக்கு மட்டுமல்ல. அந்தச் சிற்றூருக்கே கவலையாக இருந்தது.

அந்தக்கிராமமே கமலத்திற்கு மிகவும் அந்நியப்பட்டிருந்தது. தாங்கள் வெளியிலே நிறுத்திவைத்து, தண்ணீர் வார்த்து கீழ்ப்படுத்தி வைத்திருக்கிறவர்களிடமே இன்று கைநீட்டி தண்ணீர் வாங்கிக் குடிக்கவும், சாப்பிடவும் ஆகி விட்டதை நினைத்து இடையிடையே அவள் மனம் குமைந்து கொண்டிருந்தாள். இந்தநிலையில் தன்னுடைய பெற்றோர் தன்னைக்கண்டால் எந்தவிதமான அதிர்ச்சியை அடைவார்கள் என்பதையும் அவள் கற்பனை செய்து கொண்டாள்.

இரைக்க இரைக்க சின்னவன் ஓடிவந்து சொன்ன செய்தியைக் கேட்டதுமே பாலசிங்கத்தின் முகம் கறுத்துப் போய் விட்டது. மாலை மயங்கிய அவ்வேளையிலே கோழிக்குஞ்சுகளைப் பிடித்துக் கரப்பால் அடைத்து முடிக்கொண்டு நின்ற சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்திருந்த கமலம் பாலசிங்கத்தின் முகமாற்றத்தினை அவதானிக்கவில்லை.

சின்னவன் சொன்ன சொற்கள் பாலசிங்கத்தின் காதுகளிலே ராட்சதக் குரலில் ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன. அந்த வார்த்தைகள் நெஞ்சில் இரும்புக்குண்டாகி விழுந்து தங்கின. 'கணபதிப்பிள்ளை, பாலசிங்கம் தன்னுடைய மகள் கமலத்தை ஏமாற்றி இரண்டாயிரம் ரூபாவையும் ஐயாயிரம் ரூபா பெறுமதியான நகைகளையும் எடுத்துக் கொண்டு அவளைக் கடத்திப் போனதாக பொலிசில் முறைப்பாடு கொடுத்திருப்பதாகவும், பொலிஸ் பாலசிங்கத்தைத் தேடுவதாகவும்.... அந்தப் பொலிஸ் கறாச்சில் அவனது வீட்டைப்பற்றிக் கேட்டதாகவும், இன்று சிலவேளை பொலிஸ் வந்துவிடுமென்றும்... பொலிஸ்காரர் அங்கு வந்தால்?' கணபதிப்பிள்ளை பணக்காரர். அவரால் எதுவும் செய்ய முடியும். பணம் பாதாளம் மட்டும் பாய்கின்றபோது ஒரு ஏழை மனிதனை என்னென்னவெல்லாம் செய்துவதைக்குமோ? இதிலிருந்து தப்ப வழி என்ன?

“என்னடா தம்பி யோசனை?”

சின்னக்குட்டியின் குரல்தான். அந்தக் குரல்தான் அவன் கவலையால் துவண்டுபோய் நிற்கின்றபோதெல்லாம் அவனைத் தாங்குவது. இப்போதும் அதே குரல். அதே வாஞ்சை. பாலசிங்கம் முகம் மலர்ந்து சின்னக்குட்டியை நோக்கினான். குரலைக் கேட்டதும், கமலம்குடிசையோரமாக நின்ற கிழவமரத்துக்குப்பின்னால் மறைந்து கொண்டான்.

“எங்கையடா தங்கச்சி?”

பாலசிங்கம் சுற்றும் முற்றும் பார்த்தான்.

கிழவியின் குரலில் காரம் ஏறியது.

“என்னடா அங்கையும், இங்கையும் பார்க்கிறாய். மடையா அந்தப் பிள்ளையைத் தெரியாத இடத்திலைக் கொண்டுவந்து இந்த மைம்மல் நேரத்திலை எங்கை போக விட்டனி? பாவம், ராசாத்தி மாதிரி. நாலு காசு உழைச்சு

நல்ல வசதியோடை அந்தப் பிள்ளையைக் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்க வேணும் நீ....”

“என்ன இது?”

பாலசிங்கத்தின் குரல் ஆச்சரியத்தோடு வந்தது.

“ஒரு சீலை.... துவாய்... புசல்மாப்பேணி...”

பாலசிங்கம் நன்றி பொங்க அவளைப் பார்த்தான்.

“இந்தா அந்தப் பெடிச்சியிட்டைக் குடு. கவனமாய்ப் பிடி. டே, நீ ஒரு திரவியத்தைக் கொண்டுவந்திருக்கிறாய். இப்ப நான் போறன்....”

சின்னக்குட்டி அங்கிருந்து நடந்தாள்.

பாலசிங்கம் திண்ணைக்குப் போய் அந்தப் பார்சலை வைக்க, பின்புறமிருந்து வருபவள் போலக் கமலம் அங்கே வந்தாள்.

பாலசிங்கம் பார்சலை பின்புறமாக மறைத்தான்....
“கமலம்.... இதிலை வந்து இரும்....”

கமலம் மெதுவாக நடந்துபோய் அவனுக்குப் பக்கத்தில் இருந்தாள்.

“உமக்கு ஒரு சாமான் இருக்குது.... பார்க்கப்போகிறீரோ? வேணாமெண்டு சொல்லப்படாது....”

வெளிச்சமொன்று அங்கு பரவியது. சின்னத்தங்கம் சிம்னி விளக்கொன்றை அங்கே மாட்டிவிட்டுச் சென்றாள்.

“காட்டுங்கோ....”

கமலம் மெல்லக் கேட்டாள்.

பாலசிங்கம் அந்தப்பார்சலை எடுத்து அவளிடம் கொடுத்தான். பச்சை நிறமான வொயில்சாறி, துவாய், பொன்ட்ஸ் பவுடர், அவளின் கைகளில் அந்த வொயில்சாறியை எடுத்தபோது வீட்டில் அலுமாரிக்குள் உள்ள

அவளுடைய எண்ணிக்கையில்லாத நைலெக்ஸ், காஞ்சிபுரம் காஷ்மீர், மணிப்புரிச் சாறிகள் நினைவுக்கு வந்தன. எந்தச் சாறியும் ஐம்பது அறுபது ரூபாயிலிருந்து அறுநூறு ரூபா வரை விலையுள்ளது. இது இந்த வொயில் சாறி...முப்பது ரூபா இருக்குமோ?

“பிடிச்சதோ?”

கமலம் தெரியாதவள் போலப் பாவனை செய்தாள்.

“பிடிச்சது. ஆனால் இது எங்காலை?”

பாலசிங்கம் அவளின் கைகளைப் பற்றினான்.

“சொன்னால் கோவிக்கமாட்டீரோ?”

மனம் இளக கமலம் தலையசைத்தாள்.

“மாமி.... அப்போதை வந்த அந்தச் சிவப்பு மனுசிதான் ஆசையோடை வாங்கித் தந்தது....”

கமலம் சிறிது நேரம் பேசாது இருந்தாள்.

“பாவம் ஏன் இதை வாங்கினீங்கள்....”

“விருப்பமாகத் தரேக்குள்ளை எப்படி வேணாமெண்டு சொல்லுறது மனுஷி மனம் நோகும்”

பாலசிங்கம் அவளைப் பார்த்தான்.

“என்னவோ எனக்கு அந்த மனுசியைப் பிடிக்க வில்லை” கமலம் அடங்கிய குரலிற் சொன்னபோதிலும், அந்த வேளையில் சின்னக்குட்டியின் மீது அவளுக்கு அனுதாபம் ஏற்பட்டது. பாலசிங்கம் அதற்குப் பதில் சொல்ல வில்லை. வெளியே திடும் திடும் என்று சக்தம் கேட்டது. சின்னவனும், அவனுடைய தகப்பனும், சின்னக்குட்டியும் அந்தச் சத்தத்தின் பின்னே பரபரப்போடு வந்தனர்.

பாலசிங்கத்தின் குரல் திடுக்கிட்டது.

“என்ன?”

சின்னக்குட்டியின் குரலே முன்னுக்கு வந்தது.

“பிள்ளைக்குச் சுறுக்காகச் சாப்பாட்டைக் குடுத்திட்டு வெளிக்கிடுத்து....”

பாலசிங்கம் அந்த நிமிஷத்திலே ஒரு முடிவுக்கு வந்து விட்டான். இரவோடு இரவாக இங்கிருந்து போய்விட வேண்டும். இங்கிருந்து கிழக்குப்புறமாக உள்ள மக்கி றோட்டால் நடந்து போனால் அவனுடைய சின்னையா வீட்டிற்குப் போய்விடலாம். தான் கமலத்திற்குக் கடிதம் எழுதியது தெரிந்த கணபதிப்பிள்ளை தனக்கு ஆட்களை வைத்து அடிப்பித்ததை இன்னமும் பாலசிங்கம் மறந்து போய்விடவில்லை. அந்த அடியின் ஊமைக்காய வேதனையே அவன் உடலிலே மாறிப்போய் விடவில்லை. இன்னும் அவன் முழங்கால் மூட்டுக்கள் விண்விண் என்று தெரித்துக் கொண்டிருக்கின்றன.

கமலத்திடம் அவன் விஷயத்தைச் சொன்னதும் அவன் முகம் கறுத்துப்போய்விட்டது. உடலெங்கும் நடுங்கி வேர்த்தது. வார்த்தைகள் குளறின!

“எப்படியோ இங்கை இருக்காமல் போய்விடுவம். பப்பாவின்ரை கையிலை சிக்குப்பட்டால்... என்றை தெய்வமே... பிறகு மீட்சியில்லை”

இரவோடிருவாகத் திருக்கல் வண்டியொன்றில் அங்கிருந்து பயணம் தொடங்கியது. வண்டியில் கமலமும், சின்னத்தங்கமும் இருந்தனர். பின்னால் ஆறுபேர் நடந்து சென்றனர். திருக்கல் வண்டி புறப்பட்டபோது சின்னக்குட்டி அவ்விடத்தில் நின்றாள். அவளின் முகம் வாடியிருந்தது. கமலத்தின் அருகே சென்றாள்.

“என்றை செல்வம்.... கவனமாய் போயிட்டுவா....”
வெகு ஆதரவாகக் கமலத்தின் நாடியை வருடிவிட்டு அவளது கையை எடுத்துத் தன் கைக்குள் இருந்த சிறு

பொட்டலமொன்றைக் கொடுத்துவிட்டு தன்னுடைய கொட்டப் பெட்டிக்குள் வில்வமிலையினுள் மடித்திருந்த திருநீற்றை சிறங்கையாக அள்ளி அவள் நெற்றியிலே பூசினாள். கைகள் நடுங்கின.

“ஒரு விக்கினமும் வராது... நீ போயிட்டு வா... நான் நாளைக்கு அங்கை வருவன் பிள்ளை” திருக்கல் வண்டியின் மாடு தலையைச் சிலிர்க்க மணி கிலுங்கிற்று சின்னக்குட்டி விசும்பிக்கொண்டு பாலசிங்கத்திற்குச் சொன்னாள். அவளின் குரல் கம்மிற்று:

“தம்பி, பிள்ளை கவனம். நெற்றியில் விரலாலை கொஞ்சம் எச்சிலைத் தொட்டுவை.... அதுஇது உலாவுற இடம்....” வானில் நாலாம் பிறையின் கீறு தங்கமாய் மினுங்கிற்று. கையில் கனத்த சின்னக்குட்டி தந்த பொட்டலத்தை விரட்களால் நெருடினாள் கமலம். சங்கிலி திகைப்போடு எடுத்து அதனைப் பார்த்தாள். மெல்லிய தங்கச் சங்கிலி. சின்னத்தங்கம் குசுகுசுத்தாள்.

“ஆச்சிக்கு அக்காவிலை நல்ல விருப்பம்...”

திருக்கல் வண்டியின் சலங்கை கிலுகிலுத்துக் கொண்டிருந்தது. மண்ணின் புழுதிமணமும், காட்டுச் செடிகளின் வாசனையும், சருகுகளின் அழகல் நாற்றமும் சேர்ந்து புதிய தொரு மணமாக அங்கே கமழ்ந்தது. கமலம் உலகத்திலே தான் தனித்தவள் போலவும், அபாயப்புயலினுள் சிக்கின வளாகவும் மனம்குமைந்து கொண்டிருந்தாள்.

சின்னையாவின் வீட்டில் பாய், தலைகணி, இருக்குமோ என்ற தவிப்பே பாலசிங்கத்தின் மனதைக் குடைந்து கொண்டிருந்தது.

சின்னையாவின் வீட்டை அவர்கள் அடைந்தபோது பத்துமணியாகியிருக்கும். நாய்களெல்லாம் வாள், வாள் என்று ஊழையிட்டன. வந்தவர்களில் ஒருவர் நாய்களை அதட்டிவிட்டு ‘கணவதி’ என்று உரத்துக் குரலிட்டார்.

பாலசிங்கத்தின் சின்னையாவான கணபதி வாய், குழறிய படி பறட்டைத் தலையைச் சொறிந்துகொண்டே வெளியே வந்தான்.

குப்பி விளக்கின் துணையோடு திண்ணையைச் சரிப் படுத்தினார்கள். கமலத்தின் உடம்பு புண்ணாய் வலித்தது. பனிக்காற்றுள் வந்ததால் அச்கு அச்கு என்று தும்மிக் கொண்டிருந்தாள். களைத்துப்போய் பாயிலே கிடந்த கமலம் வைகறைப்பொழுதிலே கனவிலே விக்கினைஸ்வரனைக் கண்டாள். அவளை அறியாத பாசத்தோடு 'தம்பி' என்று அழைத்தவள் திடுக்கிட்டு நித்திரை விட்டெழுந்தாள். குப்பி விளக்கு மினுமினுத்துக் கொண்டிருந்தது. விளக்கின் வெளிச்சத்திலே திண்ணையைப் பார்த்தாள். திண்ணையின் ஓரத்திலுள்ள பாயில் சின்னத்தங்கம் படுத்துக்கிடந்தாள்.

பாலசிங்கம்! பாலசிங்கத்தைக் காணவில்லை.

கமலத்தின் மனம் திடுக்கிட்டது. எழுந்தவள் பயந்த நெஞ்சத்தோடு அப்படியே பாயில் இருந்து விட்டாள். அவளின் மனதிலே சிந்தனைகள் அலைஅலையாய் எழுந்தன. அவள் எதக்கையதோர் வாழ்வினைக் கற்பனை செய் திருந்தாள்? அதிலே ஆயிரத்தில் ஒரு பங்குகூட அவளுக்குக் கிட்டவில்லை இதைன்ன அவலம், அச்சம். வசதியான வாழ்வுதான் இல்லை. நிம்மதிகூடவா இருக்கக்கூடாது என அலுத்துக் கொண்டது அவளின் மனம்.

“அக்கா” என்ற குரல் கமலத்தின் யோசனையைக் குலைத்தது. அவளின் முன்னே சின்னத்தங்கம் வாட்சல்யமான முகத்தோடு நின்றாள்.

“அக்கா பயமாயிருக்குதோ?”

கமலம் அந்த வேளையிலும் மனதினுள்ளே சிரித்துக் கொண்டாள்.

“ஏன் உனக்குப் பயமில்லையோ?”

சின்னத்தங்கம் உறுதி தொனிக்கும் குரலில் சொன்னாள்
“நான் ஒரு நாளும் ஒண்டுக்கும் பயப்பட்டதில்லை.”

சின்னத்தங்கத்தின் குரல் அசாதாரணமான, வயதினை மீறிய குரலாக அந்த வேளையிலே கமலத்துக்கு மனதிலே தொனித்தது.

“என்னை நம்பித்தான் அண்ணன் என்னை உங்களுக்கு காவலாக விட்டுவிட்டுப் போனவர்” அந்தச் சிறுமியின் சொற்களைக்கேட்ட கமலம் திடுக்கிட்டாள். சின்னத்தங்கம் உருவத்திலே மட்டுமல்லாது அறிவிலும் அங்குள்ளவர்களை விட வேறுபட்டுத் தனித்திருப்பது போலக் கமலத்தின் மனதிலே அவ்வேளையில் உணர்வு தட்டியது.

“ஏன், அவர் எங்கே போய்விட்டார்?”

கமலம் பதிலே பேசாது யோசனையில் ஆழ்ந்தாள். சின்னத்தங்கம் நாடிக்குக் கையை ஊன்றியபடியே சொன்னாள்.

“அக்கா ஒன்றும் நடவாது பயப்படாதீங்கோ...”

முன்பிருந்த இடத்தைவிட இருக்கிற இடம் மிகவும் மோசமாகக் கமலத்திற்குத் தோன்றிற்று. வெடித்த சுவர்கள், மறைப்பில்லாத திண்ணை, பார்க்குமிடமெல்லாம் அன்னமுன்னா மரங்கள், அந்த வீட்டினுள்ளேயே வளைய வளைய வரும் ஏழு ஜீவன்கள், சோகைபிடித்த முகத்தோடு அங்குமிங்குமாகத் திரிந்து கொண்டிருக்கும் கணபதியின் மனைவி தெய்வி, கமலத்தின் முகத்தைப் பார்த்துநிலைமையைப் புரிந்து கொண்டாள் சின்னத்தங்கம்.

“அக்கா அந்த இலந்தை மரத்தடியிலை போயிருந்து கதைப்பம் வாருங்க...”

கமலத்திற்கு அவளது யோசனை மிகவும் பிடித்து

விட்டது. இருவருமாக அந்த இலந்தை மரத்தடிக்குப்போய் ஒரு மரக்குற்றியில் அமர்ந்து கொண்டார்கள்.

அந்தப் பகுதியில் தென்னைமரங்கள் பரவி நின்றன, புழுதிபடிந்த தலையோடு அரைகுறை உடம்போடு குழந்தைகள் குரும்பெட்டி பொறுக்கிக்கொண்டும், வளையம் உருட்டிக்கொண்டும் திரிந்தார்கள், பெண்கள் மேற்சட்டை அணியாது குறுக்குக் கட்டியிருந்தனர். ஆண்களை மிகக் குறைவாகவே அங்கே கண்டாள் கமலம்.

“என்னத்துக்கு இப்படி எல்லோரும் சுத்தமில்லாமல் இங்கை சீவிக்கிறார்கள்... பார்க்க அசிங்கமாயிருக்குது...” கமலமே கதையைத் தொடங்கினாள்.

அவளின் முகத்தைப் பார்த்தபடி கேட்டாள் சின்னத்தங்கம்

“ஏன் உங்களுக்கு இந்த ஊர் பிடிக்கவில்லையோ?”

“உனக்குப் பிடித்திருக்குதா?”

திருப்பிக்கேட்ட கமலத்தின் கேள்விக்கு சின்னத்தங்கம் புன்னகை செய்தாள். ஆழ்ந்த குரலிலே வந்தது அவளின் பதில்.

“பிடிக்கத்தானே வேணும். என்னுடைய சொந்தக் காரர் எல்லாம் இந்த ஊரிலைதானே அக்கா இருக்கினம்.”

“அது சரி ஏன் இந்தக் குழந்தைகள், பெரிய பெண்பிள்ளைகளெல்லாம் குளித்து நல்ல துப்புரவாய் இருந்தாலென்ன?”

க்ளுக்கு என்று சிரித்தாள் சின்னத்தங்கம்.

“ஏன் அக்கா .. ஒருத்தரும் இங்கை குளிக்கிறதில்லையென்றா நினைக்கிறியள்”

கமலம் ஏளனமாகச் சின்னத்தங்கத்தைப் பார்த்தாள்.

“குளிக்கிறவைதான். ஆனால் நல்ல உடுப்புத்தான் இல்லை. ஏன் இப்ப என்னையோ பாருங்கோ அக்கா.... என்னட்டை ஆக மூன்றே மூன்று உடுப்புத்தான் இருக்குது. மூன்று!” சின்னத்தங்கம் எதையோ நினைத்துக் கொண்டு குனிந்திருந்தாள்.

“எனக்கென்றால் ஒரு நாளைக்கு ஒரு உடுப்பு அணிய வேணும், ஒரு கிழமைக்கொருக்கால் டோபி வராவிடில் தலை வெடித்து விடும்...”

சின்னத்தங்கம் குனிந்த தலையை நிமிர்த்தினாள் கண்களில் ஒளி துலங்கிற்று; “ஆனால் உங்களைப்போல் எங்களுக்கில்லை. எங்களுக்கு வெளுக்கிறவனும் இல்லை.... நாங்கள் வெளுக்கப் போடுறதும் இல்லை...”

பின்புறமாக ஏதோ சலசலத்தது கமலம் திரும்பினாள் ஒரு குமரி துரவு ஒன்றில் பட்டையால் தண்ணீர் அள்ளிக் குளித்துக் கொண்டிருந்தாள். அது மறைவற்ற இடம்.

‘ஏன் இந்தப் பிள்ளைக்கு கிணற்றில் குளித்தால் என்ன?’

சின்னத்தங்கம் அந்தத் துரவையே பார்த்தாள்.

“இங்கையும் துரவுகள் தான் அதிகம்.

நெடிய தென்னை மரங்களிற்கு அருகே மண்ணை வெட்டி அகழ்ந்த இந்தக் கிடங்குகளில்தானா இவர்கள் எல்லோரும் தண்ணீர் அள்ளுகிறார்கள். குடிக்கிறார்கள். கமலத்திற்கு வயிற்றைக் குமட்டியது. இந்தத் தண்ணீரைத் தானா நானும் குடிக்கவேண்டும்? விறுக்கென்று எழுந்தாள் கமலம்: “வா வீட்டுக்குப் போவம்...” சின்னத்தங்கம் அதிசயத்தோடு எழுந்தாள். “இந்தத் துரவுகளிலை உள்ள தண்ணீரைக் குடித்தால் வயிற்றுக்குள்ளை ஒண்டும் செய்யாதா?” பரிதாபமாகக் கேட்டாள் கமலம், “இல்லையக்கா.... நாங்கள் இதைத்தான் நெடுகக் குடிக்கிறம். இது துப்பரவான

தண்ணீர். இந்தத் தண்ணீரைக் குடித்து இங்கை யாருக்குமே ஒன்றுமே நடக்கவில்லை. ஏன் வீணாகப் பயப்படுகிறீயன்?"

"ஏன், இப்படித் தண்ணீர் குடிக்கிறநேரம் கிணறு கட்டினால் என்ன?"

"கிணறு?"

கேள்வியோடு அவள் குரல் வந்தது. வாய்க்குள்ளே சிரித்தாள் சின்னத்தங்கம். "அவ்வளவுக்கு ஆரக்கா இங்கை காசுக்காரர்?"

வசதியான இரண்டு பாத்ரூம், ஷவர், தனிக்கிணறு, வீட்டுக்கு எல்லா இடத்திலும் வசதியான குழாய்நீர் வசதி இவையெல்லாவற்றுக்கும் சொந்தமான தான் இப்பொழுது கிணறுகளே கட்ட வசதியில்லாத இந்த இடத்தில் நிற்ப தனை எண்ண அவளுக்குே வெட்கமாக இருந்தது.

"இந்த இடம் நெடுக இப்படித்தான் இருக்குமோ?"

அவளை மீறியே கேட்டாள் கமலம். சின்னத்தங்கம் அந்தக் கேள்விக்குப் பதில் சொன்னாள்.

"ஆருக்குத் தெரியும்?"

அவளை இப்போது பார்க்க இரக்கமாக இருந்தது கமலத்திற்கு. "ஏன், நான் கேட்டது உனக்குக் கவலை யாய் இருக்குதோ..." சின்னத்தங்கம் தலையசைத்தாள். மனம் கனத்தது அவளுக்கு.

"இங்கே நெடுகக் குடியிருக்கிற நீங்கள் நல்லாப் படித் தால் முன்னேறலாம்... அப்பதான் இந்த ஊரெல்லாம் திருந்தும்... அப்பிடி நீ நினைக்கவில்லையா?"

சின்னத்தங்கம் கவலையோடு சிரித்தாள்.

“அக்கா படிக்கிறதுக்கும் வசதி வேணுமே? நாங்கள் தெண்டித்துப் படித்தாலும் எங்களுக்குப் படிக்கப் பள்ளிக் கூடம் இல்லை...நாங்கள் கோயிலுக்குள்ளைக்கூடப்போகேலாதே. உங்களைக்கலியாணம் முடிக்கநினைத்ததுக்கே அண்ணனுக்கு உங்கடை சொந்தக்காரர் எத்தினை அடி அடிச்சிருக்கினம் தெரியுமோ நாங்கள் ஒண்டுக்கும் சுதந்திரமில்லாமை இருக்கிறம்....”

அவளின் வார்த்தைகள் தெறித்தன. தன்னை மீறிய வேகத்தில் அவள் கதைத்துக்கொண்டு நிற்கையில் பொலிஸ் ஜீப் ஒன்று உறுமிக் கொண்டு அங்கே வந்து நின்றது. விறைத்துப்போய் அசையாது நின்றாள் கமலம். அவள் உணர்வுகள் அச்சத்தில் பதைபதைத்தன.

யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது. புத்தகத்தை மூடிவைத்துவிட்டு எழுந்து சென்று கதவைத்திறந்தான் வினோதன்.

அம்மா.

“என்னப்பா இப்போ நேரம் என்ன? சாமம் ஒரு மணி யாச்சு. என்ன செய்து கொண்டிருக்கிறாய்... என்ன... உனக்கு என்ன ஆச்சு?”

“புத்தகம் படிக்கிறேன்...”

நமபாதவள் போல அவனைப் பார்த்தாள் அம்மா.

“சரி போய்ப் படு....”

அவள போய் விட்டாள்.

வினோதன் மீண்டும், “காவியத்தின் மறுபக்க”த்தை எடுத்தான்

இனிமையாகக் கிணுகிணுத்துக் கொண்டிருக்கும் வாத்தியங்களின் ஓசை மங்கிமறைய அறிவிப்பு ஒன்று ஆங்கிலத்தில் பரபரத்தது. மீண்டும் வெறியூட்டும் வாத்தியம். பெண்குரல் ஒன்று கணீரிட்டது. மண்டப வெளிச்சம் மெதுவாக அணைய எதிரேயுள்ள அழகிய மேடையில் மெல்லிய வெளிச்சமொன்று வட்டமிட்டு விழுந்தது. மெதுவாகப் பதுங்கிப்பதுங்கி.

மங்கிய ஒளியில் மகேஸ்வரன் கமலத்தின் தோளிலே கையைப் போட்டுத் தனக்கு அருகாக இழுத்துக் கொண்டான். காதிற்குள் மெல்ல ரகசியம் சொல்லிவிட்டு கன்னத்திலும் முத்தங் கொடுத்தான். மேடையின் வட்ட வெளிச்சத்தில் மினுமினுக்கும் உடையிலே கண்களில் வெறி பொங்க ஒரு பெண் கால்தரிக்காது நின்றாள். திமிறும் உடலைத் திறமிக் கொண்டிருந்தாள். வாத்தியமும் பெண்குரலும் மெல்ல மெல்ல வெறிகொள்ள அவளின் உடலும் குலுங்கி ஆடியது. குலுங்கித்தழும்பியது. கமலத்திற்கு அதைப் பார்க்கவே கண்கள் கூசின அவனுடைய கைகளைத் தன் உடலில் இருந்து மெதுவாக எடுத்து விட்டு தள்ளியிருக்க முயன்றவளை அவளின் வலிய கரங்கள் மேலும் இறுக்கி அருகாக இழுத்துக் கொண்டன. அவளின் உடலெல்லாம் புலலரித்தது. அவளது கைகள் அவளின் சம்மதத்தை வண்டி நிற்காது அவளை அனைந்தன.

மேடையிலே நின்றவன் ஒவ்வொரு உடுப்பாகக் கழற்றி எறிந்துவிட்டான். இன்னும் இரண்டு சிறிய துண்டுகளே அவளின் உடலினைக் கௌலி இருந்தன. அதனையும் கழற்றியெறியத் துடித்துக் கொண்டிருந்தாள் அவள். "கமோன் டார்லிங்" என்று ஒரு குரல் மெதுவாய் ஒலியிட, பெண்குரல் ஒன்றின் நகைப்பு மௌன இருளினுள் சிந்தி அழிந்தது. கடைசியிலே அந்தப் பெண் தன் மார்புக் கச்சிலும் கைவைத்து அதை அவிழ்த்தெறிந்து விட்டு மேடையின் முன்புறத்திற்கு முதுகைக் காட்டித் துள்ளி மறைய மண்டபமெங்கும் வெளிச்சம் சிணுங்கிற்று. மனிதக்குரல்களிலும் காமம் பொருமியது. கமலம் அவனைப் பார்த்து விட்டு தன் மினிஸ்கேட்டை கைகளால் கீழே இழுத்துவிட்டாள். அவன், அவளைத் தோளோடு அணைத்துக்கொண்டு எழுந்தான். அவனது நெருடிய உருவத்தோடு அவள் ஒட்டிக் கொண்டு நின்றாள்.

"சுவிற்றி, டிறிங்ஸ்? .."

அவளுடைய சம்மதம் கேட்காமலே, அவளுடைய கையிலே குமிழ்க்கிளாஸ் ஒன்றினைக் கொடுத்து அதற்குள் போத்திலொன்றினைச் சரித்தான் அவன். கிளாசிணுள் நுரை பொங்கிற்று. அவள் தயங்கினாள். அவன் அவளின் தயக்கத்தைக் கவனிக்கவில்லை. தன் கிளாசை அவள் கிளாசோடுமுட்டிவிட்டு 'ஷியர்ஸ்' என்றான். கிளாசிணுள் நுரை ஸ்சிட்டது. "கமோன்...." அவன் அவளின் வாயிலே கிளாசைப் பதித்தான். அவள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தாள். அவர்களைப் போலவே எல்லோரும் தங்களையே மறந்திருந்தனர். அவள் எதையுமே பேசவில்லை. மெல்ல மெல்ல அவளும் அவனைப்போலவே பருகிப்பருகிக் குடித்தாள். என்ன வெட்கம் அவனோடு. அவள் அமெரிக்காவுக்குப்போகிறாள். அவனையே தன் கணவனாக்கிவிட்டாள். மெல்ல மெல்ல மனதைத் தழுவி, உடலை வருடும் மயக்கத்தினிடையே அவள் தன் இளமைக் கணவுகள் நனவாக உணர்ந்தாள். வேறொரு உலகில் சஞ்சரிக்கும் உணர்வுகளிலே தன்னையே

இழந்துவிட்டாள் கமலம். வீடிந்த நேரம் கதகதப்பான மெத்தையில், பெட்ஷீட் மூடுகைக்குள் அவனின் அணைப்பினுள் நிர்வாணமாகக் கிடக்கிறதை உணர்ந்தபோது அவளிற்கு வெட்கமாக இருந்தது. மெல்ல எழுந்து உடையை அணிந்து கொண்டவளின் மனதிலே அந்தத் திண்ணை, பண்பாய், பனைக்கூட்டங்கள், துரவு, பாலசிங்கம்... தலையைக் குலுக்கிக் கொண்டாள் அவள். இந்தப் பத்து நாட்களையும் அவள் எவ்வளவு வேகமாக இரவு பகலென்று பாராத நிகழ்ச்சிகளுக்குள்ளே தன்னை ஆழந்தியதன் மூலம் போக்கிக் கொண்டாள். இன்று, இது என்ன? கண்ணாடியில் போய்த் தன்னைப் பார்த்தாள் கமலம்.

சுருளான தலையிர் நெற்றியில புரளும் நிலையில் புன்னகையோடு பாலசிங்கம் அவனின்முன் நின்றாற்போல, மெல்ல அவளின் தோள்களிலே கைவைத்தாற்போல, தன்னை வாஞ்சையோடு கெஞ்சினாற்போல... அவனுடைய பராக்கிரமமான உடல், கெஞ்சும் கண்கள்... சுறுசுறுப்பு "என்னைப் போகலா சொல்லுறீர்..." பாலசிங்கம் இப்படித்தானே அவளைக் கேட்பான்....

பசுமையான வெறுந்திண்ணை, 4 மீமன், சாணிக் கும்பங்கள், பனைமரங்கள், துரவுகள், மலத்துணுக்குகள்* சிதறிய பற்றைகள், மூக்குச்சளியும், அரைநிர்வாணமுமான குழந்தைகள் தெய்வீ...

"கிஸ்மீ டார்லிங்...." காமந்துளும்ப அவன் கட்டினி லிருந்து கூப்பிட்டது அவளுக்கு கேட்காமையால் அவன் எழுந்து வந்து அவளை இறுக்கித் தழுவினான்.

"ஹோம் சிக் என்ன... வீட்டு யோசினையா?" அலனது பரந்த உடலினுள் கமலமும், அவளது யோசனைகளும் புதைந்து அழுந்திப் போயின. அவன் தழுவலுள் அவள் குழைந்து போனாள். அவளுக்குத் தேவையானவற்றில் எதையுமே மீதியாக வைக்கவில்லை மகேஸ்வரன். அனுபவங்களோடு பரிமாறினான்.

அவன் அமெரிக்காவைப் பற்றிச் சொன்ன ஒவ்வொரு விஷயமும் கமலத்திற்குப் பிரமிப்பை ஊட்டின. எப்போதடா அமெரிக்காவுக்குப் போகப்போகிறோம் என்றிருந்தது அவளுக்கு. இலங்கை, அமெரிக்காவின் முன்னேற்றத்தோடு ஒப்பிடுகின்றபோது ஆயிரம் வருஷங்கள் பின்தங்கியிருப்பதாக அவன் சொன்னான். சினிங்கோ கட்டிடம், கோல் பேஸ்ஹோட்டல் ஆகியனவெல்லாம் அங்கே பட்டிக்காட்டில்கூடக் கவனிக்கப்படமாட்டாது என்று கூறினான் அவன்.

ஐந்து ஆண்டுகளாக அமெரிக்காவில் வாழும் அவனை, மகேஸ்வரன் என்ற தன் அத்தானை தான் அடைவதற்கு தவம் செய்திருக்கவேண்டுமென்ற முடிவிற்குப்பதினோராம் நாளாகிய இன்று கமலம் வந்துவிட்டான். நெடிய, சிவந்த குறுந்தாடி வைத்த தன் அத்தானின் சொற்களிலே அவள் கிறங்கிப் போய்விட்டான்.

மகேஸ்வரன் தன்னுடைய பெயரை வெகு நாகரிகமாக 'கேஷ்' என்று மாற்றி வைத்துவிட்டான். கமலத்திற்கும் அந்தப் பெயரே மிகவும் பிடித்துப்போய்விட்டது. அவனை அப்படியே அழைத்தாள் கமலம். கமலத்தை அந்தப் பதினொரு நாட்களிலும் ஒய்வாக இருக்கவிடவில்லை கேஷ். ஒவ்வொரு நாளும் சினிமா, கிளப், பார்ட்டி, கடற்கரை. கவலையற்ற பறவைகளென அவர்கள் உல்லாசங்களில் திளைத்துப் பறந்து திரிந்தனர்.

அவனோடு செல்கின்ற வேளையில் மனம் தனியனாகிற போதிலே பாலசிங்கம் அவளின் மனத்தோடு வந்தான்.... அந்தக் கனிவான முகம்.... அவனது வாஞ்சையான குரல். வாழ்வானது காதலினாலேதான் இன்பக் காவியமாகிறது. அந்த இனிய காவியத்திற்காக எந்த வித்தியாசங்களையும் வேறுபாடுகளையும் உதறித்தள்ளிவிடுவோம் என்ற அவனது எழுத்து.... ஆனால் பாலசிங்கம் அவளிற்கு எதைக்

கொடுத்தான்? சாணிக்கும்பம், திண்ணை, பன்பாய், பற்றைகள், ஒரு நாள் தன்னும் நிம்மதியில்லாத வாழ்வு... பாலசிங்கத்தை இனியும் நினைக்கக்கூடாது எனக் கமலம் நினைத்தாள். தன் அத்தான் கேஷுடன் இருக்கிறபோது அவள் ஒரு உண்மையைத்தான் அறிந்ததாக நினைத்தாள். அவளின் ஆசைகள், கனவுகளையெல்லாம் நிறைவேற்றச் சகல தகுதிகளுமே கேஷிடம் உண்டென்பதுதான் அது. ஏதோ ஒரு மயக்கத்திலேதான் பாலசிங்கத்தை அவள் விரும்பி விட்டாள். அவன் குறைந்த சாதி, ஏழை, அவளோடு எவ்விதத்திலும் சமமாக முடியாதவன், அவனும் அவளும் இணைவது சரியேயில்லை என்ற முடிவு அவளது நெஞ்சிலே அரும்பிவிட்டது. அந்த இரண்டு நாட்களை அவள் நினைவு கூர்ந்தாள். உறக்கமும் நிம்மதியும் இல்லாத அந்த நாட்களை இன்று ஒரு கெட்ட கனவாக நினைக்கிறாள் கமலம். எவ்வளவு தொந்தரவுகளோடும், அருவருப்போடும் பாலசிங்கத்தோடு கமலம் அந்த நேரங்களைக் கழித்தாள்!

பதினொரு நாட்களுக்கு முன்னிருந்த தன்மன நிலையை எண்ணித் தன்னைத்தானே கடிந்து கொண்டாள் கமலம். இலந்தை மரத்தினருகே சின்னத்தங்கத்தோடு கதைத்துக் கொண்டிருந்த போதிலே உறுமி வந்து நின்ற ஜீப்பிலிருந்து இறங்கிய பொலிஸ்காரர்கள் பிடரியில் பிடித்து இழுத்து பாலசிங்கத்தை வெளியே தள்ளினர். தொடர்ந்து அவனை கைகளாலும், பூட்ஸ் கால்களாலும் அடி அடியென்று அடித்தனர். தலைமயிரைக் கையினால் பற்றி முகத்தில் ஓங்கிக் குத்தினர். சின்னத்தங்கம் வீரிட்டு அலறினாள்.

கணபதிப்பிள்ளை பாய்ந்து வந்து கமலத்தைப்பிடித்துக் கொண்டார். கமலம் என்ன செய்வதென்றே தெரியாது நிலைகுலைந்துபோய் நின்றாள். பாலசிங்கம் நிலத்திலிருந்து மெதுவாக எழுந்தான். அவனது வேட்டியும் சேர்ட்டும் தும்புதும்பாக கிழிந்திருந்தன. முகமெல்லாம் கீறல்களும் இரத்தக்காயங்களும். நெற்றி புடைத்து வீங்கி

யிருந்தது. கீழ் உதடு வெடித்து இரத்தம் கசிந்து வடிந்தது. கண்கள் கறுத்து மங்கிப்போய் அவன் உருவமே சோர்ந்து போய் நின்றது. அந்தச் சத்தங்களைக் கிழித்தது ஒரு குரல்.

“என்றை ராசா பாலசிங்கம்...” சின்னக்குட்டி அலறி அடித்துக்கொண்டு பாலசிங்கத்தை வாரி நிமிர்த்தினாள். அவனது இரத்தக் கசிவுகளை சீலைமுனையால் ஒற்றினாள். ஆவேசத்தினால் அந்த முதிய உடல் ஆடிற்று, கண்களில் நெருப்புப் பொங்கிற்று. வார்த்தைகள் சீறின.

“என்னத்துக்கு என்றை பிள்ளையை அடிச்சனங்கள்...?” கிழவி பொலிஸ்காரரை நோக்கித் திரும்பினாள். “என்றை பிள்ளை என்ன கொலையா செய்தது?” கிழவி உரத்துக் கேட்டாள். “நீங்களும் ஒரு மனிசரா?” சின்னக்குட்டி காறித்துப்பினாள். பொலிஸ்காரருக்கு அவளின் செய்கைகள் எரிச்சலை மூட்டின. “கிழவி அங்காலை போ...”

“நான் ஏன் போகவேணும். என்றை பிள்ளையைக் கொல்லுறதுக்குத்தான் என்னைக் கலைக்கிறியளோ? என்ன காரணத்துக்கு நீங்கள் இப்படிச் செய்யிறியள்?”

அவளை ஏளனமாகப் பார்த்தபடியே பொலிஸ்காரன் ஒருவன் கடகடவென்று சிரித்தான். “இவன் ஆர் உனக்கு? இவன் என்ன செய்தவன் தெரியுமா” இந்தப் பெரிய முதலாளியின்ரை மகளை ஏமாற்றிக் காசோடும் நகையோடும் கூட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கிறான். உனக்குத் தெரியுமா?... பிறகு பெரிய பிரபுமாதிரி அவனைப் பற்றிக் கதைக்கிறாய்...” தான் நின்ற நிலையையும் மறந்து ஏளனமாகச் சிரித்தாள் சின்னக்குட்டி. “என்னமாதிரியடா பொய் சொல்லுறாங்கள்.... நல்ல கதைதான்.... அந்தப் பொடிச்சியைக் கேளுங்க. அவள் மனச்சம்மதத்தோடேதான் பாலசிங்கத்தோடே லந்தவள்....” சின்னக்குட்டியின் கண்கள் கமலத்தைத் தேடின. கணபதிப்பிள்ளை விலங்குபோட்டது போல கமலத்தின் கையை முறுக்கியிருந்தார். கண்களில் அவருக்குப் பயங்கரமே ஒளியிட்டது.

சின்னக்குட்டி சீறினாள்: “எங்கை அந்தப் பிள்ளை?”

பொலிஸ்காரருக்கு சின்னக்குட்டியில் வேடிக்கை பார்ப்பதற்கும் மனம் வந்து விட்டதுபோலும். பக்கத்தில்நின்ற ஒருவனைப் பார்த்து, “கொஞ்ச இளநீர் பிடுங்கிவாடா” என்றான் இன்னொரு பொலிஸ்காரன். “ஏன் உனக்கு பிள்ளை” என்று பொலிஸ்காரனே கேட்டான். “பின்னையென்ன அந்தப் பிள்ளையைக் கொண்டோ போகப் போறியள்?” கணபதிப்பிள்ளை பற்களை நரும்பினார், “அந்தப் பொடிச்சி பாலசிங்கத்தின்ரை கையைப் பிடிச்சிட்டாள். இரண்டு நாளாக அவனோடைதான் வாழ்ந்திட்டாள்...பிறகு; பிறகு என்ன துணிவிலை அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போவீங்கள்?”

கமலத்திற்கு மனம் என்னவோ செய்தது. கணபதிப்பிள்ளை தடித்த குரலில் பொலிஸ்காரருக்கு கட்டளையிடுவதுபோலச் சொன்னார். “எஸ். ஐ. நேரத்தோடை வரச் சொன்னவர். வாருங்க...” சப் இன்ஸ்பெக்டரை நினைவூட்டியதும் பொலிஸ்காரர் இளநீரை மறந்தனர். சப் இன்ஸ்பெக்டேரோடு கணபதிப்பிள்ளை நெருங்கிய சினேகிதம். பிறகு அவர் போய் ஏதாவது சொன்னால் தேவையில்லாத கரைச்சல் ஏற்படும் எனப் பொலிஸ்காரர் நினைத்தனர். ஜீப் உறுமியது. எல்லோரும் ஏறிக்கொண்டனர். ஒரு பொலிஸ்காரன் கையை முறுக்கி இழுத்து பாலசிங்கத்தை ஜீப்பினுள் தள்ளினான்,

சின்னக்குட்டியின் குரலோடு வேறுகுரல்களும் வீரிட்டன. பொலிஸ் நிலையத்தில் பாலசிங்கம் தடுத்தி நிறுத்தப்பட்டான். கமலத்தைக் கணபதிப்பிள்ளை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்றார். பயந்து பயந்து வீட்டினுள் கமலம் சென்றாள். கமலத்தைக் கண்டதும் அவளின் தாய் செல்லம்மா கண்ணீர் பொங்க ஓடிவந்து கட்டிக்கொண்டாள்: “என்றை கிளி, திரும்பி வந்திட்டீரோ?” தாய் விசித்தாள். தழுவினாள். முகத்தைத் தடவினாள். ஒன்றுமே பேசாமல் நின்ற

கணபதிப்பிள்ளை கட்டளையிட்டார். “முதலிலே கமலத்தை நல்லாக முழுக வார்த்துவிடு...”

செல்லம்மா மகளுக்கு ஏலக்காய் கமகமக்கும் முட்டைக் கோப்பியைக் குடிக்கக் கொடுத்துவிட்டு முழுகுவதற்காக பாத்றாமிற்கு அழைத்துச் சென்றாள். தலையில் சீயாக் காய் அப்பிக்கொண்டே அங்குமிங்கும் பார்த்துவிட்டு மகளிடம் மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்: “பிள்ளை ஒழிக்காமல் சொல்லம்மா... வித்தியாசமாக ஏதாவது பிழைபாடு நடந்ததா?”. கமலத்திற்குத் தாய் கேட்டது விளங்கவே பில்லை. மௌனமாக இருந்தாள். பிறகு தலைக்கு நீர் வார்க்கின்ற வேளையிலும் கேட்டாள் செல்லம்மா. “தங்கச்சி, அம்மாவுக்குத்தானே, சொல்லு கிளி... அவன் உனக்கு ஏதாவது செய்தவனா?” தலை உச்சியில் சுடு தண்ணீர் வார்த்தது போலிருந்தது கமலத்திற்கு. தாயைப்பார்த்தாள். மௌனமாக நின்றுவிட்டுப் பின்னர் சொன்னாள்: “அப்படி ஒன்றுமில்லை....” வெடுக்கென்று சொல்லிவிட்டு ஷவரைத் திறந்தாள் கமலம் பூமழை பெய்தது. அவள் மனம் நினைவுகளிலே நனைந்தது. இரண்டு நாட்கள். கடந்து போன அந்த இரண்டு நாட்களும் அவளுக்குப் பயம்தரும் கனவுகளாய் இருந்தன. இரண்டு நாட்கள் அவள் குளிக்க வில்லை. சுதந்திரமாக முகம் அலம்பவில்லை. துரவு, சாணிக்கும்பங்கள், திண்ணை, அரிக்கன் லாம்பு, அண்டங்காகம், அவளிற்ரு ஒவ்வொன்றாக நினைவிற்கு வந்தன. என்ன துன்பங்கள் தொடர்ந்த நாட்கள்...

பாலசிங்கம்? அவனுக்கு விழுந்த அடிகளை நினைக்கிற போது கமலத்தின் மனம் வருந்திவாடியது. திருந்தாத மக்களாயினும் அவர்களிடையே பாலசிங்கம் வேறுபட்ட வனாக தோன்றினான் அவளிற்ரு. சின்னக்குட்டி, சின்னத் தங்கம் ஆகிய இருவருமே அவளின் நினைவிற்கு அன்று வந்தனர். ஆனாலும் தானும் அவர்களும் பலவிதங்களிலும் வித்தியாசமானவர்கள் என்பதை மட்டும் அவளது மனம் வலியுறுத்திக் கூறிக்கொண்டிருந்தது.

செல்லம்மா கூறினாள். “மகளே, நன்றாக யோசித்துப் பார்.... நாங்களும் அவங்களும் சமமாக இருக்கமுடியுமா? அப்பாவின்ரை பணம், எங்களின்ரை சாதி, இரண்டுக்கும் அவமானத்தைத் தேடித்தரவா நீ விரும்புகிறாய்? இந்த மாளிகையளவுள்ள வீடு யாருக்கு? அப்பா தேடிய பண மெல்லாம் யாருக்கு? அளவேயில்லாமல் ஈகவரன் எங்க களுக்கு தந்திருக்கின்ற காணி பூமியெல்லாம் யாருக்கு? நீ பிறந்தது பட்டு மெத்தையிலை. வளர்ந்தது இந்தப் பெரிய வீட்டிலை. உனக்காகவே ஒருத்தன் அமெரிக்காவிலை காத்திருக்கிறான். இவ்வளவையும் அனுபவிக்காமல் நீ பரதேசி யோடையா சிவிக்கப் போறாய். நல்லாக யோசித்துப் பாரம்மா...”

தன்னுடைய கட்டிலில் இருந்து எதிரே தெரியும் நிலைக்கண்ணாடியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள் கமலம். திரைச்சீலைகள் காற்றிற்கு எவ்வி ஆடின. மெதுவாக எழுந்து திறப்பை எடுத்துத் தன்னுடைய அலுமாரியைத் திறந்தாள். நைலக்ஸ், காஞ்சிபுரம், மணிப்புரி, காஷ்மீர், நைற்றீஸ், கவுண். இவற்றோடு பச்சை நிறமான வொயில் சாறி!

தலையைக் குடைந்தது கமலத்திற்கு அந்த வொயில் சாறியையும் பாலசிங்கத்தின் சின்னையா வீட்டிலேயே விட்டு விட்டு வந்திருக்கிறாள் கமலம். அவனே அடிக்கடி எழுதியிருக்கிறான்... நாங்கள் மலையும் மடுவும் எத்தனையோ பேதங்கள் எங்களிடையே உள்ளன.... அவள் அதற்குப் பதிலாக அடிக்கடி எழுதுவாள்.... கூழோ கஞ்சியோ எது வாயினும் குடித்து குடிசையிலும் வாழ நான் தயாராக இருக்கின்றேன். பாலசிங்கம் என்னைப்பற்றி இப்போது என்ன நினைத்துக்கொண்டிருப்பாரோ... பாவம். அவள் பெருமூச்சு விட்டாள். அன்றிரவும் அவளிற்கு உறக்கம் வரவில்லை. என்ன செய்வதென்றே அவளுக்குத் தெரியவில்லை. மீண்டும் பாலசிங்கத்தோடு அவனுடைய கிராமத்திற்கு ஓடிப்போக அவளின் மனம் எண்ணவில்லை. அந்தக்கிராமம்

வாமும் வாழ்விற்காக அவளின் நெஞ்சம் இரக்கப்படவில்லை. அருவருத்தாள். இந்தச் சனங்களுக்குள்ளை பாலசிங்கம் ஏன் பிறந்தார்? யோசித்துக் கொண்டிருந்த அவளையே விக்கினேஸ்வரன் விழுங்குவது போலப் பார்த்தான். “அக்கா இரண்டு நாள் நீ இல்லாததினை நான் சாப்பிடவேயில்லை....” கமலம் அவனைக்கட்டிக் கொண்டாள். அன்றுபின்னரம்தான் கணபதிப்பிள்ளை மகளோடு கதைத்தார். “கமலம்... உனக்கு நான் ஒரு விஷயம் சொல்ல வேணும்....” கமலம் ஏறிட்டாள்.

“உனக்கு நான் இதுவரை ஏதாவது குறைவைத்தனா? சொல்லு மகளே...” கமலம் தலையை அசைத்தாள். “அப்படியென்றால் இனி நீ நாங்கள் சொல்வதைக் கேட்க வேணும்....” மௌனமாகத் தலை குனிந்தாள் கமலம். “பச்சை மண்ணும் சுட்ட மண்ணும் ஒரு போதுமே ஒட்டிற்ற தில்லை மகளே... எங்களின்ரை பரம்பரையை யோசித்துப்பார். எங்களின்ரை சாதியையும் ஒழுக்கத்தையும் நீதியையும் யோசித்துப்பார்... நீ உனக்கு யார் விருப்பமென்று போனியோ அவனுடைய ஊரைப் பார்த்தியா? எங்களின்ரை முன்னோர் சொன்னதை நீ நினைக்கிறதில்லையா? எல்லாத்துக்கும் ஒரு தகுதியிருக்கவேணும்....”

கணபதிப்பிள்ளை சுவரைப் பார்த்தார். சிவலிங்கம் ஒன்று அழகிய பெட்டியிலே இருந்தது. சிறிதுநேரம் யோசித்தார்: “சாதி என்றது இன்றைக்கு நேற்றைக்கு வந்ததில்லை மகளே. நந்தனாரின் சரித்திரத்தையே பார். நந்தன் கோயிலுக்கு வெளியிலை நின்றுதான் நடராசதரி சனம் கேட்டான். கடவுளும் நந்தியை விலகச் செய்தாரே தவிர நந்தனைக் கோயிலுக்குள்ளை வந்து கும்பிடு என்று சொல்லவில்லை...” மின்னல் போலொரு நினைவு அவ்வேளையிலே கமலத்தின் மூளையிலே வேர்விட்டது. சின்னத் தங்கம் தாங்கள் கோயிலுக்கோ, பள்ளிக்கூடத்துக்கோ போகச் சுதந்திரமற்றிருப்பதாகச் சொன்னது நினைவில் வந்தது.

“தங்களை எல்லாம் நாங்கள் அடக்கி மிதித்து வைத்திருக்கிறம் என்று கீழ்சாதிக்காரர் சொல்லிக்கொண்டுகவகங்கள் செய்கிறார்கள். இந்த நேரத்திலை நாங்கள் அவங்களோடை சமனாகப் போகலாமா?”

கமலம் ஒன்றுக்குமே பதில் சொல்லாமல் இருந்தாள். “நாளைக்குப் பின்னேரம் நாங்கள் கொழும்புக்குப் போகவேணும். அவங்கள் பாளைக்கத்திகளோடை புளங்கிறவங்கள். இரக்க சிந்தனை இல்லாதவங்கள். தற்சமயம் ஏதோவது அடிபிடிக்கு வருவார்கள்... அதற்கு முந்தி ஒரு அலுவல் இருக்குது....”

கண்களாலேயே என்ன என்பதுபோல அவரைப் பார்த்தாள் கமலம். “நாளைக்குக் காலையிலை பொலிஸ் ஸ்ரேசனுக்குப் போகவேணும். அங்கை விசாரணை நடக்கும். எனக்குப் பாலசிங்கத்தோடை போக விருப்பமில்லையென்று நீ சொல்லவேணும்.” அவர் அவ்வளவு நேரமாக ஏன் வெகு ஆறுதலாகக் கதைத்தார் என்பதை அவள் அப்போது தான் விளங்கிக்கொண்டாள். எனினும் அதற்கும் அவள் ஒரு பதிலும் சொல்லவில்லை. மீண்டும் கணபதிப் பிள்ளை அழுத்தமாகக் கூறினார்.

“நான் சொல்லித்தந்தது மாதிரியே சொல்லவேணும். பிறகு வீண் கஷ்டங்கள் வரும்...”

குழப்பங்கள் நிறைந்த மனதினோடு அடுத்தநாள் காலை கமலம் பொலிஸ் நிலையத்துக்குச் சென்றாள். பாலசிங்கமும் சிலரோடு வந்திருந்தான். அவனைப் பார்க்கவே கூச்சமாக இருந்தது கமலத்திற்கு. ஓரக்கண்களால் பார்த்தாள். மெலிந்து சுறுத்து நெற்றியில் ஒட்டிய பிளாஸ்திரியோடு நின்றான் பாலசிங்கம். அவளையே கூர்ந்து பார்த்தபடி நின்ற பாலசிங்கத்தின் மனம் அவளின் வார்த்தைகளையே எதிர்நோக்கியிருந்தது. அவளின் சொற்களிலே தான் எல்லாமே இருக்கிறது. அவளின் சந்தோஷம், நிம்மதி, எதிர்காலம் எல்லாம்.

சின்னக்குட்டியும் சின்னத்தங்கமும் அவன் காலையிலே புறப்பட்டபோது அவனது வீட்டிலேயே நின்று வழி அனுப்பினர். அப்போது அவர்கள் கமலத்தின் மீது சொரிந்த பரிவும், அவளைக் கட்டாயம் கூட்டிவர வேண்டுமென்று சொன்ன ஆர்வமும் அவனது மனதையே நெகிழ்த்தின. பாலசிங்கம் நகர நாகரிகங்களைச் சிறிதளவாயினும் அறிந்தவன். தன்னுடைய சிறிய கிராமம் தனக்காகப் படும் துயரங்களை நினைக்கையில் அந்தத் துயரின் நடுவேயும் அவன் பரவசமடைந்தான். செம்மண், பனைக்கூடல், நாகதாளி, ஒடுங்கிய குடிசைகள்... இவைதான் அந்தக்கிராமமாயினும் அங்கே நிலவும் மனித நேசம், இரக்கம், நேர்மை ஆகியவை யாரால்தான் வெறுக்கப்படத்தக்கவை. ஒவ்வொருவனும் உழைத்தான். அவனது வாழ்வினை எத்தனையோ விஷயங்கள் அமுக்கினாலும் தலைநிமிர்ந்து நின்று உழைத்தான் அவனது சில கூட்டாளிகள் இன்று அவனோடுகூட வந்திருக்கிறார்கள். கமலத்தைப் பாலசிங்கம் கூட்டிவருவதனை யாராவது தடுத்தால் அவர்களுக்கு நல்ல பாடம் படிப்பிக்க அவர்கள் தயாராக வந்திருக்கிறார்கள்.

அத்தோடு அவனுடைய மனதினை இன்னொரு சம்பவமும் நெகிழ்த்திக் கொண்டிருந்தது. தான் ஆஸ்பத்திரியிலே கிடந்த போது தன்னை ஒரு தகப்பனுக்குரிய பாசத்தோடு வந்து பார்த்துச் சென்ற தங்கராசா இன்று காலையிலே தன்னைக் கண்டு, தன்னுடைய கையிலே ஏதாவது தேவைக்கு உதவக்கூடும் என்று கையினுள் என்வலப்பொன்றினுள் வைத்துப் பணங் கொடுத்தது அடிக்கடி கண்களிலே வந்து கொண்டிருந்தது. தங்கராசாவோடு ஆஸ்பத்திரிக்கு வந்து பார்த்த பளபளக்கும் கண்களையுடைய வள்ளிப் பெட்டையையும் அவன் மனம் அடிக்கடி நினைப்பதுண்டு. கமலத்திடம் தன் தூதராக அவளை அனுப்பக் கேட்டு ஏச்சு வாங்கினைதை அவனால் மறக்க முடியவில்லை.

அவன் எதிர்பார்த்திருந்த அந்த நிமிஷங்கள் வந்தன

கமலம் மெல்ல நடந்துபோய் பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டருக்கு எதிரே நின்றாள்.

“நீர் யோரோடு போகப்போகின்றீர்?...”

இன்ஸ்பெக்டரின் குரல் ஓயமுன், அவளின் பதில் வந்தது. “நான் என்னுடைய அம்மா பாப்பாவோடையே போகப் போகிறேன்....”

இன்ஸ்பெக்டர் புன்னகை செய்தார்

பாலசிங்கம் ஒன்றுமே பேசவில்லை அவனுக்கு எதுவுமே தெரியவில்லை. வாயைத் திறந்து ஓலமிடவேண்டும் போலிருந்தது. மிகப் பரிதாபகரமாகத் தன் கூட்டாளிகளை பார்த்தான். தலைகுனிந்து நின்றனர் அவர்கள். மறுநாட்காலை அவள் கொழும்பிற்குப் போனாள். சொல்லிவைத்து போல அன்று மத்தியானம் அவளின் அத்தானும் கொழும்பிற்கு அமெரிக்காவிலிருந்து வந்து விட்டான். இன்றோடு பதின்மூன்று நாட்கள். இன்னும் இரண்டு தினங்களில் அவர்கள் அமெரிக்காவுக்கு விமானத்தில் பறக்க இருக்கிறார்கள்.

* * *

அந்தக் கிழுவமரத்தடியில் கவலையோடு நின்றான் பாலசிங்கம். ஆட்டுக்குட்டிக்கு கிளுவமில்லை பறிக்கவந்த சின்னத்தங்கம் பாலசிங்கத்தையே இரக்கமாக பார்த்துக் கொண்டு நன்றான். தொலைவில் மாடுகளின் அம்மா ஒலிகேட்கிறது. பங்கிய மாலையில் பனைகளைச் சுற்றிக்கிளிகள் பறந்து கொண்டிருந்தன. பனைக் கூட்டங்கள், சாணிக்கும் பங்கள், கோழிகள், குடிசைகள் யாவையும் இருள் மூடிக்கொண்டிருக்கின்றது. சின்னத்தங்கம் பாலசிங்கத்திற்கு அருகாகப்போய் மெதுவாகக் கூறினாள்: “அண்ணை ஒண்டுக்கும் யோசிக்காமல் வீட்டை போங்கோ. ஆச்சி தேடிக் கொண்டிருக்கிறா.”

பதின்மூன்று

வினோதனுக்கு அந்தக் கதையைப் படித்து முடிந்ததும் மிகுந்த கஷ்டம் உண்டாயிற்று. கமலா தன்னை மிகவும் மட்டமான ஆளாக மதிப்பிட்டு விட்டாளே என்ற எண்ணம் அவன் மனதைத் துன்புறவைத்தது. பணத்திமிர் படைத்த ஒரு சாதித்தடிப்புப் பிடித்த பெண், ஏழையான சாதி குறைந்த ஒரு இளைஞனைக் காதலித்து நம்ப வைத்து தனது சுயநலத்திற்காக ஏமாற்றி மோசடி பண்ணுகிற அந்தக் கதையைப் படிக்கக் கொடுத்ததின் மூலமாக அவள் தனக்கு எதைச் சொல்கிறாளென்பதை அவனாலே தெளிவாகப் புரிந்து கொள்ள முடியாமலிருந்தது, புரிந்தாற் போலவுமிருந்தது.

"என்னப்பா உனக்கு யோசனை என்னென்று சொல்லு." அவன் அசையாதிருந்தான்.

"அவர் கூட நேற்றுக் கேட்டவர்"

அம்மாவின் குரல் அவனது சிந்தனையைக் கலைத்தது. திடுக்கிட்டு சுயநினைவுக்கு வந்தான்.

"ஒன்றுமில்லை..."

"டைரக்டர் வேறை ஆளனுப்பினார்..."

"என்ன சொல்லி விட்டவர்"

“ரெண்டு மூன்று நாளாக நீ அந்தப் பக்கமே போகல் லையாமெண்டு வந்த ஆள் சொல்லிச்சுது. அப்ப நீ எங்கை திரியிறாய்?”

வினோதன் மௌனமாயிருந்தான்.

“என்னப்பா.... என்னெண்டு சொல்லு...”

அவன் தாயாரை உற்றுப் பார்த்தான். பிறகு சட்டென்று கேட்டான்:

“அம்மா, ஆளுக்கு ஆள் சாதிப் பார்க்கிறது சரியோ?”

அம்மா புன்னகை செய்தாள்.

“நல்ல கேள்வி கேட்கிறாய், அது காலங்காலமாக இருந்து வாற விஷயம்.... இப்ப அதுக்கென்ன?”

“இல்லை, நான் சும்மா கேட்டனான்....”

“என்னவோ தெரியேல்லை. நீ வர வர விசர்க்கதை யெல்லாம் கதைக்கிறாய்...”

சொல்லிக் கொண்டே சாரதா உள்ளே போய் விட்டாள்.

சீரவணபவன் தமிழ்ச் செல்வனின் கடிதத்தை இரண்டு மூன்று தரம் படித்துப் பார்த்துவிட்டான். மனம் அவனை யறியாமலே வெதும்பி வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது.

“பாவம்... ஒரு மாதமாகக் கையிலை காயப்பட்டு ஆஸ்பத்திரியிலை கிடந்ததாகத் தமிழ் எழுதியிருக்கிறான். இதைப்பற்றி யாழ்ப்பாணத்துக்கு எந்தக் கடிதமும் எழுத வேணாமெண்டு சொல்லியிருக்கிறான்....” பெருமூச்சோடு கூறினார் சிதம்பரநாதன்.

“மனதுக்கு சரியான கஷ்டமாயிருக்குது....”

சரவணபவனின் குரல் கலங்கிற்று.

‘தமிழின்ரை கடிதத்தைப் படிச்சதுக்குப் பிறகு சோறு தின்னக்கூட மனம் வரேலலை....’

சரவணபவன் மௌனமாயிருந்தான்.

“என்னைன்ன கஷ்டப்பட்டு என்ன வேலையைச் செய்யிறானோ பாவம்....”

நிறுத்துவட்டு கொஞ்ச நேரம் யோசித்தார் அவர். பிறகு, “நான் ஏதவேன வேலைக்குப் போகலாமெண்டா லும இநதச் சனியன் பிடிச்ச முதுகு வலி விட மாட்டேன் எண்டுதே” என்றார் வருத்தம் தோய்ந்த குரலில்.

“ஐயா, நான்கூட அப்பிடித்தான் யோசிக்கிறன்...”

திடுக்கிட்டு விட்டார் சிதம்பரநாதன். பரபரப்போடு சரவணபவனைப் பார்த்தார்.

“அப்பர், நீர் என்ன சொல்லுறீர்?”

“ஓம் ஐயா.... நான் ஏதாவது வேலைக்குப் போகப் போறன். படிச்சுத்தான் என்ன செய்யிறது...?”

மௌனமாக அவனைப் பார்த்தார் அவர்.

“என்னாலை எவ்வளவோ முயற்சி பண்ணியும் படிக்கவே முடியேலலை ஐயா. மனம் குழம்பிப் போகுதே....”

“கடவுளே.... பிள்ளையாரே...”

சிதம்பரநாதனின் குரலில் பரிதாபம் பொங்கிற்று. கண்கள் மெல்லக் கலங்கின. மனைவியை நினைத்துக் கொண்டே கண்களைத் துடைத்தார்.

முத்துக்குமரன் அவசர அவசரமாக வீட்டுக்குள் நுழைந்தான். சரவணபவன் அவன் வந்ததையும் கவனி யாமல் யன்னை பக்கம் பார்த்தவாறே யோசனையில் ஆழ்ந்து போயிருந்தான்.

முத்துக்குமரன் சரவணனையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.

சரவணபவன் எவ்வளவு உற்சாகமாயிருந்தவன் நல்ல 'ஸ்போர்ட்ஸ்மென்'. மிகவும் இனிமையாகப் பாடுவான். எப்போதும் புன்னகையோடிருப்பவன்.

இப்போது?

அந்த எதுவுமே இப்போது அவனிடமில்லை.

"சரவணா..."

சரவணன் திடுக்கிட்டுத் திரும்பினான்.

அவனது தோளிலே பரிவோடு தொட்டான் முத்துக் குமரன். கருணைபொங்கப் பார்த்தான்.

"என்னப்பா யோசிக்கிறாய்?"

"ஒன்றுமில்லையண்ணன். சும்மா இருக்கிறன்...."

முத்துக்குமரனின் மனதை என்னமோ அழுத்துகிறதை உணர்ந்தான். தன்னைச் சமாளித்தவாறே

"ஐயா, நித்திரையோ?" என்றான்.

"ஓமண்ணை. மருந்து போட்டிட்டுக் கிடக்கிறார்..."

"சரவணா, நான் நாளைக்கு காலையிலை ஊருக்குப் போறேன்: இனி எப்போ வருவேனோ.... சரி, எதுக்கும் நான் காலைமை வாறன்..."

பதினான்கு

ஆனந்தகுமாரி பரபரப்பாக நின்றாள்.

“இவருக்குத் தெரிந்தவரின்ரை மனைவியும் மகளும் அடுத்த கிழமை இஞ்சை வரப் போறாங்களாம். ரெண்டு பேரும் பரத நாட்டியத்திலை நல்ல கெட்டிக்காறராம். அவங்க டான்ஸ் புறோகிராம் இங்கைவைச்சே ஆகவேணுமெண்டு ஒற்றைக் காலிலேயே அவங்களின்ரை புருஷன் இருக்கிறாராம். ‘மியூசிக் அகடமி’யிலை வைக்கவேணும். முடிஞ்சால் சி. எம். மைக் கூப்பிடவேணும் என்று சொல்லுறாங்க கமலா... இந்த விஷயத்திலை உம்மைத்தான் நான் முற்று முழுதாக நம்பியிருக்கிறான்...”

விடாமல் கதைத்துக் கொண்டிருந்த அவளை வேசான முறுவலோடு பார்த்தாள் கமலா.

“நான் என்ன செய்யவேணும்... கொஞ்சந் தண்ணீர் குடிச்சிட்டுப் பேசுங்க. மேல்முச்சக் கீழ்முச்ச வாங்குது...”

கமலாவின் கண்ணத்தில் செல்லமாகத் தட்டினாள் ஆனந்தகுமாரி: “கமல், எனக்கு இது ஒரு ‘சலஞ்ச’ மாதிரி. முதல்லை நான், நீர், அம்புஜம் ஆகிய மூன்று பேரும் உட்கார்ந்து பேசணும்...”

“ஆர் அது அம்புஜம்?”

“இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்திலை வந்திடுவாள். வெவ்

ஓர்கனைசர். மெட்ராஸிலை அம்புஜத்தைத் தெரியாத மேஸ் மட்டத்து ஆள் ஆருமே இல்லை...”

“என்ன பன்றாங்க?”

“சமூக சேவகி....”

“சரி....” என்றாள் கமலா.

“ராஜிவ்காந்தியைக்கூட நேருக்கு நேராகப் பார்த்துப் பேசியிருக்கிறாள். அவர் இஞ்சை வந்தபோது ஞாபகம் வைச்ச அவளைக் கூப்பிட்டுப் பேசினார். சோனியா காந்திக்கு கூட அழகான கைத்தறிச் சாறி ஒன்று கொடுத்திருக்கிறாள். சோனியா இவளுக்கு கடிதம் போட்டிருக்கிறா... அதை நான் பார்த்திருக்கிறேன். சோனியா கையெழுத்தைக் கண்ணிலை ஒத்தி எடுக்கலாம்.... மணிமணியான எழுத்து....” அப்போது அங்கே வந்த சித்தார்த்தன் கமலாவைப் பார்த்து வேசாகச் சிரித்துவிட்டு உள்ளே சென்றான்.

“சித்துவையம் எங்கனோடை சேர்க்கவேணும். ‘மீடியா’விலை அவனுக்கு நல்ல சினேகிதமிருக்குது... அது சரி... நீர் சாப்பிட்டிட்டிரோ? யாழ்ப்பாணச் சமையல் செய்து வைச்சிருக்கிறேன்....”

“என்ன அது?”

“சில்லுக்களியும், பயித்தம் பணியாரமும்....”

சின்னக் குழந்தையைப்போல கமலாவைப் பார்த்தான் ஆனந்தகுமாரி. கமலாவுக்கு முகம் நிறைந்த சந்தோஷம். குதூகலமாகச் சொன்னாள்:

“இந்த ரெண்டு பலகாரத்திலையும் எனக்கு உயிரெண்டால் உயிர்....”

“அப்பியோ... போகேக்குள்ளையும் கட்டித்தாறன். இனி உமக்கு அடிக்கடி செய்து தருவன்.... எது ஆசையெண்டாலும் அதை என்னட்டை சொல்லடா கமல்....”

“நீங்க என்னிலை இவ்வளவு அன்பாயிருக்கிறியளே... அது ஏனெண்டுதான் எனக்கு விளங்கேல்லை...”

நெகிழ்ந்த குரல் தளதளக்கச் சொன்னாள் கமலா :
“எனக்கு, கூடப் பிறந்த பொம்பிளைச் சகோதரம் இல்லையே என்ற குறை உங்களோடை பழகிறபோது இல்லாமைப்போயிடுது...”

ஆனந்தகுமாரி கமலாவையே பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். கண்களிலே வாத்ஸல்யம் நிறைந்திருந்தது. பெருமூச்சுவிட்டாள்.

“கமல், என்னவோ தெரியேல்லையடா. முதல் பார்வையிலையே எனக்கு உம்மைப் பிடிச்சப் போச்சது. எத்தனையோ வருஷமா அறிமுகமானது மாதிரி எனக்குப் பட்டுது. ஒரு மனுஷரிலை அன்பும் விருப்பமும் உண்டா கிறதுக்கு ஒரு ஆழமான காரணமிருக்கும். எனக்கும் அது மாதிரித்தான்...”

அவளது குரலில் இப்போது நிதானங்கலந்த அன்பு தெரிந்தது. வார்த்தைகளை நிறுத்தி நிறுத்தப் பேசுகிற போது, அறிவு செறிந்திருந்தது. கமலா தன்னை மீறிக் கேட்டாள்:

“நீங்க என்ன படிச்சிருக்கிறீங்க?”

“எம். ஏ. ஆனால் ‘சைக்காலஜி’ படிச்சிருக்கிறேன். ‘டிபிரெயினிங் கொலிஜ்ஜிலை லெக்சரர் போஸ்ட் கிடைச்சது இவர் வேணாமெண்டிட்டார்....”

கமலாவின் நெற்றிப்பொட்டை சட்டென்று என்னவோ அதிர்ந்தாற்போல தாக்கிற்று.

“ஏன்?”

“தெரியேல்லை...”

“நீங்க கேட்கேல்லையோ?”

“கேட்டேன்.... ஆனால் அவர் சொல்லேல்லை. நான் என்ன சொன்னாலும் சரியாகத்தான் சொல்லுவன், இனிமேல் நான் என்ன சொன்னாலும் அதுக்கு காரணம் கேட்கக் கூடாதெண்டிட்டார்...”

கமலாவின் மனதினுள் பரிதாபமும் எரிச்சலும் பொங்கிப் பெருகின.

“வாழ்க்கையிலை நான் நினைச்ச எதையுமே அடையேல்லை... அப்பிடி ஆகிப்போச்சு என்றை வாழ்க்கை...”

‘பஸ்ஸர்’ கணீரென்றது.

“அம்புஜமாயிருக்கும்...” ஆனந்தகுமாரி சொல்லி முடிப்பதற்குள் உள்ளே வந்தாள் அந்தப்பெண் “ஹாய்...”

அவளைப் பார்த்ததுமே அசந்து பிரமித்துப் போய் விட்டாள் கமலா

யௌவன கர்வமாய் நின்றாள். நாட்டியதாரகை பாலசரஸ்வதியைப்போல உடல்வாகு. மஞ்சள் வண்ணத்தில் எளிமையாக ஆடை கட்டியிருந்தாள். செதுக்கிச் செய்தாற்போன்ற அங்கலட்சணம். விம்மித் தணிகின்ற பருத்து உருண்ட மார்பகங்கள். பளீச்சென்ற புன்னகை. பெண்ணே ஆசை கொள்ளும் பேரழகு.

“அம்புஜ், நான் சொன்னேன்ல கமல். இவதான்...”

“வாட் ஏ கலீட் கேர்ள்” என்றாள் அன்பு மிகுந்த குரலிலே அம்புஜம். கமலா தன்னை அந்தக்கணந்தனில் மறந்து போனாள்.

சுரஸ்வதியின் சந்தோஷம் கமலாவை மிகவும் பரவசப்படுத்திற்று. வார்த்தைகளில் எல்லையற்ற ஆறுதல் தொனித்தது.

“அவர் எப்ப வாறதெண்டு எழுதியிருக்கிறார்?”

“இன்னும் பத்து நாளிலை....”

“பெரிய ஆறுதலாயிருக்குது அக்கா. ஆறுமாசமா உங்களின்ரை முகத்திலை சிரிப்பையே காணேல்லை... இன்றைக்குத்தான் பழைய முகம் வந்திருக்குது...”

“தங்கச்சி, இவளவு காலமும் நீர் செய்த உதவி எதையும் நான் மறக்கமாட்டன். நீரில்லாமல் இருந்திருந்தால் என்னுடைய கதையும் வேறே விதமாக முடிஞ்சு போயிருக்கும். நான் எங்கை போனாலும் எங்கையிருந்தாலும் உம்மை நினைப்பன்...”

“நான் எதை அக்கா உங்களுக்குப் பெரிசாகச் செய்தனான். என்னாலை ஆனதைச் செய்தன். அவ்வளவுதான்....”

“அப்பிடியில்லை. அந்நிய தேசத்திலை எல்லாமே இழந்துபோய் நின்ற நேரத்திலை எனக்கு நீர் செய்தது பெரிய உதவி. ஒரு மனுஷன் வழிவகை தெரியாமல் கஷ்டப்படுகிற போது அவனுக்கு உதவுற ஆளை அவன் சாகும் வரையும் மறக்கக் கூடாது.... அதுவும் பிரதிபலன் எதையும் கருதாமல் செய்த உதவி....”

“அந்தக் கதையை விடுங்க... இப்ப வாருங்க சாப்பிட... கத்தரிக்காய் வதக்கி குளம்பு வைச்சிருக்கிறன். நல்ல மீன் பொரியலும் இருக்கு....”

கையை அலம்பிக்கொண்டே சரஸ்வதி சொன்னாள் :
“பாவம்... அவர். ஆர் ஆரிட்டையெல்லாம் காசு மாறிக் கொண்டு வாறாரோ தெரியேல்லை...”

“அதிலை இப்ப என்ன? காசை எப்பவும் சம்பாரிக்கலாம். சந்தோஷத்தையும் நிம்மதியையும் அப்பிடித் தேடிக்கொள்ள முடியுமோ?”

அப்போது சிதம்பரநாதன் அங்கே வந்தார்....

“கமலா, தங்கச்சி என்னட்டை ‘காவியத்தின் மறு பக்கம்’ என்ற ஒரு புத்தகம் தந்தது. திருப்பிக் குடுக்க வேணும். தேடிப்பார்த்தன். காணவில்லை.... எடுத்த னீரோ!”

“அதுக்கொண்டும் இப்ப அவசரமில்லை. ஐயா... அதை நீங்களே வேணுமெண்டால் வைச்சிருங்கே...”

கமலா புன்னகையோடு சொன்னாள் : “நல்ல கதை அது. வினோதனிட்டைக் குடுத்திருக்கிறன். வாங்கித்தந்திடுறன்....”

“அதில்லை வினோதன் விஷயம். நான் இப்ப கலியாணத்தைப் பற்றி யோசிக்கிற நிலைமையிலேயே இல்லை.... அதுவும் ஒரு விதமான நிம்மதியுமில்லாத நிலைமை. நீங்க வசதியுள்ள ஆள். உங்களுக்கு வேறையோசனை இருக்கிறதில்லை...”

“அந்தக் கதையிலை வாற கமலத்தைப்போலை நான் நடந்திடுவேனென்றுதானே பயப்படுறீர்...”

“ஓம். நான் அந்தக் கதையை அப்பிடியே நம்புறன். நீங்க உங்க வாழ் நிலையை மீறிலரத் துணிவில்லாத ஆள். நல்ல வெள்ளாள சாதியிலையுள்ள ஒருத்தியைக் கலியாணம் முடிச்சுக்கொண்டு சந்தோஷமாகக் குடும்பத்தை நடத்துங்க....”

“கமலா...”

“தயவு செய்து இனிமேல் அதைப்பற்றிப் பேசாதேங்க”

பதினைந்து

“சி. எம் இன்னுங் கொஞ்ச நேரத்திலை வந்திடுவார். எஸ். பி. போன் பண்ணிச் சொன்னார்” என்று பரபரப்போடு அங்கே வந்த அம்புஜம் சொன்னாள்: “நேற்று அவரை நான் போய்ப் பார்த்தேன். உடம்பு அவ்வளவாய் முடியல்லை. ஆனாலும், ‘சுழத்தமிழருடைய விழா. நான் கட்டாயமாக வருவேன், என்று பாதி சைகையும், பாதி பேச்சுமாகச் சொன்னார். பெரியதலைவர் மட்டுமில்லை. நல்ல இரக்க சாலியும் அவர்....”

கமலாவும், பிரமுகர்களை வரவேற்கும் விதம் பற்றி சில பெண்களுக்கு வழிமுறைகள் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள். ஆனாலும் அவளின் மனதினுள் நிறையக் குழப்பங்கள் கையுயர்த்திக் கேள்வி கேட்டுக் கொண்டிருந்தன.

நடனமாட வந்த கற்பகவல்லியும் மூத்த மகளும் இலங்கையைவிட்டு அருளம்பலத்தோடு லண்டனுக்குச் சென்று இருபது வருஷங்கள். அருளம்பலம் திறமைசாலியான பொறியியலாளர். அங்கேயே குடியுரிமைபெற்று சொந்த வீடு வாசல் ஆடம்பரத்தோடு வாழ்கிறார். நடனமாட வந்த இரண்டாவது மகள் ‘திலோ’ என்ற திலோத்தமை. லண்டனிலேயே பிறந்தவள். அவளுக்கு. தமிழிலே ஒரு வார்த்தை கூடத் தெரிந்திருக்கவில்லை. “மம்மீ வியார் இஸ் தற் டான்ஸ் கோட் நட்ராஜ் டெம்ப்ளீ?” என்று கேட்

டாள். மற்றவர்கள் தமிழ்பேசுவதை வினோதமாகக் கவனித்தாள்.

முதலமைச்சர் குறிப்பிட்ட நேரத்திற்கு வந்துவிட்டார். அம்புஜம் எல்லா ஏற்பாடுகளையும் கச்சிதமாகச் செய்து முடித்திருந்தாள். முதலமைச்சர் ஐந்தாறு வார்த்தைகள் பேசிவிட்டு, தனது பட்டு ஜிப்பாவிருந்த சிறிய பெட்டியிலிருந்து ஒரு ஐந்து பலன் தங்கச்சங்கிலியை எடுத்து திலோத்தமையின் கழுத்திலே அணிவித்தார். கொஞ்ச நேரம் அவர் நடனத்தைப் பார்த்துவிட்டு அங்கிருந்து புறப்பட்டார்.

நடனவிழா முழுதும் ஆங்கிலத்திலேயே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தது.

கமலாவின் அருகே நின்ற இரண்டு பெண்கள் பேசிக் கொண்டிருந்தது அவளின் காதுகளில் மிகத் தெளிவாகவே கேட்டது.

“சிறிலங்காவில குண்டு போடறதாச் சொல்றாங்க. தமிழங்களை இம்சை பண்ணாங்கண்ணு இங்கைவேறை கடையெல்லாம் அடைக்கிறாங்க. கலாட்டாப்பண்ணாங்க. அப்படின்னா இவங்க எப்படி இங்கே வந்தாங்க... அது வேறையிலல்லாம எல்லாமே இங்கிலிஷிலை இருக்கு. ஒரு வேளை சிறிலங்காத் தமிழங்க இங்கிலிஷ்தான் பேசுவாங்களோ....”

“கம்னுகிட. எதுக்கு தொண தொணக்கிறே. அவங்க ஏதோ ‘எல்ப்’புக்குத்தானே கூப்பிட்டாங்க. வந்தோமோ பணத்தை வாங்கினோமேன்னு பாட்டுக்குப் போய்க் கொண்டிருக்க வேண்டியதுதானே...”

பதினாறு

பாரதியிடமிருந்து கடிதம் வந்திருந்தது. தனக்கும் சித்தப்பா வீட்டிற்கும் அனுப்பிய பொருட்கள் கிடைத்ததாகவும் எழுதியிருந்தாள். அவளது எழுத்திலே சோர்வும் கவலையும் தொனித்த போதிலும் அவற்றை மீறிய நம்பிக்கையும் அடிக்கோடிட்டுத் தெரிந்தது. முத்துக்குமரன் சித்தப்பா வீட்டிற்கு வந்ததாகவும், இடிந்து கிடந்த வீட்டையும் பதுங்கு குழியையும் வெறித்துப் பார்த்தபடியே நெடு நேரம் நின்றதாகவும் எழுதியிருந்தாள். கடிதத்தின் இறுதியில் சிலமரணங்கள் பற்றியும் தகவலாக குறிப்பிட்டிருந்தாள்.

அடுத்த நாள் கனிமொழி வந்திருந்தாள். கொஞ்ச நேரம் யோசனையோடிருந்து விட்டு மெல்லிய குரலிலே சொன்னாள்.

“கமலா, அடுத்த திங்கட்கிழமை நீ உன் அப்பாகூட என் வீட்டுக்கு வரணும்...”

ஆச்சரியமாக அவளைப் பார்த்தாள் கமலா.

“எதுக்கு?”

கன்னம் மெல்லச்சிவந்தது கனிமொழிக்கு.

“என்னைப் பெண்பார்க்க வர்ராங்க....”

சட்டென்று அவளின் கன்னத்திலே கிள்ளினாள் கலா. கரைகடந்த ஆனந்தம் வார்த்தைகளில் துள்ள, "சொல்ற போதே நல்லவடிவு வந்திடுது" என்றாள் கமலா.

"மாப்பிள்ளை என்ன பண்றார்?"

"காலேஜில லெக்சரராயிருக்கிறாங்க..."

"அப்புறம் ஊரு?"

"மெட்ராஸ்தான்..."

"எப்போ திருமணம் வைப்பாங்க?"

"எல்லாம் சரீன்னா ஆகஸ்ட்டிலை...."

"அப்பிடியா?...." நெற்றியைத் தட விக்கொண்டே கனி மொழியைப் பார்த்தாள் கமலா. பார்வையிலே சோர்வு தெரிந்தது.

"என்ன ... என்ன ஆச்சு..."

கமலா வெறுமையாகச் சிரித்தாள்.

"கனி, எனக்கு ஒரு பக்கம் சந்தோஷமாகவும் மற்றப் பக்கம் கஷ்டமாயுமிருக்கு...."

"ஏன்?"

"'கலியாணமாயிட்டா நீயும் என்னைப் பிரிஞ்சு போயிடுவே. அதை நினைக்க கஷ்டமாயிருக்கு..." கமலாவின் கண்கள் கலங்கின: "ஆனா அது சுயநலம். என் வாழ்க்கையிலை நெருங்கி வாறவங்க எல்லாருமே பிரிஞ்சு போயிடுறாங்க... அதுக்கென்ன செய்யிறது?"

"'கமலா கலியாணத்தைப் பற்றியே நீ யோசிக்கேல்லையா?"

தயக்கத்துடன் கேட்டாள் கனிமொழி.

"எதையுமே யோசிக்க முடியல்லை. கிட்டியவரைக்கும் வெளிச்சமே தெரியாத எதிர்காலமாக இருக்குது. எனக்கு மட்டுமில்லை, இங்கை நான் சந்திக்கிற ஒவ்வொரு சிறுவன்

காப் பெண்ணுக்கும் இந்தக் குழப்பந்தான் இருக்குது... ஆனால் ஒரு விஷயம். மற்றவங்களுக்கில்லாத ஒருபிடிமானம் எனக்கு இருக்குது..."

"என்னது? சங்கீதந்தானே..."

"ஓம். ஆனந்தகுமாரியும், மகாராஜாபுரம் சாரும் என்னை அப்பிடி நெருக்கிப் பிடிக்கிறாங்க.... இந்த 'மியூசிக் எக்ஸாமின்' நான் முதல் ஆளா வரவேணுமென்று சார் சொல்லியிட்டார்."

"கமலா, அது நிச்சயமா நடக்கும்."

"கர்னாடக இசையை சாதாரண மனிதரும் அனுபவித்து மகிழ வேணுமென்று அவர் சொல்லுறார். எனக்கு அது சரியாகவே தெரியுது. அவரிட்டை இதையெல்லாம் கற்றுக்கொண்டு போய் எங்களின்ரை ஊரிலை இசைத்துறையிலை நிறையச் சாதனைகளை உண்டாக்க வேணுமென்று நான் நினைக்கிறேன். மனசிலை இந்த எண்ணத்தை விதைச்சு விதைச்சு வளர்த்து வருகிறேன்..."

கொஞ்ச நேரம் மௌனமாயிருந்தாள் அவள்.

"சார், ராவணனைப் பற்றிச் சொன்னது அடிக்கடி ஞாபகத்திற்கு வரும். சீதையிலை ஆசைப்பட்டான் என்ற ஒரு விஷயத்தைத் தவிர வேறே என்ன குறை ராவணனிலை இருக்கு? எதுக்கும் பயப்பிடாத வீரம். அன்பு. இருந்தால் அப்படித்தான் இருக்கவேணும்..."

"உங்க ஊர்க்காரர் விட்டுக் கொடுத்தா பேசுவீங்க." சிரிப்போடு சொன்னாள் கனிமொழி. சொன்ன மறுகணமும், "கமலா, நான் சும்மா வேடிக்கைக்காகச் சொன்னேன். எனக்கும் இந்த அபிப்பிராயந்தான்..." என்றாள்.

கமலா தனக்குள்ளேயே சிரித்துக்கொண்டாள்.

"எனக்கு மூளை கழன்று போச்சுது. கலியாணத்தைப் பற்றிச் சொல்ல வந்த உன்னோடை நான் ராவணனைப் பற்றிப் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன்..."

குமாரதாசனுக்கு மகிழாவின் முடிவு மிகவும் ஆச்சரியத்தைக் கொடுத்தது. அதிகம் பேசாமலிருக்கிற அவளின் துணிவும் உறுதியான முடிவுகளும் அவனுக்குப் பெருமையைக் கொடுத்தது மட்டுமில்லை, தான் பார்த்து அப்படியே பின்பற்ற வேண்டிய குணமாகவும் தெரிந்தது மணவாளன் என்பவன் பத்திரிகை அலுவலகத்தில் தன்னோடு எப்போது பார்த்தாலும் வம்புசெய்து கொண்டிருப்பதாக அவள் சொல்லி வந்திருக்கின்றாள். அப்போதெல்லாம் தகப்பன் சொல்லுவார்: "பிள்ளை இது அந்நிய ஊர். இந்தமக்கள் எங்களோடே எவ்வளவு அன்பாக இருந்தாலும் நாங்கள் அவர்களுக்கு சின்னத் தொல்லைகூடக் கொடுக்காமல் மரியாதையோடே இருந்திட்டுப் போகவேணும்... உனக்கு அவன் அதிகமாகப் பிரச்சினை கொடுத்தானெண்டால் நீ வேலையை விட்டிட்டு வந்திடு..."

மகிழா மௌனமாக தகப்பனைப் பார்த்தாள்.

"ஐயா, நான் மணவாளனை ஒரு புழுவுக்கு சமமாக மதிக்கிறேன். இவனைப்போலே ஆட்கள் தமிழகத்தில் மட்டுமே சீவிக்கிறதா நான் சொல்ல வரேல்லை. இப்பிடியானவங்க எங்களின்ரை ஊரிலையும் இருக்கிறாங்க... உலகம் முழுதிலுமே இருக்கிறாங்க. ஆனபடியால் இப்பிடியானவங்களை மன்னிச்சு நடக்க வேண்டியதில்லை. அல்லது விலகி ஓடவேண்டியதில்லை. அப்பிடிச் செய்தால் இவன் திருந்தப் போறது மட்டுமில்லை, இதே தொந்தரவை வேறெ பெண்களுக்கு தொடர்ந்து செய்துகொண்டு தானிருப்பான்..."

குமாரதாசனுக்கு மகிழாவின் வார்த்தைகளில் முற்றிலும் நியாயம் இருப்பதாகவே தெரிந்தது. ஆனாலும் தகப்பனார் சொல்லும் போது அவன் என்றமே குறுக்கிட்டுப் பேசமாட்டான்.

"நீ சொல்லுறது சரிதான் பிள்ளை.... ஆனாலும்

நாங்க அகதிகள். நாங்கதான் எங்களின்றை மரியாதையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள்ளை வைச்சுக் கொண்டிருக்க வேணும். என்ன செய்யிறது கஷ்டப்பட்டு வந்திட்டம்....”

மகிழாவின் முகம் மெல்லச் சுருங்கியது.

‘எவ்வளவு கொடுமையான நிலை இது. அகதியாக இருந்தால் அவனுக்கு யார் வேண்டுமானாலும் என்னவும் செய்யமுடியுமோ? எந்தத் துன்புறுத்தலையும் அவன் சகிச்சுக்கொண்டுதான் இருக்க வேண்டுமோ? கஷ்டப்பட்டு கதையில்லாமல் தஞ்சம் தேடி வருகிற ஒருவனைப் பரிவோடும் அன்போடும் நடத்த வேண்டுமென்பதுதானே மனிதாபிமானம். என்ன செய்யிறது? நூறு நல்ல சனங்களிலை ஒரு அயோக்கியன் இருக்கிறான். இவனை எப்பிடி நான் சமாளிக்கிறது...’

மத்தியான வேளை. எல்லாரும் சாப்பிட்டு விட்டு வெளியே போய் அலுவலகத்தின் முன்புற மரநிழலிலும் அங்குமிங்குமாகப் பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

மகிழா, உதவி ஆசிரியர்களுடைய அறையிலிருந்து, தான் புதிதாக எழுதிய ‘ஒரு கனவு’.... என்ற கவிதையைப் பிரதி பண்ணிக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்போது அங்கே வந்தான் மணவாளன்.

“என்ன மிஸ்.... எனக்கொரு கவிதை எழுதித்தர மாட்டீங்களா?”

மகிழா வெறுப்போடு அவனைப் பார்த்தாள்.

“சொல்லுங்க?”

அவள் ஒரு முடிவோடு அவனைப் பார்த்தாள்:

“பாருங்க. எனக்கு உங்களைப் பிடிக்கல்லை. இதை எத்தனையோ தடவை உங்களிட்டை நான் சொல்லி இருக்கிறேன். தயவு செய்து என்னோடை கதைக்காதீங்க....”

மணவாளன் நையாண்டியாக அவளைப் பார்த்தான்.
“நீங்க கோபப்படுற போதுகூட அழகாயிருக்கிறீங்க. உங்க தம்மழை சொன்னா வடிவாயிருக்கிறீங்க...”

மகிழா நெற்றிப் பொட்டுகளில் கைவைத்து அழுத்திக் கொண்டே தலையை குனிந்தபடியே இருந்தாள்.

“என்ன மிஸ் தலைவலிக்குதா?”

கண்ணேரந்தான்.

அவளது தோளை மெதுவாகத் தொட்டான் அவன்.

அவ்வளவுதான். தன்னை மீறிய வேகத்தோடு எழுந்தாள் மகிழா தனது காலிலிருந்த செருப்பைக் கழற்றினாள். அவன் ஷேர்ட் காலரை எட்டிப்பிடித்தாள்.

மளமளவென்று தாறுமாறாக அவனை செருப்பால் அடிக்கத் தொடங்கினாள்.

மணவாளன் இந்த எதிர்பாராத தாக்குதலால் நிலைகுலைந்து போய்விட்டான்.

“நீயெல்லாம் ஒரு மனுஷனா?”

ஆக்ரோஷம் பொங்கிற்று மகிழாவின் குரலில்.

அதற்குள்ளே அங்கு நிறையப் பேர் குழுமிவிட்டார்கள். மகிழாவின் கோபம் அவர்களெல்லோரையும் ஆச்சரியத்திலும் வியப்பிலும் மூழ்க வைத்துவிட்டது.

ஆசிரிய குழுவில் வயது மூத்தவரான சபேசன் அவ்விடத்திற்கு வந்தார். பரிவான குரலிலே, “என்னம்மா என்ன ஆச்சு?” என்று கேட்டார்.

முகத்து வியர்வையைத்துடைத்துக்கொண்டே அவரைப் பார்த்தாள் மகிழா.

நடந்த யாவற்றையும் விபரமாகச் சொன்னாள்.

“என்னாலை தொல்லை தாங்கவே முடியவில்லை சார்...” கண்களில் கண்ணீர் மல்கச் சொன்னாள் அவள்.

அருணா அவள் அருகே வந்தாள். மகிழாவின் கண்களைத் துடைத்தாள்.

“அழாதேம்மா. நீ பண்ணினது தப்பே இல்லை. பாவம், பிறந்த ஊர்ல கஷ்டம் தாங்க முடியாம இங்கே வந்திருக்கிறே. உங்க மாதிரி ஆட்களோட அனபாயிருந்து ஆதரவு காட்ட வேண்டியது எங்க பொறுப்பு. ஆனா என்ன செய்யிறது... ஒரு குடம் பாலில ஒரு துளி விஷம் மாதிரி இப்படியானவங்க வந்திடறாங்க...”

சபேசன் கனிவு பொங்க அவளைப் பார்த்தார்.

“நாங்க இருக்கிறம் அம்மா. ஒண்ணுக்கும் யோசனை பண்ணாத. முகத்தை அலம்பு. ஆமா, சாப்பிட்டியா?”

மகிழா தலையை அசைத்தாள்.

பதினேழு

வெளியே யாரோ கதவைத் தட்டும் சத்தம் கேட்டுக் கதவைத் திறந்தாள் கமலா.

புன்னகையோடு அன்றலர்ந்த மலர்போல நின்றாள் ஆனந்தகுமாரி. கதவைத் திறந்த கமலாவை அப்படியே அணைத்துத் தழுவிக் கொண்டாள்.

“என்ன...என்ன விஷேசம்” - ஆவலோடு கேட்டாள் கமலா.

“சொல்றேன்...”

உட்கார்ந்தவாறே அவனைப் பார்த்தாள் ஆனந்த குமாரி.

“எங்களுக்கு நீ ‘டீர்ட்’ கொடுக்கணும்...”

“எதுக்கு?” சிணுங்கினாள் கமலா.

“நேற்று ஒரு ‘புறோகிறாம்’ சம்பந்தமாகப் பேசிறத் துக்கு இசைக்கல்லூரிப் பிரின்ஸ்பலிட்டை போயிருந்தன். உம்மைப்பற்றிப் பேச்சு வந்துது. உம்முடையப் பேரைச் சொன்ன உடனையே பிரின்ஸ்பலின்ரை முகத்திலை அப்பிடி ஒரு சந்தோஷம் வந்தது. எனக்கு அதைப் பார்க்க பெருமிதமாக இருந்தது....”

கமலாவின் மனம் அவளையறியாமல் பரபரத்தது. கண்களில் ஆர்வம் மின்ன அவனையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

“மியூசிக்கில உமக்குள்ள ஞானத்தை அப்பிடிப் புகழ்ந்து சொன்னாங்க. இந்த முதல் வருஷப் பரீட்சையிலை உமக்கு தங்கப்பதக்கம் கொடுக்கப் போறதா அவங்க சொன்னாங்க...”

கமலாவின் நெஞ்சு பரவசத்தில் விம்மித்துடித்தது. ஆயிரம் பூக்கள் மலர்ந்து தன்னை அள்ளித் தூக்கினாற் போல களிப்பினை உணர்ந்தாள். கண்கள் பனித்தன. உதடுகள் துடிக்க ஆனந்தகுமாரியைப் பார்த்தாள்.

“எனக்கு நல்ல சந்தோஷமாயிருக்கு. நான் இதை எதிர்பார்க்கவேயில்லை... கொஞ்சம் பொறுங்க. நான் இதை ஐயாவிட்டை சொல்லிவிட்டு வாறன்...”

“நானும் காருக்குள்ளை ஒரு பொருளை விட்டிட்டு வந்திருக்கிறேன். அதை எடுத்துக்கொண்டு வாறன்” என்ற வாறு எழுந்து கதவுப் பக்கமாகச் சென்றாள் ஆனந்தகுமாரி.

மகள் சொன்னதைக் கேட்டதும் சிதம்பரநாதன் கண்களை மூடிக்கொண்டே கைகளைக் குவித்து, “கடவுளே உம்முடைய அருள்” என்று நெகிழ்ந்த குரலில் வணங்கினார். “சந்தோஷம். இதை, பாக்கியம் இருந்து கேட்டால் எவ்வளவு சந்தோஷப்பட்டிருப்பா. எங்களுக்கு அதுக்கு குடுத்து வைக்கேல்லை... சரவணனுக்கு இது தெரியுமோ? பாரதிக்கும் சின்னம்மா வீட்டுக்கும் உடனை கடிதம் எழுதிப்போடு...”

புன்னகை செய்தாள் கமலா:

“இப்ப நீங்க வெளியிலை வாருங்க. ஆனந்தகுமாரி வந்திருக்கிறா. அவதான் இதைச் சொன்னவ...”

வெளியே வந்த கமலாவுக்கு ஆச்சரியம் தாங்கமுடியவில்லை. தன்னோடு ஒரு புத்தம் புதிய வீணையைச் சாய்த்துக்கொண்டே உட்கார்ந்திருந்தாள் ஆனந்தகுமாரி.

“கமலா இது உனக்கு என்னுடைய பிறசென்ற”-சந்தோஷத்துடன் சிறுகுழந்தையைப் போல மெல்லத் தலையை ஆட்டிக்கொண்டாள் கமலா.

“நீங்க என்னைத் திணற அடிக்கிறீங்க....”

“உமக்கு இது பிடிச்சதோ?”

பூமாலையைக் கொடுக்கிறாற்போல மென்மையாக வீணையைத்துக்கி அவளது கையிலே கொடுத்தாள் ஆனந்தகுமாரி.

“இதுமாதிரி ஒரு போக்கிஷத்தை இனிமேல் எனக்கு ஆருமே தரமுடியாது... இப்பிடி ஒன்றை வாங்க வேணும் என்று எனக்கு நீண்டநாள் ஆசை. இது கலைமகள் கைப் பொருள்....”

“சங்கீதத்திலை உள்ளவங்களுக்கு இது அவசியமென்று எனக்குத் தெரியும். ஒரே மரத்திலை செய்த வீணை. அம்புஜம் நானுந்தான் போய் வாங்கிவந்தம். அம்புஜி. எம். மின்ரை ‘புறோகிறாம்’ சம்பந்தமாகப் போயிருக்கிறா. பின்னேரம் நான் வருவன். நாங்க மூன்று பேரும் வெளியிலைதான் ‘டின்னர்’ எடுக்கிறம்” என்றாள் ஆனந்தகுமாரி. பின்னர் சிதம்பர நாதனைப் பார்த்தாள்.

“ஐயா, நான் உங்களுக்கு ஒன்று சொல்லவேணும்....”

‘சொல்லம்மா’ என்றார் சிதம்பர நாதன்.

“ஐயா, கமலாவைப் போல ஒரு பிள்ளை கிடைக்க தவம் செய்திருக்க வேணும். எனக்கு இப்பிடி ஒரு பிள்ளை பிறக்கேல்லையே என்று நான் நினைக்கிறதுண்டு.... இவ் சரஸ்வதி மாதிரி. நீங்க இஞ்சை இருக்கிறியளோ இலங்

கைக்கு போறியளோ அது வேற விஷயம். நீங்க எங்கை இருந்தாலும்கமலாவினுடைய 'மியூசிக்' திறமையைவளர்க்க வேணும் ஐயா... அவ பெரிய வித்துவானா வந்து உலகம் கொண்டாடுற பெருமை பெறுவா...."

சிதம்பரநாதன் பேச்சற்ற பரவசத்தில் மனம் திளைத்துப் போயிருந்தார்.

"அதுக்கு என்ன வேணுமோ அதை நான் செய்வன். செய்வன். இன்றைக்கு வெள்ளிக்கிழமை. நல்ல நாளிலை இதை ஒரு வாக்குறுதியாகவே சொல்லுறன்...."

நாத்தனாதனுக்க அவளைப் பார்த்தாள் கமலா. ஏதோ சொல்லமுயன்றாள். முடியவில்லை. எழுந்துபோய் ஆனந்த குமாரியின் கைகளைப் பற்றிக் கொண்டே, "எனக்கு ஒன்றுமே பேசவரேல்லை" என்றாள்.

சாரதாவைக் கண்டதும் கமலாவுக்கு மனதினுள் மீண்டும் சந்தோஷம் முகிழ்த்தது.

"என்ன, வீட்டுப்பக்கமே வரமாட்டேண்டிறீர். ஏன், எங்களோடே கோபமா?"

"அப்பிடி ஒன்றுமில்லை. ஏன் அப்பிடிச் சொல்லுறியள்? படிப்பு, சங்கீதம் ரெண்டிலும் காலை வைச்சிட்டன். அதுதான் நேரங் கிடைக்கிறதில்லை..."

"சும்மா ஒரு கதைக்குச் சொன்னான். ஐயா சுகமாக இருக்கிறார்தானே...."

"இருக்கிறார்...."

"ஆனந்தகுமாரி குறாப்பிலை உமக்குத்தான் பெரிய மரியாதை என்று அறிஞ்சன். சந்தோஷம், அவள் எப்பிடி, காசு தாறாளோ?"

“நல்லாகத்தாறா. பாருங்க. அந்தவீணை. அதுகூட நேற்று அவ வாங்கித் தந்ததுதான்...”

சாரதா தலையை ஆட்டிக்கொண்டு சிரித்தாள்.

“நேற்று அவரும் நானும்கூட இதைப் பற்றித்தான் கதைச்சனாங்க. அவ, இறாலைப் போட்டு சுறாப் பிடிக்கிறவ...”

“என்ன சொல்லுறீங்க?” அவசரமாகக் கேட்டாள் கமலா.

“புட்டுச் சொல்லுறனே.... அவளுக்கு உன்னைத் தன்னுடைய மருமகளாக்க விருப்பம்... அதுதான் கயிறு எறியிறாள். கவனம்...”

கமலாவுக்கு சிரிப்பு வந்தது. அடக்க முயன்றாள். முடியவில்லை. பெரிதாகச் சிரித்தாள்.

“ஏன் சிரிக்கிறீர்?”

“அப்பிடி ஒன்றும் நடவாது. எனக்கு அது நல்லாகத் தெரியும். வேறை விஷயமிருந்தால் சொல்லுங்க....” கமலா தனது தலையில் தட்டிக்கொண்டே, “முக்கியமான விஷயம் சொல்ல மறந்திட்டேன் அக்கா. எனக்கு மியூசிக் எக்ஸாமில் தங்கப் பதக்கம் கிடைக்கப் போகுது” என்றாள்.

அம்புஜம் வெகு எளிமையாகத் தோன்றினாள். கமலாவின் கைகளைப் பற்றியபடி, “கமல், ரொம்ப சந்தோஷமடா” என்றாள். பின்னர் ஒரு அழகான புடவையை அவளிடம் கொடுத்தாள் : “உனக்கு இன்னொரு சந்தோஷமான நியூஸ் கூட இருக்கு... ஆனந்த் அதைச் சொல்லட்டுமா?” என்றாள்.

ஆனந்தகுமாரி கண்கள் மின்னிடக் கூறினாள்: “சொல்லுங்க அம்புஜ். அது முக்கியமான விஷயம்...”

‘கமல், சிறிலங்கன் பிரச்சினை எல்லாமே தீரப் போகுது. இனி உங்க ஊரிலை எந்தப் பிரச்சினையும் இருக்கப் போறதில்லை. நீங்க நினைக்கிற எல்லாம் கிடைச்ச சந்தோஷமாயிருக்கப் போறீங்க....’

கமலாவுக்கு ஆர்வம் தாங்க முடியவில்லை.

“ப்ளீஸ். சொல்லுங்க....”

“சி. எம். ஆபீஸ்ல சொன்னாங்க. ரசசியலிஷயந்தான். இந்திய அமைதிப்படையை ராஜீவ் ‘யாப்னா’வுக்கு இன்றைக்கு அனுப்பப் போகிறார்....”

“உண்மையாகவா?” சொன்னவளின் மனதிலே இப்போது ஆனந்தமான கற்பனைகள் பூக்கத் தொடங்கின.

ஆழ்ந்த நிம்மதியோடு பெருமூச்சு விட்டாள் கமலா.

(1993)

தஞ்சம் புகுந்தவர்கள்

குண்டுவிச்சில் தாயாரை இழந்த கமலா தந்தையார், சகோதரனுடன் தமிழகத்தில் குடியேறுகிறாள். கமலா கல்வியில் ஆர்வமாக ஈடுபடும் வேளை பொருள் சேர்ப்பதில் ஆர்வமும் சுயநலமும் கொண்ட வெற்றிவேலுவின் மகன் சித்தார்த்தன் கமலாவைக் காதலிக்கிறான். ஆயினும் திருநெல்வேலிக்காரர் என்று கூறிக்கொள்ளும் செல்வ ரத்தினத்தின் மகன் வினோதனுக்கும் கமலாவிற்கும் நட்பு ஏற்படுகிறது.

இடம் பெயர்ந்த வாழ்வும் புதிய குழலும் வெளியே கூறமுடியாத கனவுகளையும் ஆசைகளையும் மனதில் ஏற்படுத்த அதைத் தாங்கிக் கொண்ட அகதிகள் தமது நெருக்கடிகளுக்கு முகம் கொடுத்து வாழவே முயலுகின்றனர்,

உலகெங்கிலும் தஞ்சம் புகுந்த அகதியாயினும் இந்த நாவலில் தன் முகத்தை இனங்காண முடியும்.